

THE NATIONAL BESTSELLER

TU SÁCH VĂN HỌC
TRUNG
QUỐC
ĐẠI HỌC

春树

长达半天的欢乐

TÊ DẠI

Xuân Thụ

GƯƠNG MẶT CHÂU Á ĐẠI DIỆN CHO THẺ HỆ 8X

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Chương 1: Cảm giác đó gọi là “tê dại”

Rửa hết vết xăm

Em là người sạch sẽ hoàn toàn

Đầu óc tôi được gột rửa

Giữ khoảng cách mưu an toàn

Xuân Thu “Cảm xúc từ cuộc nói chuyện

với Toàn Lỗi”

1

Mùa hè bắt đầu từ khi quen biết Lý Tiểu Thương.

Đó là nơi kết thúc của một buổi diễn. Không, vẫn chưa diễn xong thì tôi đã quen biết anh ấy rồi. Tôi đã quen anh ấy vào mùa hè đó.

Ngày hôm đó tôi khát khô cổ, ngồi nôn trên lan can sắt. Thôi Thần Thủy chạy tới giúp tôi. Anh mua cho tôi một chai nước khoáng, vừa đưa giấy ăn cho tôi vừa quan tâm hỏi han: “Xuân Vô Lược, em không sao chứ?”

“Không sao.”

Hầu như bất cứ lúc nào tôi cũng đều nói, “không sao”. Bởi tôi không biết rốt cuộc có việc gì không, không biết có việc gì đương nhiên là không sao.

Tôi nôn tới mức không mấy tinh táo, chỉ biết Thôi Thần Thủy quan tâm tới mình, lo lắng cho mình. Nhìn đường ray phía trước lan can sắt, nụ cười mơ hồ dần xuất hiện.

Đúng lúc đó Lý Tiểu Thương đi về phía tôi.

Theo trí nhớ từ lâu đã mơ hồ của tôi, tôi nhớ rằng Lý Tiểu Thương đang cầm một chai bia (ở đây bia được viết đơn độc mà không có ý nghĩa gì). Đầu tiên anh ta cười với Thôi Thần Thủy, sau đó nhìn tôi, nói với Thôi Thần Thủy (mà không phải tôi): “Cô ấy chắc không sao chứ?”

Do ánh mắt của anh ấy ẩn hiện vẻ tinh anh và sự soi mói thật sự nên tôi không hề coi hành động và lời nói của anh ấy là sự quan tâm.

Mọi thứ tiếp đó giống như một đoạn phim, không những thế lại là thể loại phim câm. Mặc dầu buổi biểu diễn vẫn chưa kết thúc, nhưng đã có một nhóm người hỗn tạp tập hợp bên ngoài quán Bar “Lạc Lạc Lạc”. Tôi bám vào lan can và vai Thôi Thần Thủy đứng đây, cả người lắc lư. Mới đi tới hòn đá trước cửa quán bar liền ngồi xuống, bên cạnh đều là những người xa lạ. Nếu trước đây gặp phải tình huống tương tự, chắc chắn tôi sẽ ngượng ngập vô cùng nhưng với men rượu cùng sự động viên khuyến khích của nó, tôi đã không còn quá nhiều cảm xúc nữa. Tôi không hề thấy lúng túng khó xử.

Tôi còn muốn ăn kem. Được rượu an ủi, tôi trở nên mạnh dạn vô cùng, dám làm một số chuyện mà khi không uống rượu không bao giờ dám làm. Có người đang cầm một que kem đứng dưới cột sắt nói chuyện phiếm. Tôi không nhìn rõ mặt anh ta. Tôi bước tới, cất giọng lè nhè: “Cho

tôi ăn một miếng.”

Anh ta nhìn tôi một cái rồi đưa cho tôi. Tôi cắn một miếng, vui mừng hơn hở.

“Thôi thì cho cô tát đấy!”

“Cám ơn.” Tôi đáp lại.

Một lát sau, tôi hỏi Thôi Thần Thủy, người đó là ai. Anh trả lời là 555, là ca sĩ chính trong ban nhạc “Nghịch tử” – ban nhạc mới Bắc Kinh. Hôm đó tôi mặc chiếc áo phông màu đỏ, tay trái cầm thuốc lá, tay phải cầm chai rượu. Chiếc áo phông màu đỏ của tôi dưới ánh đèn sẫm lại như màu máu. Tôi trở nên tự nhiên hơn, nháy nhót tự do trước sân khấu. Mọi thứ giống như đang trong cơn mộng du, tôi giống như đang đắm lên đám mây màu mềm mại. Cho dù thỉnh thoảng có người đập vào vai tôi nói rằng thuốc lá của tôi làm bóng người họ cũng chẳng thay đổi được tâm trạng tuyệt vời của tôi. Hoặc giả như khi đầu óc đã trở nên trống rỗng rồi, cũng chẳng còn để ý tâm trạng thế nào nữa.

Rất nhiều chuyện nữa, tôi thấy trí nhớ của tôi có vấn đề. Tôi nhớ đêm hôm đó, tôi, Thôi Thần Thủy, và một vài người bạn nữa tới ăn ở tiệm lớn, Lý Tiểu Thương không có trong bữa nhậu. Nhưng nếu anh ta không có ở đó, mọi chuyện sau này sẽ xảy ra thế nào nhỉ? Tôi còn nhớ rằng ngày hôm sau tôi và Thôi Thần Thủy tới đại học Thanh Hoa, còn nữa khi diễn xuất quen một sinh viên ngoại tỉnh. Cậu sinh viên ngoại tỉnh đó để tóc ngắn, người nhỏ nhắn, mắt to, giống như nhà thơ Tra Hải Sinh. Nhưng ngày hôm sau tôi không tới trường đại học, bởi hôm đó trời mưa. Nói chính xác hơn thì mưa bắt đầu từ nửa đêm hôm trước, càng ngày mưa càng to. Sau đó mưa xối xả. Mặc dầu chúng tôi ngồi trong lầu, nhưng vẫn không ngăn nổi cơn mưa đó. Thôi, không nhắc tới chuyện mưa nữa...

Hôm đó Lý Tiểu Thương có mặt. Thôi Thần Thủy cười nói với tôi:

Xuân Vô Lực à, em biết không? Hôm nay tất cả những thành viên trong ban nhạc Rock Punk Bắc Kinh tới xem biểu diễn đều hỏi anh rằng em là ai đấy.

“Làm gì có chuyện đó chứ? Sao lại vậy?”

Lý Tiểu Thương lên tiếng:

“Quán Bar Lạc Lạc Lạc đã lâu không có con gái tới quây rồi, lúc đó anh nhìn thấy em nôn ở lan can sắt, đã thấy em rất đáng yêu. Lúc đó anh nghĩ, nhất định sẽ làm quen với cô gái này.”

Không khí trong bàn ăn đã dần thay đổi. Thôi Thần Thủy không còn cười nữa, dường như anh bắt đầu cảnh giác quan sát Lý Tiểu Thương. Những người khác (phần lớn là những ca sĩ từ Vũ Hán tới) vừa ăn vừa chú ý mọi động tĩnh giữa tôi và Lý Tiểu Thương. Tôi không phát hiện thấy gì không ổn, vẫn thân nhiên nói chuyện tiếp với anh ta, nhưng tôi đã quên mất nội dung lần nói chuyện đó. Mưa vẫn rơi liên tục. Tôi và Lý Tiểu Thương đã hơi vắng đầu. Tôi đã không còn kiềm chế được bản thân nữa, tôi không ngừng cười với anh. Lý Tiểu Thương kéo tay tôi lại, anh ta cũng đang cười. Chúng tôi vừa cười vừa hôn nhau, thấy sáng khoái thích thú vô cùng. Thôi Thần Thủy tức sặc tiết, liên tục ám hiệu cho tôi rằng Lý Tiểu Thương là loại con trai thích “săn gái”, nếu đi theo hắn sẽ không lâu dài và không tốt đẹp gì. Tôi cũng chẳng còn để ý nhiều nữa, thể hiện sự thân mật với một cô gái vẫn còn xa lạ là một việc có ý nghĩa biết bao chứ. Cảm giác này thật đã đời. Hơn nữa tôi cũng không muốn ở lâu cùng bất cứ ai.

Không biết họ lục tục bỏ đi từ lúc nào nữa. Có lẽ họ có tiền gọi taxi về nhà. Chỉ còn lại một mình tôi và Lý Tiểu Thương.

Trong phòng đã dựng lên các sạp nấu cháo, hoành thánh, bán đồ ăn sáng. Trời đã sáng rồi. Chúng tôi gọi một bát cháo.

“Chúng mình kết bạn đi!” Tôi đề nghị.

“Em vẫn đang chóng mặt, lúc này vẫn như vậy.” Anh ta nói rất tỉnh táo.

“Cũng có thể, lúc này đầu óc em không được tỉnh táo lắm.” Tôi cười với anh ra vẻ xin lỗi.

Một lát sau.

“Hay là em là bạn gái anh đi!”

Nói xong, anh lại nhanh chóng nói tiếp: “Có lẽ lúc này đầu óc anh cũng xoay vòng vòng rồi.”

Ăn xong nửa bát cháo, hai chúng tôi đưa mắt nhìn nhau:

“Cũng được, bây giờ coi như đã giao hẹn.”

Chúng tôi lại ôm nhau một lần nữa để xác định tính chân thực của hiện thực, mà không đơn giản chỉ vì sự bốc đồng sau khi uống rượu. Lý Tiểu Thương ghé đầu sát mặt tôi rồi rít qua kẽ răng: “Nếu em rời bỏ anh, anh sẽ giết em.”

Tôi bắt đầu mở máy, tôi coi câu nói này là trò đùa, tôi chợt muốn cười. Đe dọa người khác hoặc bản thân muốn chết hoàn toàn là do muốn người khác biết. Đối với tôi mà nói đó là biểu hiện buồn cười. Sở dĩ tôi không cười ra tiếng vào lúc này một là sẽ phá hỏng không khí, có nguy cơ bị hiểu lầm là cố tình gây cười giải sầu. Hai là khuôn mặt Lý Tiểu Thương lúc đó rất nghiêm túc, mặc dù tôi nghi ngờ lý do nghiêm túc của anh. Tôi tiện tay cầm lấy chiếc dây chuyền bạc đeo trên cổ của anh, trên đó có hình cái đao.

“Tại sao lại đeo dây chuyền mặt đao?” Tôi nặn ra một chủ đề để hỏi anh.

“Là vì, anh có thể tự tử bất cứ lúc nào.”

“Ồ!”

Tôi chỉ nói được đúng một chữ “ồ” thì chẳng còn nói được gì nữa. Nhưng tôi cảm thấy ý nghĩ “có thể tự tử bất cứ lúc nào” của anh thật tuyệt. Có thể thực thi được, bởi chẳng qua cũng chỉ là chết thôi mà. Không những thế lại là bất cứ lúc nào, chủ động theo đuổi, cũng chính là có thể biến điều này thành việc có ý nghĩa. Những người trẻ tuổi, không chết thì còn có thể làm gì chứ? Mặc dù họ đều ở trạng thái chẳng có lý tưởng gì sắt (tôi vẫn được coi là người có chút lý tưởng), lúc nào cũng rảnh rỗi. Nghĩ tới cái chết liên hưng phấn liệu có thể coi là sự vô tri?

Mặc dù sự việc là vậy. Tôi trở thành bạn gái của Lý Tiểu Thương. Hai chúng tôi giống như bỗng dưng thành lập một đoàn thể vậy, đều cùng sống cuộc sống mới tự do sau cơn mộng tưởng. Dễ dàng có thể nhận ra chúng tôi là những con người không hay để ý tới mọi chuyện, chúng tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng sống cùng nhau sẽ rất hay.

Không thể tiếp tục ở đây nữa. Chúng tôi liền đi tới cửa hiệu tạp hóa bên cạnh mua một chiếc ô giảm giá, anh ta đèo tôi bằng xe đạp về nhà. Chúng tôi sống rất gần nhau, tôi ở đường Vạn Thọ, còn anh ở đường Năm Cây Thông. Vừa mới nghe đã biết hai bên đều lớn lên trong khu quân đội. Nước đọng đầy trên đường, tôi ngồi đằng sau anh cảm ô nhưng chẳng có tác dụng gì, mưa to như vậy thì ô nào cũng thế thôi. Nhìn cảnh anh gắng sức đạp xe trong bùn, tôi thấy mới mẻ và mãn nguyện. Lúc sắp tới cầu Hoa Viên, chúng tôi quyết định dừng xe ở một quán ăn để ăn tiếp. Quán ăn đó được sửa sang to đẹp, sáng sủa, bất giác tôi lo lắng khi nghĩ tới số tiền phải trả cho bữa ăn. Nhưng khi nhìn thấy cái đầu trọc của Lý Tiểu Thương, tôi bình tâm trở lại, bởi chẳng phải còn có anh đó sao? Có anh ấy ở bên, tôi không còn phải lo lắng nữa. Lúc ăn xong đi ra ngoài, Lý Tiểu Thương cười đôi giày ướt sũng nước mưa ra, đi chân đất. Anh chẳng thèm để ý chút nào tới ánh mắt người khác đang sầm soi mình. Anh giải thích làm thế này đạp xe đạp tiện hơn. Lý Tiểu Thương rất gầy, quần

áo ướt nhem dính chặt vào người càng làm lộ ra các đường nét, xem ra lạnh lùng tới mức tàn khốc, có chút gì đó giống với bọn phát xít.

Lý Tiểu Thương đưa tôi về nhà anh. Nhà anh ở trong khu chung cư hơi cũ. Đối diện với khu chung cư đó là những tòa nhà có cùng kết cấu. Trên sân thượng nhà nào nhà nấy treo đầy những lồng chim, chậu hoa, quần áo lòa lẹt giăng đầy. Dường như từ đó có thể thấy được cuộc sống tưng bừng nhộn nhịp, tự tìm lấy niềm vui riêng của những người dân nơi đây. Tôi đi vào cửa số Ba của tòa nhà, khàng khái nhận xét: “Mẹ kiếp chỗ này thật sống động!”

“Cũng không hẳn như vậy.” Lý Tiểu Thương vừa lên cầu thang vừa nói. “Chỉ là một lũ tiểu thị dân vô công rồi nghề tụ tập lại nói chuyện, nhà ai làm việc gì cũng biết, thật hết nói. Mà mẹ anh có khả năng đang ở nhà, lát nữa em nhớ phải chào bà một tiếng đấy!”

Lúc chúng tôi vừa bước lên cầu thang tầng Bốn, nghe thấy tiếng gọi, một cánh cửa mở ra. Một người đàn bà trung niên tóc hoa râm, nhỏ nhắn, mặc một bộ đồ ở nhà màu tối thò đầu ra nhìn. Tôi mau miệng chào: “Chào bác ạ!”

Người đàn bà đó đáp lại một tiếng, quan sát chúng tôi từ đầu tới chân một lúc rồi mới mở rộng cửa.

Phòng của anh hơi tối.

Lý Tiểu Thương khóa “tạch” cửa phòng, kéo rèm cửa lại. Cả gian phòng như được quét lên màu vàng sậm rất dễ chịu. Vừa vào tôi đã nhận thấy một dàn trống cũ, trên tường anh dùng bút màu viết một số khẩu hiệu như:

“Muốn làm tình, muốn tác chiến. Lúc hôn người yêu của bạn, tay không rời khỏi súng...”

Mọi người đều biết, những khẩu hiệu này đã không còn ý nghĩa kích thích người khác nữa. Bởi chúng đã quá cũ. Còn có một vài bức tranh được vẽ trên tường, trong đó có bức vẽ về một đứa bé đầu to mặc bộ quần áo màu đỏ, trông ngây ngô. Sau này tôi mới biết, đó là những bức vẽ anh mô phỏng theo trang bìa đĩa nhạc của một vài ban nhạc anh thích. Bởi tôi từng có một bạn trai là họa sĩ Lý Kỳ, cho nên mãi tới giờ tôi vẫn không có ấn tượng tốt đẹp về những người đàn ông vẽ vờ. Bức tranh của Lý Tiểu Thương cũng không để lại ấn tượng tốt nào với tôi. Từ khi bỏ Lý Kỳ, tôi luôn cho rằng mọi họa sĩ đều là những động vật không hiện thực, là loại có tư duy pháp phù. Cuối giường Lý Tiểu Thương có một chiếc ti vi. Gầm giường rất thấp, ga giường và gối đều cũ rích, đã được giặt nhiều tới mức bạc màu. Bên ngoài mưa vẫn rơi, tuy đã thưa hơn so với lúc về nhà. Đó là màu sắc kết hợp giữa màu xanh mơn và màu vàng sậm. Màu xanh là màu của cây cối, còn màu vàng là màu của bầu trời. Dường như chúng tôi nói với nhau mấy câu. Sau đó nằm xuống ngủ. Lúc tỉnh lại đã là bốn giờ chiều.

Bên ngoài mưa đã tạnh rồi. Bầu trời vẫn là màu vàng trong vắt đặc trưng của ngày hè. Ánh nắng ảm áp, không khí trong lành dễ chịu. Chúng tôi đi men theo con đường lớn. Những hàng cây xanh tới mức khiến lòng người biết ơn cuộc đời. Đây là phía tây khu Hải Điện của Bắc Kinh, khắp nơi là cơ quan của quân đội, chốc chốc lại thấy những sĩ quan và binh sĩ mặc quân phục. Đi ngang qua cổng khu quân đội có người canh gác. Có những khu quân đội còn tạc tượng những nhân vật vĩ đại. Nhân vật vĩ đại đó vẫy tay. Có cổng chính của một vài khu quân đội còn dựng biển đỏ, thường thấy là “Vì nhân dân phục vụ”; còn có “Học tập theo đồng chí Lôi Phong”... Mỗi khi đi qua những nơi này, tôi và Lý Tiểu Thương đều thấy lòng rất thư thái. Bởi chúng tôi là những đứa trẻ lớn lên trong khu quân đội, bố mẹ chúng tôi đều là bộ đội ở các vùng nông thôn khác nhau sau đó vào thành phố. Do vậy chúng tôi được sinh ra trong thành phố, từ nhỏ chúng tôi chơi đùa với lũ trẻ có xuất thân giống mình, có chuyên nhà cũng chuyển tới các khu quân đội khác nhau. Hàng sáng đều có thể nghe thấy những quân nhân gần đó hát hò, chạy bộ. Những đứa trẻ sinh ra và lớn lên trong những khu quân đội như vậy thường tương đối đơn giản và mù tịt về chuyện thế sự.

Chúng tôi đi tới một quán ăn xem ra khá sạch sẽ, suy nghĩ hồi lâu chỉ gọi mỗi một đĩa sườn.

Trong khi chờ người phục vụ bê thức ăn lên, chúng tôi cùng quan sát lẫn nhau: Bởi dù gì chúng tôi cũng đã là người yêu của nhau, về mặt thể xác đã quen rồi nhưng về mặt tinh thần vẫn thấy xa lạ. Làm sao có thể quá độ từ thể xác sang tinh thần là vấn đề chúng tôi đang phải suy nghĩ trước mắt. Bữa cơm này chẳng có chút hứng thú gì. Những khi tôi cảm thấy khá vô vị, tôi thường đề cập chuyện về nhà. Cũng có thể do lần đầu ăn cơm không lãng mạn đã không chế sự tìm hiểu lẫn nhau giữa tôi và Lý Tiểu Thương.

2

Đây là con sông bị ô nhiễm. Màu nước sông gợn sóng xanh thẫm dưới cặp kính râm màu nâu của tôi, có chút gì đó yên ắng, đang ẩn chứa động cơ nào đó. Gió vừa thổi có thể ngửi thấy mùi tanh ẩm ướt. Tôi liếc ra mặt sông rồi nhanh chóng nhìn về phía dãy núi xa xa. Trên sông có rất nhiều túi ni lông, túi đựng đồ phế phẩm, vỏ kem que hoặc là rác sinh hoạt bị người ta vứt ra đây. Mấy hôm trước có mấy trận mưa, bên đường còn có một vài vũng bùn ướt át bẩn thiu.

Tôi cúi đầu bước đi cẩn thận, chiếc áo phông trắng dính chặt vào người. Tối qua bình nóng lạnh nhà Trùng Trùng bị hỏng, nên tôi không tắm được. Tôi có cảm giác cặp sách trên vai hơi nặng. Tôi liền rút tai nghe của máy nghe nhạc ra rồi nhét ngay vào tai. Máy nghe nhạc phát một đĩa chuyên đề nhạc rock kiểu Anh tôi mới mua không lâu, tôi đang nghĩ lát nữa sẽ bắt xe thế nào. Không cần nhìn tôi cũng biết, trong ví tôi chỉ còn đúng ba tệ, trước mặt tôi chỉ có hai con đường có thể đi. Một là đi tuyến riêng của Bách Lợi Bảo tới Tây Đơn, sau đó đi xe buýt, tới bến Mộ Công Chúa xuống xe rồi đi bộ một chặng rồi lấy xe đạp ở cửa ga tàu điện ngầm đi về nhà. Hai là đi xe ngược lại bến tàu điện ngầm, sau đó đi tàu điện ngầm tới nơi để xe đạp rồi đi xe đạp về nhà. Đi theo kiểu thứ nhất có thể tiết kiệm một tệ. Bởi tôi vừa mới đổi vé xe buýt tháng này. Tôi lắc đầu nghĩ một lát, cuối cùng quyết đi bắt xe quay ngược lại đi tàu điện ngầm về nhà. Ánh nắng chiếu vào mặt tôi. Máy nghe nhạc hơi trục trặc, nhạc lúc có lúc không. Tôi chậm rãi bước đi, sau khi hỏi một phụ nữ trung niên xong, đi ngang qua đường dành cho người đi bộ qua đèn đỏ, đi qua cảnh sát giao thông, đi qua hầm dành cho người đi bộ rồi đi tới tuyến số mười bốn.

Tới bến Hòa Bình Môn tôi xuống xe, sau đó tới bến Tây Đơn đi tàu điện ngầm. Lúc đi qua cầu Hồ Phương. Con đường sửa từ mùa đông đến giờ đã xong, bây giờ đang trải lớp nhựa đường mới.

Sau khi về nhà tôi rửa mặt cẩn thận, thấy sáng khoái hẳn. Tôi liền vào bếp làm cà chua dầm. Khoảng hai mươi phút sau bụng tôi bắt đầu đau, tôi biết hành kinh tháng này đã đến. Máu đỏ tươi, giống như màu dưa hấu. Tôi nhanh chóng nhìn thấy khuôn mặt xanh xao của mình trong tấm gương ở nhà vệ sinh. Sau đó chống hai tay lên bệ bồn cầu rồi nôn thốc nôn tháo. Tôi trấn tĩnh lại rồi xả nước, sau đó rửa mặt lại, súc miệng lần nữa, đi vào phòng gọi điện cho một biên tập viên nữ. Chúng tôi hẹn gặp nhau lúc ba giờ để nói chuyện về việc lựa chọn chủ đề “Cô gái nhạc Rock” cho kỳ tạp chí lần này. Cô ấy nói sẽ mang tới cho tôi một quyển tiểu thuyết có ký tên cô. Sau khi kết nối điện thoại, tôi gắng chọn từ điển tả mình không khéo lắm, và hỏi cô ấy liệu có thể hẹn muộn hơn vào lúc ba giờ ba mươi không. Dường như cô ấy hơi buồn, nhưng vẫn dặn lại được thôi nhưng đừng tới muộn đấy, hôm nay cô ấy tuy sốt nhẹ nhưng vì công việc vẫn đi làm bình thường.

Căn nhà đó to tới mức khiến tôi ngạt thở.

Ngày hôm sau trừ việc Tiểu Đào nhắn tin cho tôi một lần ra, cái máy tra tấn của anh ấy không nhắn thêm lần nào nữa. Đôi khi mắt của tôi vô tình lia tới thứ màu lam nhỏ nhắn kia, trên đó luôn luôn thấy thời gian nhảy nhót, từng giây từng phút không hề ngơi nghỉ. Khi chúng tôi còn bên nhau, ngày nào anh cũng nhắn cho tôi mười mấy lần, còn tôi sẽ gọi lại cho anh ấy tùy theo tâm trạng tốt hay xấu. Có điều những ngày tháng đó đã một đi không trở lại nữa rồi.

Một lát sau có điện thoại gọi tới, đó là của chồng cô biên tập kia. Anh ta với thái độ thành khẩn, nhã nhặn nói với tôi rằng chiều nay tôi không cần tới nữa bởi cô ta đã hẹn phỏng vấn người khác rồi. Tôi hơi ngỡ ngàng liền dập điện thoại ra phòng khách ngồi, xem bộ phim truyền hình vô vị. Chiếc ghế sofa này còn lưu giữ hơi ấm và mùi vị của cả gia đình bốn người, tất cả mọi thứ đều khiến tôi quay cuồng. Điều hiển nhiên là tôi thiếu tiền, nhưng vấn đề ở chỗ không có ai giúp được tôi. Điều này khiến tôi mặc dù đã vắt óc suy nghĩ vẫn chưa nghĩ ra cách nào để lừa tiền. Tôi chỉ ước

mong ai đó xuất hiện có thể nhanh chóng thay đổi tình trạng bi bết trước mắt mình, có thể khiến tôi ngay lập tức có một khoản tiền lớn, khiến tôi một phút sau có thể đi xe tới trung tâm thương mại mua quần áo, có thể ngay lập tức đi mua đĩa nhạc tôi thích nghe, mua được cuốn sách tôi thích đọc, có thể ngay lập tức đi đốt tiền. Để tôi có thể sống cuộc sống chỉ cần há miệng chờ bánh có nhân từ trên trời rơi xuống. Cái bánh đó rơi thẳng vào miệng tôi, không những thế lại là loại có nhân rau hẹ. Nhưng trên thực tế, mọi thứ rơi từ trên trời xuống cơ bản là những thứ rác rưởi khiến người ta buồn nôn mà thôi, bạn sẽ trực tiếp nuốt vào bụng. Tôi cứ ngồi lo nghĩ quặn ruột trên ghế sofa, cuối cùng quyết định tới thư viện quốc gia cùng với Tử Dư. Tôi mặc áo yếm màu đen, cố cười vui vẻ nhưng trong lòng hoang mang, không gì có thể an ủi được tôi. Từ đầu xuống dạ dày tôi trống rỗng. Trước lúc ra khỏi cửa, tôi còn gọi lại điện thoại cho cô biên tập kia:

“Tôi là người thích hợp viết đề tài đó. Chắc cô cũng biết điều đó, đúng không? Tôi thực sự đã hiểu... Ok. Cô đã hẹn người khác viết rồi? Đúng không? À, thế à, xin lỗi, xin lỗi... Vậy thì, tôi cúp máy đây.”

Này, em có chuyện muốn nói với anh.

Em nói đi!

Ừ. Việc này, thực ra em không biết phải nói thế nào, thực ra em không sao đâu.

Hả? Em nói đi!

Em... thôi được. Một lần sáu trăm. Hai lần một ngàn hai trăm đồng.

Không khuyến mãi à? – Anh đùa (có lẽ không phải nói đùa).

Anh có thể học sinh không? Có thể học sinh được giảm giá!

Ha, ha, anh bóp chết em – đồ nhỏ nhen này.

Chúng tôi cùng cười phá lên.

Này, em nghiêm túc đấy.

Tôi dừng lại nói.

Cái gì kia?

Một lần sáu trăm. Hai lần một ngàn hai trăm đồng.

Được thôi.

Anh có thể cho thêm không? Làm tròn số đi.

Một ngàn năm trăm, thế nào?

Được.

Lần thứ hai gặp anh, tôi đã đưa ra yêu cầu này. Tôi không sợ anh chưa chuẩn bị tâm lý, bởi từ trước tới giờ tôi cũng chẳng trong sáng gì. Tôi đã hát rất nhiều bài hát cho anh, trong đó phần lớn là những bài tôi hát năm 1999 tới năm 2000. Ngoài ra một số bài khiến tôi cảm động trào nước mắt. Tôi khề hát trong bóng tối, mất một khoảng thời gian tôi dường như đã quên mất mình đang ở chỗ nào, dường như lúc này tôi mới là chính tôi, chứ không phải người khác.

Chị gái à, xin chị đấy, đừng hát nữa, còn hát nữa sẽ thu tiền đấy.

Vớ vẩn! Em còn có dung lượng 10G vẫn chưa hát đấy.

Mặc dầu nói vậy nhưng tôi vẫn ngậm miệng, duỗi chân tay cố gắng ngủ. Tiếng điều hòa rất nhỏ. Giường rất mềm rất dễ chịu, tôi nhẹ rơi vào giấc ngủ, mặc dù hơi mệt.

Ban ngày tới nhanh trong nháy mắt. Có thể nói giây tiếp theo là ban ngày. Đã trưa rồi. Tôi rửa mặt, đánh răng, chải đầu, đeo kính áp tròng cẩn thận. Lúc sắp ra khỏi cửa tôi còn nhắc anh những lời tôi qua tôi nói. Anh nói anh chưa quên. Chúng tôi lại cùng nhau mua đồ ăn sáng tại siêu thị, tôi mua một hộp sữa ba tệ, anh mua một hộp sữa chua, tôi còn mua một bao thuốc “Trung Nam Hải”, còn mua một hộp cà phê nữa.

Lúc nào anh mới trả tiền cho em đấy? – Tôi lên tiếng.

Em cần trong ngày hôm nay à?

Cũng không hẳn. – tôi nói dối.

Anh cúi đầu nghĩ một lát:

Gần chỗ này có ngân hàng Chiêu Thương không? Hiện giờ trên người anh không sẵn tiền. Đúng rồi, còn không biết thẻ của anh có thể rút được ở Bắc Kinh nữa không, bởi anh dùng thẻ ở Thâm Quyển.

Em biết ở Tây Đơn có ngân hàng Chiêu Thương, hơn nữa bây giờ các máy rút tiền đều đã liên kết ngân hàng rồi.

Anh nở nụ cười kỳ quái:

Thế à? Hôm nay anh vẫn muốn đi trung tâm thương mại, anh phải đi tới đó ngay. Vì em, anh đã ngủ tới mười hai giờ, chắc ông chủ anh sắp phát điên rồi.

Thực ra anh cũng chẳng phải vì em. Vì anh quá mệt mà thôi.

Hai ngày nữa đi, được không?

Tôi châm một điếu thuốc, lim dim mắt. Tôi có cảm giác tự thương hại mình. Chúng tôi đi về phía bến tàu điện ngầm.

Đây là sông gì? – Anh hỏi tôi.

Tôi cười đáp:

Sông bảo vệ thành phố.

Nước sông xanh biếc, một số nơi đã cạn rồi. Tôi nói một câu khiến bản thân rất xấu hổ.

Em cảm thấy lúc này em giống như con sông này, cũng sắp cạn rồi.

Em cực đoan quá. Em giống như biến thành một người khác vậy. Anh thấy rất xa lạ. Nếu em cần sự giúp đỡ của anh, thì ngày đầu tiên em nên nói với anh. Như vậy anh sẽ có chuẩn bị về mặt tư tưởng, anh có thể rút tiền ra, ok, không vấn đề. Em cũng biết giữa chúng ta không phải quan hệ đó, chúng ta chưa thỏa hiệp mà. Hơn nữa chúng ta cần bạn cũng không cần kiểu quan hệ đó, không cần thiết mà. Em, lời nói của em khiến anh quá đổi bất ngờ.

“Sorry!”

Tôi chỉ có thể nói vậy. Tôi thấy mình có lẽ thực sự đã mang tới sự phiền nhiễu cho anh. Tôi cứ hoang mang, mất phương hướng như vậy. Có lẽ là do tôi thiếu chỗ dựa. Nhưng tôi không đùa. Thứ tôi cần chỉ là tiền. Tàu của tôi tới trước, tôi lên tàu điện ngầm, anh còn rất hiền từ vỗ vào sau vai tôi một cái.

Người đàn ông đó trốn chạy luôn. Mãi tới khi anh ta tới Quảng Châu, tôi mới gọi được di động cho anh. Tôi đã nghĩ kỹ sau này trước khi tới sẽ nói rõ mọi thứ. Tôi sắp xếp lại từ ngữ của mình:

Chào anh, anh là Tiên Tranh hả? Em là Xuân Vô Lực. Em muốn xin lỗi anh vì những lời nói quá bất ngờ và thẳng thắn của em lần trước. Đúng là quá xấu hổ, không, em cần phải xin lỗi. Tuần sau anh về Bắc Kinh à? Được, tới lúc đó em sẽ gọi lại cho anh. Bye bye.

Lý Tình gọi điện tới, bảo tôi đi tìm anh. Chúng tôi giữ khoảng cách gặp nhau vào cuối tuần. Chúng tôi ngầm hiểu. Bình thường tôi không gọi điện cho anh, đương nhiên anh cũng sẽ không chủ động gọi cho tôi. Tôi nhanh chóng gọi xe đi tìm anh. Giữa chúng tôi là quan hệ tình nhân thường thấy, chính là tôi thích anh hơn, và lại anh cũng đúng lúc cô đơn. Nhưng chúng tôi không muốn sống cùng nhau. Tới giờ tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của anh lúc ban ngày. Cửa sắt mở rộng, tôi bước vào bóng tối.

Em yêu, anh có thể đoán lại gặp được em.

Cả người tôi tỏa ra mùi mồ hôi và mùi nước hoa Yves Saint Laurent. Vừa đặt cặp sách xuống, anh đã bế thốc tôi lên giường. Trên ti vi đang phát chương trình thể dục. Chúng tôi nhanh chóng, cuồng quýt quấn lấy nhau rồi hôn hít. Chúng tôi có khoảng mấy tiếng có thể tiêu khiển.

Sau khi làm tình xong, chúng tôi nằm riêng sang hai bên giường. Anh ngồi dậy châm một điếu thuốc, rít một hơi xong liền đưa cho tôi. Tôi vớ lấy điếu khiên ti vi bắt đầu chuyển kênh, lựa chọn bài hát. Nằm trên giường của Lý Tình, tôi lại nhớ tới cái giường to mềm mại của Tiên Tranh và máy điều hòa nhiệt độ chủ nghĩa hiện thực của anh ấy.

Dường như anh hơi thích em mất rồi.

Anh bỗng dưng mở miệng khiến tôi giật nảy mình.

Thế thì cứ thích thôi.

Thực ra anh vẫn muốn nói tốt nhất đừng thích anh.

Anh tìm được bạn gái chưa?

Chưa.

Đừng vội, sẽ tìm được thôi.

Em được coi là một nửa bạn gái của anh chứ?

Có nhất thiết phải vậy không?

Tôi cười phá lên.

Em rất thông minh, xách chiếc đèn lồng dễ vỡ...

Tôi hát theo bài hát “Bóng hình anh” của La Đại Tả trên ti vi. Trong buổi tối oi bức thế này,

các người cũng nên cho phép tôi được đau buồn một lúc chứ?

Chúng tôi lại làm tình thêm mấy lần nữa. Khoái cảm xác thịt kia khiến tôi điên đảo. Cánh cửa lớn của công ty bị ai đó mở ra, có tay chơi nhạc gần đó bước tới. Anh ta khẽ nói với tôi:

Xuýt, khẽ miệng thôi. Tôi là một quả quýt, em là con côn trùng, em yêu à chúng mình lên giường thôi.

Sau đó tôi kiên quyết bỏ đi. Bốn giờ sáng tôi rời khỏi căn nhà hầm của anh. Bỗng tôi hoàn toàn mất hết hứng thú với anh, quyết định sau này sẽ không tới tìm anh nữa.

Tiểu Đào dẫn tôi tới công ty âm nhạc kia, tôi vừa tới đã nhìn thấy nụ cười của người đó. Lúc đó anh đang quay đầu lại, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của tôi. Tôi và Tiểu Đào ở cùng nhau khoảng sáu tháng. Một nửa quãng thời gian đó, tôi đã phải đau khổ suy nghĩ xem nên chia tay anh vào lúc nào. Cơ hội đã tới rồi, một lần anh một mình tham dự bữa tiệc trên Trường Thành, nhưng lại nói với tôi rằng anh tới thôn Thụ phòng vấn ban nhạc Ngựa gỗ nào đó. Ngày hôm sau có người bạn nói cho tôi về sự việc này. Lúc đó tôi bỗng hiểu anh. Tôi vui mừng vì cuối cùng anh cũng có cuộc sống riêng.

Mắt và miệng của Lý Tình rất đẹp, nụ cười của anh khiến người khác đau lòng. Nụ cười rạng rỡ như hoa đào nhanh chóng qua đi, chẳng kịp để lại dấu ấn. Chúng tôi nhanh chóng làm tình lần đầu vào ngày thứ hai sau khi quen nhau.

Tôi rút một điệu “Trung Nam Hải”, tôi rất nghiêm túc nghĩ về vấn đề tiền. Ban đầu lúc bỏ học, tôi không hề nghĩ tới chuyện này. Mấy năm sau hoàn cảnh của tôi vẫn túng quẫn như thế này. Nhớ khi xưa tôi từng bùng bùng khí thế: Những thứ tôi muốn bây giờ chưa mua được, ắt có một ngày sẽ mua được thôi.

Vẫn chưa thực hiện được khí thế hùng hồn đó thì hiện giờ tôi không còn có thể hùng hục khí thế được nữa. Tôi cảm thấy vô phương cứu chữa đối với nỗi khổ tâm của mình.

Lúc Tiểu Đào tới tìm tôi đã là bốn, năm giờ chiều. Mấy ngày trước anh đều tới vào nửa đêm, sáng hôm sau mới đi. Chúng tôi ngồi ở một nơi nào đó ngoài sân nhà tôi, nói chuyện về cuộc đời thật nghiêm túc và thân thiện khác thường.

Sau một tuần chia tay, dường như ngày nào anh cũng gọi điện tới hỏi thăm tôi. Sau này mỗi lần nghe thấy anh nói muốn ra ngoài nói chuyện, tôi liền nhanh chóng thoái thác. Công hiến lớn nhất của anh chính là lần nào cũng khóc lóc nỉ non, cứ như thể đang phải sống trong địa ngục vậy. Nhưng tôi lại không nghĩ ra anh có lý do nào để không vui vẻ. Rời xa hành động của tình yêu là chưa yêu. Hãy xem tôi hiểu rõ về chủ nghĩa tồn tại của câu nói này.

Anh ngồi trên giường tôi. Máy tính của tôi đang chạy CD của ca sĩ Phác Thụ lấy từ cặp sách của anh. Trên máy vi tính hiện thị cuốn tiểu thuyết tôi mới viết. Một truyện ngắn, tôi vốn lên kế hoạch viết một vạn chữ, nhưng vẫn còn thiếu tám ngàn chữ.

Em chưa làm gì với người khác đấy chứ?

Anh hỏi.

Chưa, vẫn chưa.

Ồ, anh cũng vậy.

Thế à?

Anh khẽ ôm tôi, hôn tôi, nước mắt trào ra như nước máy vậy. Chính tôi đã dung túng anh lấy bao cao su từ trong cặp sách ra. Chúng tôi nhanh chóng làm tình lần đầu tiên kể từ sau khi chia tay. Tôi hôm nay tôi phải tới quán bar “Lạc Lạc Lạc” xem biểu diễn, hôm nay ở đó có ban nhạc “Nổ chết bạn” mà tôi thích.

Em không đi không được sao? Có cần anh đi cùng không?

Không cần đâu.

Thực sự không cần ư?

Không cần.

Đừng đi mà, xa lắm đấy.

Không sao.

Em nhất định sẽ đi?

Nhất định.

Hôm nay tôi muốn tỏ tình với tay ca sĩ chính trong ban nhạc đó. Tôi muốn ở cùng anh ta. Tôi đã mời Tiểu Đào bữa tối bởi anh nói anh hết tiền rồi. Lúc ăn tối anh nhìn tôi đầy hàm ý:

Muốn không yêu em thật khó.

Tôi sợ anh lại nói ra những câu ớn như vậy, đành phải khuyên anh ăn nhiều lên. Lúc sắp đi anh rút ra một bao thuốc Mole xanh rồi nói:

Tặng em.

Em không hút “Mole”.

Không sao...

Anh muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Đây là thuốc anh ăn cắp. Anh cũng không hút “Mole”, không có ai hút “Mole” cả. Anh thò ở văn phòng đấy.

Tôi nhận bao thuốc “Mole” đó. Trước đây chúng tôi thường làm việc này, thò tạp chí trên sạp báo, thò sách trong hiệu sách, thò nước hoa và son môi ở trung tâm thương mại.

Tuần lễ sau khi tôi và Tiểu Đào chia tay mà anh không hề liên lạc, tôi cùng Trùng Trùng thường xuyên ngẩn ngơ bên nhau. Cô ấy cũng chia tay với bạn trai. Chúng tôi ngồi trong quán “Real Brewed Tea”, ánh mắt mơ màng. Tôi phát hiện một chàng trai mặc chiếc áo đen mới ra của hãng Converse, nhưng tôi không còn thích nhãn hiệu Converse nữa rồi. Bây giờ tôi chỉ mặc “New Balance”. Tiểu Đào không hút “Trung Nam Hải” nữa rồi, bây giờ anh chỉ hút “Thất Tinh”.

Trước khi xem biểu diễn, có người kéo vai tôi từ phía sau, đó là Louis – một người bạn làm trong tòa báo. Vừa nhìn thấy cô ta, tôi giật nảy mình. Cô ta cũng tới “Lạc Lạc Lạc”, đó là nơi dường như mọi người đều có thể tới. Những thứ cô ấy muốn quá thật hoàn toàn trái ngược hẳn với những thứ ở đây có thể cung cấp.

Xuân Vô Lực! Mình vừa đoán liền nhận ngay là cậu. Bóng của cậu rất quen, mình nhận ra ngay. Mình nghĩ thường ngày cậu cũng hay tới chơi chỗ này.

Tại sao hôm nay cậu lại tới đây?

Ồ, là mấy người bạn kéo mình tới. Bọn mình là bạn bè trên mạng, chỗ này vô vị thật. Chắc cậu gây đi đúng không? Trông cậu gây quá!

Bọn mình đi ra ngoài đi!

Được thôi, đi ra ngoài thôi.

Không khí sau khi đi ra ngoài cũng không chắc tốt hơn bao nhiêu. Louis rất xinh đẹp. Cô ta mặc chiếc áo ba lỗ sọc trắng đỏ đáng yêu với chiếc quần dài trắng, còn tôi mặc chiếc áo phông màu đỏ cùng chiếc quần bò xanh. Tôi lập tức ngửi thấy mùi nước hoa Indecence của Givenchy.

“Mẹ mày...” anh chàng Nhật Bản Thôi Thần Thủy đang cười đùa, nói bậy rất rành rọt với đám người cách đó không xa.

Này Xuân Vô Lực, em cũng tới đây à?

Ninh Văn nhào vô hỏi tôi, nửa bầu ngực lộ ra bên ngoài.

Tiểu Đào còn gọi điện cho chị nói rằng hôm nay em tới, còn dặn chị chăm lo cho em nữa. Chẳng phải em bảo chị thăm dò điện thoại của tay hát chính ban nhạc “Nổ chết bạn” đấy sao? Tối nay họ biểu diễn ở đây đây.

Chị nhìn thấy họ chưa?

Vừa đi qua, sao vậy, em không nhận ra anh ta ư?

Em mới chỉ xem họ biểu diễn có một lần, quả thực không nhận ra được... Em chỉ còn nhớ tay ca sĩ chính đầu trọc trong lần biểu diễn lần trước sau khi hát xong bài hát cuối đã nói với đám người xem phía dưới sân khấu rằng:

Các bạn còn ai tới giờ vẫn chưa phát tiết hết thì có thể lên sân khấu đánh tôi.

Kết quả là thực sự có người lên tát cho hắn một bạt tai. Trước khi ban nhạc “Nổ chết bạn” lên sân khấu biểu diễn, Ninh Văn đã dẫn tôi tới trước họ.

Đây là Xuân Vô Lực.

Xuân Vô Lực, đây là ban nhạc “Nổ chết bạn”.

Chào anh, chào anh!

Tôi đưa danh thiếp cho họ. Tóc của tay ca sĩ chính Ninh Văn giới thiệu đã mọc rồi, mặt anh ta hãy còn rất mệt mỏi và xanh xao. Anh ta cũng chẳng thèm nhìn tôi, chỉ xin tôi một điều thuốc.

Này, anh có bạn gái chưa?

Có một cô.

Ồ, rất bình thường. Bỏ cô ta, đến với em đi, em nghĩ là em hiểu anh hơn đấy.

Bạn gái đối với anh rất tốt.

Ồ... sau này nếu anh đổi ý thì gọi cho em bất cứ lúc nào nhé!

Tôi đề nghị.

Tôi thực sự không muốn nói những câu nói không chín chắn đại loại kiểu rất đáng tiếc, ngay từ đầu đã không nghĩ vậy. Tuy rằng tôi coi ban nhạc của anh là Rage thế hệ mới, còn anh ấy là Zack thế hệ mới. Nhưng tôi quyết không thừa nhận những điều anh nói rằng anh hoàn toàn không thích chơi nhạc, cũng chẳng thích những hình xăm trên người mình. Những câu nói như chỉ muốn sau khi có nhà, có xe thì kết hôn sống tử tế khiến tôi thất vọng. Con người không nên ảo tưởng. Trông anh rất tàn khốc, người gầy đét, âm nhạc bạo lực, ý thức tuyệt vọng. Lúc vừa lên sân khấu biểu diễn, anh liền ném chiếc cốc thủy tinh làm vỡ vụn chiếc đèn một trăm tám mươi tệ.

“Thành viên trong ban nhạc bọn anh đều muốn ra, anh cũng từng nói với họ về cách nghĩ của anh, nhưng họ không vui, cũng chẳng hiểu. Bình thường anh cũng không hay nói, cũng chẳng nhiều bạn bè. Chỉ là hôm nay gặp em nên mới nói nhiều vậy thôi.”

Tối hôm đó tôi như ở trên mây. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, tôi, Thôi Thần Thủy, Ninh Văn với ba người đàn ông khác nữa đi ăn cơm. Tôi cười nói như điên. Hai người đàn ông cáo từ về trước lúc bốn sáng. Những người còn lại đều buồn ngủ lắm rồi, ti vi của ki ốt tạp hóa không ngừng phát những ca khúc nhạc nhảy thịnh hành những năm 80. Ninh Văn than vãn:

Quá thời đại 80, quá hoài cổ, ôi trời!

Tôi chưa trải qua thời đại những năm 80 gì đó, những ca khúc nhạc nhảy đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi, thời đại những năm 80 của tôi là thời đại quân đội vô vị. Tôi cười, hút hết một điếu liền châm ngay một điếu khác, vẫn vui vẻ mặc dầu chẳng có tâm trạng, cũng chẳng hề quan tâm tới việc trả giá.

Hôm nay tôi quả thực rất vui, tôi chỉ muốn cười. Mọi thứ xung quanh đều rất đẹp. Tôi giống như một lần nữa phát hiện được ý nghĩa của cuộc sống, lại một lần nữa trở về thời kỳ thơ ấu. Punk muôn năm, Punk muôn năm! Tôi bay rất cao, tuy không hút tẩu nhưng lại có cảm giác như đang hút loại thuốc đó vậy.

3

Tôi sống cuộc sống như thế này từ khi bỏ học năm cấp ba: Xem ti vi, nghe nhạc, viết tiểu thuyết, phỏng vấn ban nhạc Rock. Khoảng sáu tháng lại thay bạn trai. Trước khi quen biết Lý Tiểu Thương, tôi cứ vương vít không rõ ràng với nhóm Tiêu Đào, Tiên Tranh, Lý Tình... Trước khi quen biết anh, tôi quẩn quýt không rõ ràng với người khác. Sau khi quen biết anh, tôi thấy rất vui vẻ. Chúng tôi thường xuyên đi xem biểu diễn, cùng nhau tới tìm Thanh Hà, Thôi Thần Thủy đi chơi. Mỗi lần nhìn thấy chúng tôi xuất hiện cùng nhau, Thanh Hà, Thôi Thần Thủy cùng đám ca sĩ đó cứ mắt tròn mắt dẹt. Họ rất kinh ngạc về chuyện chúng tôi vẫn ở bên nhau, càng ngỡ ngàng hơn là xem ra giữa chúng tôi chẳng có vấn đề gì. Mùa hè này và khác hẳn với những mùa hè trong quá khứ, hàng ngày tôi hưởng thụ cuộc sống cứ như thể cuộc sống rất ngắn ngủi. Hàng ngày ngủ tới chiều, đài lúc nào cũng mở rất nhiều loại nhạc khác nhau, lúc không mở nhạc thì nghe đài phát thanh, bất kể là chương trình phát thanh dở thế nào, tôi cũng nghe. Tôi có cảm giác mình sống trong phim, xung quanh luôn xuất hiện vô số những loại âm nhạc khác nhau. Ngày nào tôi cũng vô âu vô lo, nỗi phiền não duy nhất chính là không có tiền tiêu. Nhưng việc này dường như cũng không phải vấn đề gì lớn cả. Tôi dường như tìm được bản ngã của mình, trở lại thời thơ ấu.

Lại là một buổi tối bình thường giống như bao buổi tối khác. Buổi tối này, Trùng Trùng gọi điện hẹn tôi ra ngoài. Hiện tại chúng tôi ngồi trong quán có tên “Đài Bắc Tiểu Trạm” ở Vương Phủ Tỉnh, ánh mắt cô ta mơ màng, khuôn mặt tôi tươi tắn. Cô và tôi nói về người yêu trước của cô, nói tới mức cảm động thật, nước mắt tuôn rơi lã chã. Tôi vừa an ủi cô: “Thôi! Vì một người đàn ông, không đáng đâu!”, vừa nhấp một ngụm trà hoa hồng cô gọi cho tôi.

Đây là quán chủ yếu kinh doanh đồ uống và đồ ăn vặt 24/24, tôi ngồi trên xích đu, chốc chốc lại đu đưa một cái. Xem ra Trùng Trùng không có tâm trạng vui vẻ như tôi, cô không thể quên nỗi người yêu cũ. Đôi mắt vốn rất đẹp của cô đông đầy vẻ dịu dàng và nỗi buồn khiến tôi thực sự không biết phải an ủi cô không nên phụ một buổi tối mùa hạ đẹp thế này, không nên phụ bất kỳ một buổi tối thời trẻ trung. Trong quán mở nhạc của La Đại Tả, có hai chàng trai trẻ thu hút ánh mắt tôi. Họ đều mặc áo phông sạch sẽ và quần nhạt màu, để kiểu tóc rất đơn giản. Họ đang ngồi trước quầy nói chuyện gì đó. Đúng lúc tôi chú ý tới họ, thì một chàng trai mặc áo phông xanh da trời cũng không ngừng quan sát tôi và Trùng Trùng.

Một lát sau, họ đi tới bắt chuyện với chúng tôi, Trùng Trùng rõ ràng không có hứng thú với họ, lông mày cô ấy hơi nhíu lại. Chàng trai mặc áo phông màu xanh lam lấy ra một bao thuốc “Marlboro”, đưa ra mời chúng tôi. Tôi rút một điếu, rồi để anh ta châm lửa giúp. Trùng Trùng nói luôn cô ấy không hút. Xem ra anh bạn của chàng áo phông xanh cũng không hứng thú gì với chúng tôi. Anh ta chỉ nói “chào” một tiếng rồi tung tăng đi về chỗ ngồi cũ. Chàng trai giới thiệu anh ta tên là Lục Ba, là người phương Nam. Anh ta có dáng người dong dong, da dẻ mịn màng, quả thực rất xinh trai, có nét đẹp gì đó không giống với bọn thiếu niên phương Bắc. Chúng tôi nhanh chóng nói chuyện với nhau. Anh ta khoe vừa thi đỗ vào một học viện quân sự nào đó ở Tây An, nghỉ hè tới Bắc Kinh chơi. Chúng tôi nói chuyện hơn nửa tiếng, tới khi Trùng Trùng và bạn của Lục Ba bỏ đi mới thôi.

Bọn mình ra ngoài đi dạo đi!

Tôi đề nghị.

Chúng tôi đi tới con phố Đồng Trường An rộng thênh thang. Đèn đường vàng ruộm, đường cái xanh như màu trời. Anh ta kể cho tôi nghe một số chuyện về tình hình sinh hoạt và học tập. Còn nói về người con gái anh yêu. Anh nghĩ mọi thứ này đều là khúc dạo đầu, là bước đệm là quá trình tất phải trải qua.

Chúng tôi ngồi bên cạnh đường ray nói chuyện một

lúc nữa, sau đó lại men theo con đường phía trước. Chẳng ai nói sẽ đi đâu, nhưng chúng tôi đều biết cuối cùng sẽ gặp nhau trong khách sạn thôi. Đầu tiên chúng tôi đi vào một hiệu sách phục vụ 24/24. Anh ta mua một bộ sách thơ Đường, Tống từ, Nguyên khúc tặng tôi như món quà lần đầu gặp gỡ. Tôi không ngờ anh ta lại giở trò này, đeo mớ sách nặng chình chịch, tôi cảm thấy hơi ngượng, nhưng tôi không biểu lộ gì, chúng tôi tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng chúng tôi tới thuê một phòng trong khách sạn gần đó. Viết tới đây tôi buồn cười quá, không thể viết tiếp được nữa. Tôi không giỏi miêu tả quá trình sự việc, tôi luôn cho rằng mọi thứ không có lý do, việc xảy đến sẽ xảy đến thôi. Tôi không biết viết như thế nào nữa, giống như ngày hôm đó tôi không biết sự việc xảy ra, phát triển thế nào nữa. Trước khi gặp Lục Ba, tôi vẫn chưa từng trải qua cuộc tình một đêm hay có cuộc gặp với người khác giới hấp dẫn nào đó. Tôi rất muốn thử, thử xem cuộc tình một đêm sẽ xảy ra, tiền triển, sau đó đạt được cao trào, cuối cùng hai người sẽ kết thúc trong vui vẻ thế nào. Cảm ơn Lục Ba, đã khiến tôi hiểu việc này. Trên thế giới tồn tại muôn hình vạn trạng kiểu cuộc tình một đêm, nhưng giữa các cuộc tình đó khẳng định có điểm giống nhau. Cho dù không phải là Lục Ba, thì tôi cũng sẽ gặp phải người khác để tiên hành mở mang cuộc gặp gỡ với người khác giới hấp dẫn. Trong khi trò chuyện, tôi còn biết được đây cũng là “lần đầu tiên” của Lục Ba.

Trông anh giống như một đứa trẻ lỗ mãng, nhưng cử chỉ của anh ấy lại như thể một người đàn ông từng trải tình trường. Chúng tôi ôm chặt nhau, cười rồi nằm xuống chiếc giường lớn. Lúc đó

điều duy nhất tôi nghĩ là: Chi thế này thôi ư? Tôi thấy vô vị và hụt hẫng vô cùng, tôi muốn trong cuộc sống xuất hiện những việc ngẫu nhiên, bất kể đó là việc tốt hay xấu, tôi chấp nhận hết.

Chúng tôi ở trong khách sạn tới chiều, sau đó tự động chia tay nhau. Chúng tôi đã xử lý rất tốt, cả hai bọn tôi đều cảm thấy hài lòng.

Tối ngày hôm sau, Lực Ba gọi điện cho tôi. Lúc đó tôi đang xem biểu diễn ở quán bar “Lạc Lạc Lạc”, tôi nói quá muộn rồi, và em còn đang xem biểu diễn, lần sau gặp lại nhé. Tôi nghĩ Lực Ba sẽ về ngay thôi, sẽ nhanh chóng trở về Tây An học tập tiếp. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Trong tay tôi lúc này đang nắm chặt một mẫu giấy ghi số điện thoại nhà anh.

Lực Ba.

Chương 2: Trải nghiệm nóng bỏng

Chủ nghĩa tồn tại – chủ nghĩa hư vô – chủ nghĩa tồn tại và hư vô

Dường như tôi thích sự kết hợp giữa hai chủ nghĩa này hơn

Xuân Thu “Thế giới tiểu thư”

1

Chỉ có mỗi mình tôi trong căn phòng trống rỗng, sau đó chỉ có đồ đạc. Chúng bị phủ vải trắng lên đứng sừng sững như những ngôi mộ chồng lên nhau, chạm tay vào bất kỳ đâu sẽ chỉ thấy toàn bụi, thật giống như khảo cổ vậy. Đĩa CD của tôi chất đống trên sân thượng. Tôi không tìm thấy, cũng lười không muốn tìm nữa. Một bông hồng cắm trong cốc đánh răng trên tầng, lúc này bông hoa nở toe. Tôi áp đầu trên lò sưởi hơi, cố gắng cảm nhận được không khí và hơi nóng ở đó.

Đây là thành phố ô nhiễm nghiêm trọng. Bầu trời xám xịt. Lúc tôi ra khỏi ga tàu, chưa phát hiện ra ai tới đón tôi. Tôi đeo chiếc kính râm màu vàng, đứng trong ánh nắng thành phố Thạch. Tôi bỏ kính nhìn ra bốn phía. D nói anh mặc áo jacket da có khóa. Thế là tôi tới bất điện thoại công cộng gọi điện cho anh. Tôi lo lắng châm một điếu thuốc. Một phút sau tôi thấy D đang đi về phía mình, tay xách một chiếc đàn, mặt tươi cười hơn hờ.

Xách đàn hộ anh đi! Anh nói. Tôi đỡ lấy chiếc đàn, sau đó chúng tôi đứng im. Anh lại nói tiếp:

Bây giờ đi đâu đây? Ăn cơm trước, hay là...

Về nhà anh trước đi, em muốn nghỉ ngơi một chút.

Được thôi.

Anh nhìn tôi một cách kỳ quặc.

Không biết tại sao, thành phố này luôn tạo cảm giác khiến tôi chóng mặt vô cùng, tứ chi rã rời. Có một câu nói rằng: “Khi bạn cảm thấy không đúng, chính là lúc không đúng”. Có khả năng lúc đó sớm đã có gì không đúng rồi, nhưng điều này không do tôi quyết định. Sau đó chúng tôi lên xe taxi.

Cặp kính này không phù hợp với em đâu, nó khiến anh không nhìn rõ mắt em.

Thế ư? Em lại không cho là như vậy.

Tôi tháo kính ra đáp lại.

Anh đặt tay lên vai tôi, kéo tôi lại gần rồi hôn. Anh hôn rất kỹ thuật. Anh không nhắm mắt, cũng chẳng biểu lộ cảm xúc. Tôi cũng không nói năng gì.

Chúng tôi xuống xe, đi bộ tới một khu nhỏ, sau đó đi vào nhà anh. Mẹ anh ra đón, đó là bà mẹ xem ra rất hiền lành. Đường như bà rất vui khi thấy tôi tới. Tôi đặt hành lý xuống đất, quan sát phòng anh. Có một chiếc vi tính. D nói với tôi chiếc máy này không vào mạng được (lúc đó tôi cảm thấy đáng tiếc). Rèm cửa quả đúng như anh nói là màu xanh da trời, bên trên có mặt trăng và những ngôi sao. Những bức áp phích và tranh tuyên truyền dán đầy tường, còn có một tấm áp phích biểu diễn trên trang bìa tạp chí “Ca khúc thông tục” của ban nhạc anh. Thời điểm biểu diễn lúc đó anh mặc chiếc áo sơ mi đỏ, tóc tung bay. Còn có một bức ảnh khi anh nhuộm tóc vàng, đứng

trước thảm cỏ xanh, đeo cặp sách, phóng ánh mắt rất có thần nhìn về phía trước. Sau đó tôi muốn nói với anh gì đó, nhưng nói gì bây giờ? Tôi chẳng biết phải nói gì nữa, nghĩ về quan hệ của chúng tôi (trên điện thoại chỉ còn thiếu thê non hẹn biển nữa mà thôi). Tôi hơi chóng mặt. Không hiểu sao nữa? Chúng tôi chẳng thân mật chút nào!

Tôi ngay lập tức có ấn tượng với ban nhạc đó của anh. Tôi từng nghe qua đĩa in thử của họ. Ấn tượng sâu sắc nhất là câu hát mà ca sĩ chính (cũng chính là D) luôn gào thét “Tôi chính là thích tuyệt vọng!!!” Tôi nhớ rất rõ ràng, bởi ban nhạc Bàn Cổ cũng có một ca khúc tên là “Tôi chính là thích tuyệt vọng.” Trời đất, giọng anh ta thật lạnh lùng.

Chúng tôi quen biết nhau nhờ ban nhạc Bàn Cổ. Ngày hôm đó tôi gọi điện hỏi ban nhạc Bàn Cổ về lời bài hát cho tạp chí “Ca khúc thông tục”, D nhắc máy. Anh nói bài hát đó anh phải đi xem đĩa, tôi hỏi tiếp:

Chỗ anh ngoài ca khúc “Thieu đốt trong lửa tình” và một số bài hát đã được một số tạp chí đăng liên mấy kỳ ra còn có những ca khúc khác của ban nhạc Bàn Cổ không?

Anh đáp: Có, nhưng cần phải in ra đã.

In cho em một bản.

Em thích ban nhạc Bàn Cổ?

Anh hỏi tôi.

Mấy ngày đó nhà tôi đang sửa lại. Chúng tôi dọn lên căn phòng trống trên tầng, bỏ cục giống hệt, chỉ có điều mọi đồ đạc vẫn ở tầng dưới. Trên tầng chỉ có chiếc giường của chúng tôi. Tôi ngủ một mình trong gian phòng hai mươi mét vuông, chỉ có mỗi chiếc giường đơn và một chiếc bàn. Gian phòng đó khiến tôi có cảm giác đang đi nghỉ mát.

Ngủ trong gian phòng lớn trống hoác, tâm trạng tôi có phần thấp thòm. Tôi thỉnh thích một người. Tôi nhớ tới dáng vẻ anh trong áo giáp, đó là một việc rất tốt đẹp. Không hiểu anh ấy có nhớ tới tôi không? Tôi có thể tới làm việc tại thành phố nơi anh đang công tác, sống cùng anh ấy... Thật tốt biết bao! Tôi nghĩ chắc chắn tôi có ảo tưởng về ai đó, liệu anh ấy có là người đàn ông rất lãng mạn chăng?

Tôi tưởng tượng trong gian phòng ấm áp, dưới ánh đèn dịu dịu một người đàn ông hôn tôi, đã quá đi mất!

Điện thoại reo ở tầng dưới, tôi bảo D gọi điện cho tôi. Sau đó chúng tôi nói chuyện phiếm trên điện thoại, không có ai tới làm phiền tôi, chỉ có những đồ đạc im lìm, chúng im lìm đứng ở đó.

Anh thuộc chòm sao nào? – tôi hỏi.

xx.

Tuyệt!

Tôi khen anh.

Em rất thích.

Lúc nào em mới có thể tới Thạch Gia Trang thăm anh đây?

Tôi hỏi.

Có lẽ mấy ngày nữa anh sẽ tới Bắc Kinh.

Tôi phần khởi đốt hết ba mươi tệ mua thẻ điện thoại bột IC. Anh có vẻ cảm động khi tôi kể lại, có lẽ anh là người hiểu tôi.

Buổi sáng tôi lên mạng bằng máy tính trong tòa soạn tạp chí. Tôi nhìn thấy có một kết nối trên nick “Tôi yêu nhạc rock”. Kết nối đó có dòng tin nhắn “Có phải Thạch Gia Trang không?”. Tôi còn chưa biết trông anh thế nào nữa.

Anh mời tôi tới làm việc tại tòa soạn tạp chí âm nhạc, mặc dù lương rất thấp, nhưng tôi vẫn nói em sẽ suy nghĩ.

Lúc này đã chạng vạng tối, gió thổi rất mạnh.

Bản gốc của bài “Underground Rock” có tên Hoang mạc. Tôi nhìn thấy một bài thơ tôi rất thích, cũng có thể đây là lời bài hát.

Bài thơ này viết vào lúc chín giờ ba mươi lăm phút hai mươi sáu giây ngày 16 tháng 2 năm 2001. Cảm xúc của tôi ngưng đọng lại trong thời khắc đó rồi thăng hoa. Tôi cũng đáp lại bằng một bài thơ, tôi không dùng nick mà D quen.

Em biết anh chắc chắn sẽ tới chỗ này...

Người ngồi trong bóng tối

Người đến từ băng tuyết

Em không có cách nào nhìn vào mắt anh trong ánh nắng ngập tràn.

Người bạn tới từ nơi băng giá

Còn mang theo mùi vị sâu thẳm lòng đất

Hỡi người tới từ bóng tối của em

Hỡi người tới từ băng tuyết của em

Người yêu dấu

Em không có cách nào trở lại bầu không khí khi xưa

Người yêu em đã chết rồi

Người em yêu đang ở trên thiên đàng

Em, vẫn không có cách nào nói cho anh được

Em, cuối cùng vẫn không có cách nào nói cho anh được.

Đôi mắt vàng của em

Đôi mắt xanh thẳm của em

Đôi mắt lạnh lùng

Rốt cuộc em vẫn không có cách nào quên được anh

Em không cần yêu anh

Em không cần ôm anh

Sau đó tôi chưa thêm một câu: Em không phải là C của anh, em cũng không phải là C của bất kỳ ai...

Tôi hết lần này tới lần khác mở băng cát sét, nhạc nền vừa thực tại vừa dung tục như thế, luôn khiến tôi cười thành tiếng. Trời dần sáng. Đêm và ngày được hoán đổi nhanh như vậy. Mấy hôm nay, ngày nào chúng tôi cũng nói chuyện với nhau từ đêm tới tận sáng. “Chỗ anh có rất nhiều nhạc Hip Hop độc lắm, em mau tới đi”. “Trời Bắc Kinh sáng rồi”. Tôi nói với D. Sau đó mất tín hiệu do mẹ tôi đã xuống nhà bọc bối gác máy điện thoại.

Tôi đã yêu anh ấy. Một đêm không thể tin được. Một tư thế gác máy điện thoại siêu hiện thực chủ nghĩa, nhưng lại cấu thành chuyện tôi đã yêu anh mất rồi, anh ấy cũng yêu tôi. Tình yêu luôn thần kỳ như vậy, nó khiến tôi cảm nhận được nhịp tim của cả tôi và anh, “thích, thích, thích,” đập rất mạnh.

Trái tim của tôi lúc này đang đập vì tình yêu. Mỗi câu anh nói đều khiến tôi mê mẩn. Ngọt ngào biết bao! Trong quá trình nói chuyện, tôi biết được anh là ca sĩ chính trong một ban nhạc. Nhưng tôi vẫn chưa hỏi đó là ban nhạc nào. Bởi tôi từ lâu đã mê các ca sĩ nhạc Rock rồi. Bạn trai trước đây của tôi dường như đều là người chơi nhạc hoặc là ca sĩ chính. Tôi đương nhiên đã quen thuộc tới mức cảm thấy nhàm chán. “Dựa vào ca sĩ chỉ bằng dựa vào đại gia, ít nhất như vậy cũng thực tế hơn một chút”

Tôi muốn đi thăm anh, có lẽ nhuận bút sẽ phát vào cuối tháng, nhưng tôi không chờ thêm được nữa. Tôi nhớ anh, tôi chỉ muốn đi thăm anh ngay. Nhưng tôi phải làm sao để kiếm chút tiền đi bây giờ?

Chúng mình nói chuyện chút đi! Có lẽ cũng nên tìm hiểu nhau một chút.

Tôi đề nghị.

Được thôi! Nhưng tìm hiểu thế nào đây? Bởi vì bọn anh là xx, sợ dĩ không thể miễn cưỡng bản thân, chỉ có thể tuân theo nguyện vọng thiết thực nhất từ nơi sâu thẳm cõi lòng.

Tôi nghĩ có khả năng anh hiểu nhầm ý của tôi. Anh vừa cười quần vừa nhìn tôi nói:

Come on!

Anh hôn tôi, nhìn thấy chiếc lót màu trắng của tôi, anh liền cắn tôi, sờ soạng ngực tôi, sau đó nhắm nghiền, hít hà rồi hỏi:

Chắc hẳn là đồ hiệu CK, đúng không?

Sau đó tôi mệt mỏi đỡ người lên giường.

Em yêu anh, em muốn có anh.

Tôi đáp.

Chúng tôi thiếu sự giao ước ngầm, cần tìm hiểu lẫn nhau.

Anh đứng dậy nhận xét. Anh nói anh và tôi nghĩ khác nhau (vớ vẩn thật, đương nhiên không thể giống nhau được, nghĩ kia mà), sau đó cảm giác không tìm thấy?

Anh vẫn yêu mỗi tình đầu của mình.

Tôi nói gì cũng vô dụng, tôi nên nói gì thì hợp đây? Tôi thăm nghĩ.

Chuyện cũ không nên nhắc lại.

Tôi nhắc nhở anh.

Tôi nghĩ thắm chúng tôi không phải người xa lạ, cũng không phải loại ngẫu nhiên gặp nhau. Chúng tôi có nền tảng, từng nói rất nhiều chuyện với nhau qua điện thoại kia mà. Tôi còn gửi cho anh ấy một tấm thiệp và một bức thư nữa. Anh từng đọc những bài văn tôi viết, đã thực lòng khen hay. Anh từng thưởng thức sự hài hước và châm biếm của tôi, kỳ nào tôi cũng đọc tạp chí anh biên tập. Anh từng nói nhà anh chính là nhà của tôi, tới nhà anh giống như trở về nhà tôi vậy. Những điều này đã khiến tôi hạnh phúc biết bao! Anh còn nói có rất nhiều đĩa Hip – Hop, sẽ mở cho tôi nghe, anh sẽ dạy cho tôi mọi tư thế làm tình mà tôi chưa biết. Anh nói yêu tôi, thể vẫn còn chưa đủ sao? Sao lại có thể nói giữa chúng ta chưa tương tận về nhau chứ? Mọi thứ đã biến thành bong bóng bay trong không khí, tôi chỉ có thể ngóng trông không thể chạm vào được.

Được thôi, em cho anh đọc tiểu thuyết của em. “Anh thích”. Anh nói: “Có cảm giác nhật ký. Này, em còn có một cô em gái nữa à?” “Hư cấu thôi mà”. Tôi lười chẳng muốn nói nhiều nữa. Sau đó chúng tôi lại xem một bộ phim cấp ba, đó là một Party lớn, rồi chúng tôi lại làm tình. Cũng có thể giữa chúng tôi chỉ tồn tại tình dục mà thôi, có lẽ anh cho rằng làm như vậy có thể an ủi tôi.

Chúng tôi quyết định ra ngoài ăn cơm. Thạch Gia Trang trong màn đêm, bầu không khí ngột ngạt tới mức tôi không chịu nổi. Nếu như không khí có chút sắc màu, lúc này nhất định nó sẽ là màu vàng. D muốn gọi một người bạn của anh tới. Anh ta cũng là ca sĩ chính trong ban nhạc underground rock Trung Kiên của Thạch Gia Trang. Thế là chúng tôi rẽ vào một khu nhỏ tìm anh ấy. Anh ấy không có nhà. Mẹ anh ấy tiếp chúng tôi. Bà cho chúng tôi xem một tờ báo, cả một mặt tờ báo của Thạch Gia Trang được dùng để giới thiệu về mấy ban nhạc của họ. Thậm chí chúng tôi còn đi dạo tay trong tay, giống như hai người đồng tính vậy. Tôi nghĩ nếu chúng tôi là đồng tính, sự việc có lẽ dễ giải quyết hơn. Không khí giữa chúng tôi sẽ không ngưng đọng như lúc này.

Tôi nói với D rằng tôi hiểu anh. Bởi bất luận dáng vẻ của tôi thế nào cũng đều khiến anh thất vọng, bởi trái tim anh trống rỗng, trái tim đầy máu được lấp vào chỉ biết chảy đi, trái tim anh ấy căn bản không thể nhét thêm thứ gì. Tôi hiểu anh, rốt cuộc hiểu cái gì? Tôi hoàn toàn chưa thâm nhập được vào nhóm của họ, chưa từng cùng nhau tập luyện, chưa từng biểu diễn cùng nhau, chưa hiểu được chất underground rock Thạch Gia Trang, chưa từng tới tạp chí tôi muốn tới để công hiến chút ít cho nhạc rock (tôi biết có người đọc tới đây sẽ cười nhạt). Chẳng làm gì cả, thậm chí còn chẳng có được người tôi yêu, chẳng có được tình yêu tôi muốn có. Những thứ tôi muốn có đều không thực hiện được, nhưng tôi đã chẳng bận tâm nữa. Từ lâu tôi đã qua cái tuổi thích ca sĩ rồi, tôi có rất nhiều thứ muốn có nhưng lại không có được. Từ lâu tôi đã không còn ở độ tuổi thiếu niên điên cuồng nữa, anh biết tôi hoành hành hống hách như vậy là vì ai chứ?

Thành phố này giống hệt với các thành phố khác, giống với thành phố tôi đang sống, đi ra khỏi quán KFC, bên ngoài cửa có đám bán hoa hồng. Tôi phải tránh bọn họ, những bé gái bán hoa vừa đáng thương vừa đáng yêu kia để đi tới chỗ bọn ăn mày, cho bọn đó một đồng.

Tôi hỏi D từng vào trang web của Underground rock Thạch Gia Trang chưa, có biết chủ forum Hoang Mạc không. Anh nói Hoang Mạc là bạn của anh, mấy hôm trước vừa nói chuyện điện thoại với anh. Không biết bài thơ đó do ai viết.

Sau khi về nhà anh, anh lấy chiếc ghi ta gõ ra rồi hát mấy bài trong ban nhạc, tôi nhớ được mấy câu: Tình yêu là sức mạnh duy nhất, ai có thể cho tôi một niềm hi vọng; hận là năng lượng

chân chính, tôi chỉ yêu mỗi tuyệt vọng thôi. Bài hát này tôi đã nghe qua từ lâu.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, chúng tôi thức dậy, mặc quần áo. Anh khen chiếc áo khoác đen của tôi rất gô tíc. Sau đó chúng tôi đi mua vé tàu cho tôi, vé tàu lúc bảy giờ ba mươi, vé tàu về đất hơn vé tàu đi. Sau đó tôi mặc chiếc áo khoác gô tíc của mình, đội chiếc mũ nhưng kiểu người Anh và đeo cặp kính vàng. Rồi khỏi nơi này, tôi từ lâu chán ghét nơi của nợ này.

Từ đầu tới cuối tôi chưa từng nhỏ một giọt nước mắt cho việc này, nhưng mắt tôi vẫn đỏ.

2

Không ngờ nửa năm sau, tôi lại tới đây lần nữa.

Tôi đi cùng Thôi Thần Thủy tới một tòa báo tại thành phố Thạch Gia Trang để làm việc. Đã là mùa hè, ánh nắng vẫn rực rỡ như trước, nhưng không còn cảm giác mờ sương nữa rồi. Mọi thứ giống như đã được rửa bằng nước vậy. Tôi mặc chiếc áo phông màu đỏ, vui vẻ nhảy chân sáo. Lúc ngồi trên xe buýt, tôi ngó ra ngoài cửa xe ngắm cây cối ở đây. Trời oi nóng, khắp nơi là cảnh tượng tràn trề sức sống. Việc đó đã qua từ lâu rồi. Có khả năng tôi từ lâu đã không còn để ý tới. Bình thường nếu như không nghĩ, tôi đã quên mất còn có một người tên D. Không biết tại sao, tôi phát hiện khả năng lành vết thương của tuổi này rất nhanh. Tôi vô cùng lo sợ sẽ thực lòng yêu ai đó, hoặc nói thật rằng không thể rời xa ai, nếu vậy thì hết thuốc chữa rồi. Huống hồ tôi là người hay tâm trạng thế này, nếu gặp phải những chuyện nghĩ không thông, tôi thực sự sẽ nghĩ quần mất thôi.

Chủ biên tòa tạp chí Chu Gia Phúc ra đón chúng tôi. Sau khi ăn cơm trưa xong, anh dẫn chúng tôi tới văn phòng. Nơi này rất giản dị, nhưng vẫn dễ chịu, đẹp hơn so với tưởng tượng của tôi. Tôi đứng trên sân thượng rộng rãi nghe nhạc vọng ra từ chiếc radio, nhìn ngắm bầu trời bên ngoài cửa sổ, bỗng tôi cảm thấy vui và mệnh mang kỳ lạ. Lúc đó tôi dường như quên mất mình đang ở đâu.

Chúng tôi đã ở lại đó cả một buổi chiều. Thôi Thần Thủy mệt, nằm ngủ trên sofa, còn tôi lật giở tập thư của độc giả gửi tới. Tôi còn lật bức thư tôi đã viết cho anh. Tôi nói với chủ biên Chu Gia Phúc, trước đây cảm giác tới Thạch Gia Trang chẳng vui chút nào, rất cô đơn, cứ như thể đây là thành phố khó có thể hiểu nổi vậy, nhưng hiện giờ cảm giác dường như thay đổi rồi, nơi đây trở nên thân thiết hơn. Anh cười nói: Có khả năng có liên quan tới người em gặp. Tôi nghĩ một chút rồi đáp: Anh nói rất đúng! Không sai, đúng là như vậy.

Anh bảo tôi về nhà tự kiểm điểm trước gương, tôi nhất định sẽ làm theo. Tôi quả thực nên tự kiểm điểm. Tôi không những thích mà còn cảm thấy ngưỡng mộ anh từ đáy lòng. Anh cảm hận bạo lực và tin rằng tình yêu mạnh hơn nỗi thù hận. Khi anh đề độc giả đọc tạp chí “Phương nam cuối tuần” trong giờ nghỉ văn chán phèo, khi anh nói cảm thông sâu sắc với hai thành phố hủ bại xx và xx, vô thường với cả nhân gian và địa ngục, người bình thường chắc không chịu nổi. Tôi có thể cảm nhận được tinh thần trách nhiệm mạnh mẽ của người công tác trong ngành tin tức, của một người dân thành phố như anh. Chính vì điều này, tôi yêu anh. Đã từng có ai đó nói rằng, chúng ta yêu một người, là vì trên người anh ấy hội tụ thứ phẩm chất nào đó khiến chúng ta kính phục.

Vào buổi tối tôi và Thôi Thần Thủy rời khỏi Thạch Gia Trang, chúng tôi uống bia trên quảng trường. Từ trước tới giờ tôi không thích uống bia, tôi không thích mùi đó. Nhưng lúc đó tôi muốn uống vô cùng, tôi thậm chí còn không ghét bia nữa. Tôi uống một mạch mấy cốc liền. Tôi chưa từng thấy thanh thoi như thế bao giờ. Tôi lập tức chinh phục được bia. Trên quảng trường cách chỗ tôi không xa có một người đang hát karaoke, có một vài người đi lại, trông rất nhàn rồi. Tôi nghĩ có lẽ chính là vì Chu Gia Phúc mà Thạch Gia Trang mới trở nên thân thiết, đẹp đẽ như vậy. Lúc sắp đi, Thôi Thần Thủy nói muốn mua thuốc lá Thạch Gia Trang mang về cho bạn bè ở Bắc Kinh. Anh còn hỏi tôi: Xuân Vô Lực à, em đã mua gì mang về cho bạn bè ở Bắc Kinh chưa? Tôi đáp: Chưa ạ.

Chu Gia Phúc bỗng dưng nói xen vào: Đây chính là điểm em không giống với Thôi Thần Thủy.

Nhược điểm của em chính là điều này đây. Tốt hơn em hãy về nhìn vào gương tự kiểm điểm đi.

Tôi sững sờ trước câu nói của anh, hồi lâu không đáp lại gì cả. Khuôn mặt của tôi, dường như đang đỏ ửng... Tôi buồn vì từ trước tới giờ tôi chưa từng nghĩ tới việc làm thứ gì đó cho bạn bè. Tôi càng buồn hơn vì chuyện tôi không có người bạn nào đáng để tôi làm thứ gì đó cho họ... Tôi vừa đi vừa nghĩ, không chỉ một lần muốn hét to với anh rằng:

Không! Không phải như vậy, không phải như anh nghĩ đâu! Em không phải là người ích kỷ như anh nghĩ đâu!

Nhưng khuôn mặt kiên định của anh khiến tôi không nói được gì, cứ như thể nói ra sẽ trở thành cái cớ, như thể muốn giải thích vậy. Tôi phải giải thích gì chứ? Tôi không phải loại người thích giải thích. Huống hồ anh nói đúng. Anh tức khắc nhận ra nhược điểm chí mạng của tôi. Lời nói của anh quá sắc bén, quá sỗ sàng. Tim tôi đập rộn ràng. Tôi bị anh chinh phục hoàn toàn, tôi yêu anh. Tình yêu này hiện tại trở nên thuần khiết, chỉ mong có thể nhìn anh thêm một lần nữa, có thể được lưu lại ở đây thêm chút nữa.

Lúc qua cửa soát vé, Chu Gia Phúc và Thôi Thần Thủy còn ôm tạm biệt nhau, tôi cười ngây ngô bên cạnh, lúc tới lượt tôi, tôi chỉ giờ tay về phía anh. Chúng tôi bắt tay tạm biệt. Tôi nghĩ có lẽ là do tôi quá sùng bái anh nên đã không cho phép mình và anh tiếp xúc quá nhiều về mặt thể xác. Mỗi thiện cảm tốt đẹp của tôi đối với anh chỉ cần tiếp xúc là bùng phát. Tôi sợ sẽ mất kiểm soát. Chúng tôi được biết thứ hai tuần sau là sinh nhật Chu Gia Phúc. Tôi nghĩ mình sẽ trở lại Thạch Gia Trang đón sinh nhật cùng anh. Tôi thầm nghĩ sau này có lẽ nên làm một vài việc với Chu Gia Phúc, một số việc mà cả hai chúng tôi đều thích và nên làm.

Trở về Bắc Kinh, tôi thường xuyên gặp gỡ Lý Tiểu Thương. Thỉnh thoảng tôi lại tới ở chỗ anh ấy. Chúng tôi cùng xem ti vi, băng đĩa, nghe nhạc. Trong nhà Lý Tiểu Thương có rất nhiều rượu vang, dường như là của đơn vị bố anh ấy phát. Chúng tôi thường xuyên uống rượu cùng nhau. Có mấy đêm, chúng tôi vừa xem ti vi vừa uống say mềm. Tới lúc thần trí rệu rã, tôi mở toang cửa sổ, trần trỗng thò đầu xuống tầng dưới nôn thốc tháo. Ngày hôm sau nhà hàng xóm đen đui nào có sân thượng bị bắn bởi đồng nôn ọe của tôi liên ngoác miệng chửi đồng. Họ muốn tìm xem rốt cuộc là đứa khốn khiếp nào đã nôn. Tôi và Lý Tiểu Thương bị đánh thức bởi tiếng chửi, sau đó lại có người găng ngủ tiếp trong không khí căng thẳng.

Sau khi không qua lại với Lý Tình, anh vẫn thường xuyên gọi điện cho tôi. Anh nói trước đây anh đã nhìn lầm tôi. Anh còn nói tôi là cô gái rất biết suy nghĩ. Anh nói yêu tôi, muốn tôi làm bạn gái anh. Ban đầu tôi thấy kỳ quặc, đã bao lần tôi cảm thấy đây chính là tính xấu của đàn ông. Cảm giác này có lẽ rất nhiều bạn gái đã trải qua, những nhà triết học lớn cũng đã có nhiều cách trình bày tường tận, đủ sức thuyết phục nhiều người. Tôi cũng mấy lần nhận lời gặp lại Lý Tình. Một lần tại bờ sông bên nhà tôi. Vừa nhìn thấy anh, tôi thấy xa lạ vô cùng, không hiểu thiện cảm mạnh mẽ dành cho anh ấy trước đây đã chạy đi đâu. Tôi bắt đầu hồ nghi khả năng của nụ cười mỉm trên khuôn mặt anh trong lần đầu tiên gặp mặt. Anh thực sự có nụ cười rạng rỡ, thuần khiết như vậy sao? Hay tôi đã quá dựa vào trực giác? Nụ cười đó và con người xa lạ trước mặt tôi lúc này chẳng ăn khớp gì với nhau. Lý Tình có ý thuyết phục tôi tới qua đêm ở chỗ anh, tôi cười nhạt từ chối. Dưới ánh đèn vàng tối tăm, tôi nặng nề nói: Em đã cho anh cơ hội, nhưng lúc đó anh đã không nắm bắt, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi. Nói xong tôi vừa cảm thấy trong lòng dâng lên nỗi khoái cảm, vừa thấy vô vị. Thực ra tôi cũng muốn nói chuyện với anh. Tôi thực sự muốn anh biết tôi đang nghĩ gì. Còn một lần nữa, là ở trước cửa trung tâm mua sắm, tôi nhìn thấy anh ấy từ xa tới, anh đã không còn là một thiếu niên nữa. Cảm giác hài hước một lần nữa lại xuất hiện trong tâm trí tôi.

Chúng tôi ngồi trên thảm cỏ bên ngoài trung tâm mua sắm, đối diện chúng tôi là đường Tràng An với những làn xe ngược xuôi và ánh đèn nhấp nháy. Gió mùa đông ở Bắc Kinh hơi giống với gió biển, điều này càng khiến chúng tôi nhớ biển.

Hôm nay anh phát hiện ra một chuyện.

Lý Tình lên tiếng.

Chuyện gì vậy?

Anh phát hiện ra anh chưa từng gặp em lúc ban ngày bao giờ.

Tôi quay mặt ra nhìn anh, quá muộn rồi. Bây giờ nói gì cũng đã quá muộn rồi. Tôi đã không còn chút hứng thú nào đối với anh nữa. Tôi nghĩ, tôi không thể thay đổi được, ban đầu tôi đã như vậy rồi, ban đầu tôi đã có tư tưởng như hiện tại, tại sao anh không cảm giác được chứ? Sự đắm say ban đầu đối với anh đã tan thành mây khói rồi.

Tôi lại đi dạo cùng anh một lát nữa trên đường phố Trảng An. Chúng tôi còn ăn mấy xiên thịt cừu nữa. Chúng tôi ăn ở quán trước đây khi tôi còn ở cùng Tiểu Đào thường tới ăn. Tôi vừa uống coca cola vừa quan sát Lý Tình, bỗng tôi nhớ tới Lực Ba. Tôi liền quyết định tới quán phục vụ 24h kia ngồi một lát. Có lẽ có thể lại gặp lại Lực Ba một lần nữa. Đương nhiên Lý Tình không thể cùng đi với tôi được. Tôi nói: Em phải đi đây. Anh đáp: Em không thể ngồi thêm với anh một chút nữa sao? Coi như anh cầu xin em đây. Lúc này lòng tôi như sắt đá, tôi kiên quyết: Không được, em phải đi tìm một người, bây giờ em phải đi rồi. Sau đó để mặc anh ta một mình trên đường, tự ngồi xe buýt tới Vương Phủ Tỉnh. Nhìn dáng vẻ tội nghiệp đứng bên đường của anh, tôi lại mềm lòng, nhưng hề nghĩ tới lúc đó anh đối xử với tôi thế nào, chút áy náy trong tôi tan biến luôn.

Tôi rất nhớ Lực Ba. Từ trước tới giờ tôi chưa từng tiếp xúc với người nào như anh cả, một cậu bé phương Nam, trời ạ, thật là hay. Là ai, đã là sinh viên rồi mà còn chọn bài hát “Câu chuyện thời gian” của La Đại Tả, tôi càng giống học sinh cấp hai. Lý Tình muốn tôi đi cùng anh nhưng tôi từ chối, bởi anh không phải là đại gia, tôi cũng không phải gái bao. Từ lâu tôi đã mệt mỏi với kiểu quan hệ hai bên cùng khiến cưỡng như vậy. Không những cảm thấy phiền phức mà còn chán ghét nữa. Trên cổ tay tôi buộc miếng vải lụa xức nước hoa, dầm chút đồ uống. Tôi hỏi lương làm việc ở đây, lương cơ bản là bốn trăm bốn mươi hai tệ, nhưng phải làm việc cả đêm. Có lẽ tôi có thể làm việc ở đây một tháng, dù gì cả ngày tôi cũng rảnh rỗi, làm thế tôi còn có thể dùng tiền lương mua một lọ nước hoa. Tôi nhớ ra hiện giờ tôi đánh mắt xanh, dưới ánh đèn chắc hẳn rất đẹp.

Lý Tiểu Thương nhắn tin cho tôi, tôi ra ngoài gọi điện lại cho anh. Anh nói một lát nữa sẽ tới tìm tôi. Tôi nhìn đồng hồ: Bây giờ đã sắp một giờ đêm rồi, xe buýt đã hết từ lâu rồi, anh tới bằng phương tiện gì chứ? Anh nói đừng lo vội vãn nữa, có lẽ một lát nữa anh tới, nhưng chắc không thể nhanh được.

Chẳng có điều không tưởng.

Chẳng có quần áo màu vàng.

Con người không nên có ảo tưởng. Bao gồm ảo tưởng đối với xã hội không tưởng (xã hội mà ở đó mọi thứ đều hoàn hảo), ảo tưởng đối với sự hoàn hảo, sự thuần khiết, sự lý tưởng. Cố hết sức để làm, nhưng đừng trông mong vào kết quả. Bao gồm tôi nay cũng đừng trông mong Lý Tiểu Thương tới đúng giờ và sự xuất hiện bất ngờ của Lực Ba. Thái độ! Quan trọng là thái độ! Thứ hai tôi nên đi tìm Chu Gia Phúc, tôi sẽ đi cho dù Lý Tiểu Thương không muốn tôi đi. Dù sao tôi cũng nên giữ quan điểm của mình, chứ không phải nghĩ cho người khác. Đúng vậy, kiên trì không đối với quan điểm của mình, cho dù là ai cũng đừng mong can thiệp vào cuộc đời tôi.

Cuối cùng Lực Ba cũng không xuất hiện như dự đoán của tôi. Còn Lý Tiểu Thương phải khoảng hai tiếng sau mới xuất hiện trước tôi. Tay anh ta cầm một ván trượt. Anh nói đầu tiên anh phải đi xe đêm, sau đó trượt ván tới. Trong lòng tôi dấy lên cảm giác bất an, xúc động, áy náy, nhưng chủ yếu vẫn là tâm trạng tê dại. Việc đã thế rồi, chúng tôi cũng chỉ còn biết chờ trời sáng rồi mới đi thôi. Bởi nếu có gộp tiền của cả hai đưa lại cũng chẳng đủ để bắt taxi về nhà.

Sống cùng với Lý Tiểu Thương khiến tôi càng trở nên vô vọng. Nếu cứ tiếp tục như chúng tôi, mãi cũng không thể có tiền đồ được (ý tôi là tiền đồ cá nhân). Tôi không có tiền nhưng lại ghét

nghèo hèn. Tôi chẳng có cách nào mượn tiền của người khác. Tôi không muốn sống cuộc sống vô vọng, bởi tôi không muốn sống tạm bợ. Tôi không muốn tiêu hao thời gian. Cũng không muốn bị gò ép trói buộc. Trong ngày sinh nhật vào thứ hai của Chu Gia Phúc, tôi đã không thể tới Thạch Gia Trang. Tôi không muốn Lý Tiểu Thương biết tôi thích người khác, cũng có thể là do tính trì trệ không muốn thay đổi của tôi. Nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy tôi nên đi.

Chu Gia Phúc đón sinh nhật mới được mấy ngày thì có người gọi cho tôi một cú điện thoại kỳ quặc. Người đó nói anh ta là người ăn cơm cùng bàn với tôi, Lý Tiểu Thương và Thôi Thần Thủy, sau khi xem xong biểu diễn ở quán bar “Lạc lạc lạc”. Anh giới thiệu tên là Trương Dương, là người Vũ Hán, ca sĩ chính trong một ban nhạc Punk. Anh nói mấy ngày nữa sẽ cùng mấy thành viên khác trong bốn ban nhạc Punk Vũ Hán đi chơi Vân Nam, hỏi tôi có muốn đi cùng không. Tôi đáp có tiền thì đi. Thời điểm đó Trương Dương thường xuyên nhắn tin cho tôi, đôi khi tôi cũng nhớ gọi điện lại cho anh. Anh sống ở nhà bạn, một đồng người sống trong một gian phòng. Sau đó chúng tôi nói điện thoại một lúc. Lần nào tôi cũng nói rất nhiều, nói về động thái tư tưởng mới nhất của tôi, về những cuốn sách và bộ phim mới xem. Thực ra tôi biết anh chẳng có hứng nghe mấy chuyện này. Có một lần, tôi vừa dán tranh vừa nói với anh: Anh biết không? Bây giờ em vừa gọi điện cho anh vừa dán tranh đấy. Trương Dương liền nói: Nói chuyện với em nhiều lần thế rồi, anh mới thấy câu nói này của em còn tương đối ổn, tương đối giống lời nói của người. Thực ra trong lòng Trương Dương muốn gì, tôi biết tông, nhưng tôi lại giả vờ không biết.

Hiện tại càng ngày tôi càng vui.

Tinh táo.

Mặc dù tôi luôn cảm thấy chóng mặt.

Thôi Thần Thủy thường xuyên tới tìm tôi, đôi khi còn xem phim bằng máy tính nhà tôi nữa, xem xong phim thì tìm một nơi yên tĩnh ngồi thờ ra. Trời xanh xanh, chúng tôi vừa hút thuốc vừa nghe Ska, vừa ngắm sông. Cùng ngâm nga bài “It’s a good good good good day” và “I like coffee I like tea”. Hễ hút là thường xuyên hút hai tiếng, đầu óc trống rỗng. Sau này tôi sẽ không hút thuốc nữa bởi quá lãng phí thời gian. Khi anh không tới tìm tôi, tôi và Lý Tiểu Thương liền đi tìm anh. Trong khoảng thời gian đó, tôi dường như đã gặp tất những người chơi nhạc sống bên sông Thanh. Sau khi xem xong buổi biểu diễn nào đó, chúng tôi liền tập hợp nhau tới sông Thanh, tìm nơi nào đó ăn cơm nói chuyện. Lý Tiểu Thương luôn nói những câu rất buồn cười. Ví như có người hỏi anh bao nhiêu tuổi rồi, anh trả lời theo thông lệ: Anh thấy tôi bao nhiêu tuổi thì tôi bấy nhiêu tuổi thôi. Kết quả là người kia nói tiếp: Cậu chắc hẳn hai mươi tám rồi? Lý Tiểu Thương nhanh chóng đáp trả: Hai mươi tám sao? Tôi còn xe đạp đây. Tôi chỉ ở một lần ở sông Thanh. Hôm đó tôi và Lý Tiểu Thương ở nhờ nhà một ca sĩ và bạn gái anh ta. Họ còn nuôi một con chó con. Thôi Thần Thủy sau này kể cho chúng tôi biết, ngày hôm sau cô gái đó đã rất tức giận khi nhìn thấy con chó tha chiếc bao cao su mà tôi và Lý Tiểu Thương đã dùng.

Thôi Thần Thủy vốn là lưu học sinh Nhật Bản tới Trung Quốc du học, kết quả nghe nhạc Underground của Trung Quốc thì mê luôn. Vừa thích loại nhạc này liền không đi học nữa, hàng ngày sống tạm bợ qua ngày đoạn tháng với một ban nhạc. Lại còn bịa mình sinh ra ở Quảng Châu, lớn lên ở Phúc Kiến, hiện giờ sống ở Bắc Kinh, cho nên nói chuyện lẫn khẩu âm. Nói thật, những người trong giới đều có những lời bất mãn về anh. Có người thậm chí còn cho rằng anh có tầm nhìn thiên cận, nhưng tôi lại thích anh. Tôi thấy anh thực ra là một người rất nghiêm túc, hiền lành, có cách nghĩ riêng, có điều cách diễn đạt của anh luôn khiến người khác hiểu nhầm. Điều duy nhất khiến tôi thấy anh thú vị đó là mỗi lần nói về lịch sử, anh liền nói mình là người theo chủ nghĩa vô chính phủ. Dùng lời của Lý Tiểu Thương nói thì: Thôi Thần Thủy! Tại sao cứ nói tới vấn đề lịch sử, cậu lại vô chính phủ như vậy chứ? Thực ra Thôi Thần Thủy học chính trị quốc tế, anh ấy đương nhiên rất hiểu lịch sử. Mỗi lần bên anh và Lý Tiểu Thương không có ai, chốc chốc cả hai lại lôi “Tư bản luận”, “Tuyên ngôn Đảng cộng sản”, “Phê phán cương lĩnh Goethe” để bảo vệ lập trường của mình. Những người xung quanh đều cảm thấy đầu óc họ có vấn đề. Tôi còn vô cùng tự ti hỏi Thôi Thần Thủy: Chủ nghĩa Bakunin là gì vậy?

Cuối cùng tôi và Trương Dương cũng lên được tàu hỏa. Chúng tôi dự định tới Vũ Hán trước. Trương Dương muốn về lấy chút đồ, sau đó mới đi Đại Lý, cuối cùng sang Việt Nam. Người ta nói Vân Nam có nhiều thuốc, phải hút đã đời ở đó. Trương Dương nói với tôi rằng Punk A hiện vừa hút thuốc vừa uống rượu, hút tẩu cũng đã lắm, trong khi trước đây anh ta rất ghét người khác đồ đốn như vậy. Nghe nói có một lần A đi Vân Nam chơi, thấy có hai người nước ngoài hút tẩu trên đường Đại Lý, A liền xông lên phía trước, hần học hết lên:

Tôi hận bọn Hippy, lũ Hippy chết đi!

Hai người nước ngoài sợ hết hồn trước hành động của A. Sự việc này được đồn đại thành giai thoại.

Lúc chúng tôi tụ tập cùng nhau, tôi thường xuyên nghe thấy Trương Dương nói rất nhiều chuyện khác nhau về những ca sĩ khác nhau. Có một người đã lưu lại ấn tượng tương đối sâu sắc cho tôi, bởi vì đó là hai thành viên Punk khá nổi tiếng của Bắc Kinh. Tôi vẫn dùng hai chữ cái A và B thay cho họ: Lúc ban nhạc Niết Bàn mới nổi, A rất thích xem VCD của ban nhạc Niết Bàn, nhưng nhà anh ấy lại không có, nhà B có. Nhưng quan hệ giữa bố mẹ A và bố mẹ B lại không tốt lắm, do vậy A không có cách nào xem được cái đĩa kia. Một hôm A không kiên nhẫn nổi nữa, liền chạy xuống gian bếp nhà mình, cầm con dao thái chặt liên tục vào thớt, vừa bầm “chát, chát, chát” vừa ngoác miệng hét:

Con xem Niết Bàn! Chát, chát, chát, con xem Nirvana!

Kết quả là ông nội A về nhà thấy cháu đích tôn vừa nghiêng răng nghiêng lợi chặt mạnh vào thớt, liền hỏi:

Cháu sao vậy, A?

Chát, chát, chát... Cháu muốn xem Nirvana!

Nhà ai có đĩa đó?

Nhà B có.

Vậy... vậy thì hai ông cháu mình sang nhà tìm B nhé!

Kết quả là ông nội A phải dẫn A đi tìm B. Lục Ba nghe thấy có người gõ cửa, vừa mở cửa phát hiện thấy A và ông nội A hơi thộn ra, B liền gãi gãi đầu nói:

Ôi, ông... ông có việc gì thế?

Thằng này nhà ông muốn xem đĩa VCD của Nirvana!

Vậy thì xem đi...

B mở rộng cửa.

Kết quả là VCD của Nirvana được ông nội A, ông nội, bà nội và bố mẹ B cùng xem.

Lý Tiểu Thương không đi cùng tôi. Anh ấy không có đủ tiền. Thực ra tiền của tôi cũng đều đi vay cả. Tôi thực sự rất muốn tới một nơi khác. Trước khi tôi đi Vũ Hán, Lý Tiểu Thương cũng khá nghiêm túc nói chuyện với tôi một lần. Anh biết chúng tôi là kiểu người rất tùy tiện, luôn chăm chăm chờ đợi cơ hội buông thả. Anh nói tôi có thể lên giường với người khác, nhưng tốt nhất tránh để anh phát hiện và biết được. Tôi thắc mắc:

Đó chẳng phải là lừa mình dối người đó sao? Nếu em là anh thì sẽ yêu cầu có quyền được biết hành vi của đối phương, đương nhiên em cũng chẳng để ý đâu, nhưng ít nhất trong lòng cũng rõ ràng một điều. Lẽ nào chúng ta không thể học theo Simone de Beauvoir và Jean-Paul Sartre chứ?

Lý Tiểu Thương không nói gì. Tôi lại nói tiếp:

Được thôi, được thôi, nếu em có bất cứ chuyện gì, em sẽ cố gắng hết sức để giấu không cho anh biết.

Hôm tôi đi, Lý Tiểu Thương tới tiễn tôi. Khi chúng tôi gặp nhau lúc năm giờ sáng tại ga tàu điện ngầm, tôi phát hiện anh đúng là người rất hợp với tôi. Nhìn thấy anh, tôi rất vui. Chúng tôi cùng nhau ăn sáng ở gần ga phía Tây. Lý Tiểu Thương nói anh học tiểu học ở chỗ này. Ánh nắng buổi sáng sớm đã đậm. Lúc chúng tôi ăn sáng, tôi luôn thấy rất dễ chịu và ổn định. Lý Tiểu Thương cứ dặn dò đi dặn dò lại tới Vũ Hán rồi phải gọi điện cho anh, tốt nhất về sớm, và không hề nhắc gì tới Trương Dương. Chúng tôi đều biết tổng, giữa tôi và Trương Dương chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì. Đây rõ ràng là sự thật chẳng cần phải nghĩ. Tôi nghĩ về chuyện này, nghĩ vậy nhưng tôi thực sự chẳng có cách nào thay đổi điều này, bất giác tôi thấy buồn.

Trương Dương rất lâu sau đó mới xuất hiện trong dòng người trên ga. Anh đeo ba lô to, tay cầm một túi đồ ăn to đùng, trên mặt mang vẻ ngây ngơ. Tôi vừa nhìn đã cảm thấy chẳng phù hợp chút nào, nhận thấy anh dường như biến thành người khác, hoàn toàn khác biệt với người tôi từng nhiều lần nói chuyện qua điện thoại. Quá nhiên, anh bắt đầu tìm có gây sự khi nhìn thấy cặp sách tôi đang đeo trên lưng:

Sao em lại có thể mua cặp sách xấu như thế này chứ?

Chiếc cặp sách này đẹp thế này kia mà, đây là kiểu mới nhất của hãng Reebok, chắc anh chưa nhìn thấy?

Tôi nhanh chóng phản kích.

Vẫn chưa nhìn thấy đúng không?

Trên tàu, Trương Dương đưa cho tôi một quyển tạp chí Underground bọn anh ấy biên tập có tên “Chaos” và một quyển tạp chí Hồng Kông có tên “Bắt đầu từ số 0”. Hai tạp chí trên đều được làm rất tốt. Có lẽ do nguyên nhân ngôn ngữ (quyển “Bắt đầu từ số 0” là tạp chí song ngữ Trung – Anh, có rất nhiều bài được viết thuần bằng tiếng Anh, tôi thích xem quyển tạp chí “Chaos” hơn bởi tôi thấy nội dung tường tận, phong phú hơn). Trên tàu, Trương Dương giải thích cho tôi Straight Edge là gì. Anh nói họ không hút thuốc, không uống rượu, không hút ma túy và cũng không quan hệ tình dục bừa bãi. Tôi thầm nghĩ chắc chắn mình không thể làm được Straight Edge rồi. Nghĩa thuần khiết ban đầu của Straight Edge chính là sự không chế tuyệt đối với bản thân cũng như cuộc sống của bạn, có tư tưởng thuần khiết và tinh thần trách nhiệm. Còn nữa là không cần mượn hút ma túy và uống rượu mới khiến bản thân vui vẻ. Làm một Straight Edge đồng nghĩa với việc bắt bạn phải trưởng thành hơn những bạn cùng lứa tuổi, có sự khác biệt với người bình thường. Trong tạp chí còn giới thiệu về một số tay trượt ván và lực lượng nòng cốt Thái Lan, cùng sự lên án những hành động đối xử cực đoan của phiên quân Taliban đối với phụ nữ Afghanistan, những yêu sách chính nghĩa với những phương thức không thể chấp nhận được... Tạp chí này khiến tôi một lần nữa ý thức được những khẩu hiệu được nói tràn lan trước đây như “Do it yourself”, càng khiến tôi tràn đầy nhiệt huyết với Punk. Không nghĩ ngờ gì tôi thích câu nói: “Thực ra tinh thần Punk chính là kiểu tinh thần rất độc lập.”

Trương Dương luôn đeo phone nghe nhạc, còn tôi ngó ra ngoài cửa xem phong cảnh. Ngắm nhìn những cảnh tượng không giống với nông thôn phương Bắc, tôi thấy rất vui. Tôi đang đi về nơi trước đây tôi chưa từng đi. Không những thế người đồng hành không phải là người quen, là người hay quản lý tôi. Chốc chốc chúng tôi lại đi tới cửa nới các toa để hút thuốc, rồi sờ mó lung tung lên người nhau. “Đây chính là nguyên nhân tại sao anh thích tới cửa nới các toa tàu như vậy,” Trương

Dương nói. Tôi không nói, chỉ cười.

Vũ Hán là thành phố đã được cuộc sống hóa quá mức, có thể nói những thứ cần có đều có đủ, giao thông rẻ thuận tiện, phong cảnh rất đẹp. Nhưng ở đây rất nóng, lại đông người, cứ nhan nhản, đồ ăn nhiều không kể xiết. Vừa xuống tàu, chúng tôi đặt hành lý xuống, Trương Dương liền dẫn tôi đi ăn đồ ăn Vũ Hán. Đã nửa đêm rồi, nhưng đường phố vẫn rất đông người, có người ngủ ngay trên đường, chỉ đắp mỗi manh chiếu mỏng.

Buổi tối tôi còn tranh thủ thời gian viết nhật ký. Bởi tôi cảm thấy khi dừng lại ở một thành phố xa lạ, tôi phải viết thứ gì đó. Ngày thứ hai sau khi tới Vũ Hán, Trương Dương dẫn tôi tới chơi nhà một ca sĩ chính trong ban nhạc Vũ Xương. Trong tủ sách nhà anh ta, có rất nhiều cuốn sách tôi đã đọc và chưa từng đọc. Còn chiếc đài không ngừng phát những bài Punk mới thập kỷ 90 ở Mỹ. Có rất nhiều người tới nhà anh. Sau đó lúc chúng tôi ăn cơm gần Học viện mỹ thuật, mặt trăng treo lơ lửng bên phải bầu trời, bầu trời xanh đậm trong trẻo. Cảnh tượng này khiến tôi muốn viết một bài thơ nhưng lại không viết được. Chúng tôi húp canh đậu xanh, ăn thịt nướng. Tôi phát hiện người đó trông rất giống một người bạn ở Bắc Kinh của tôi.

Ban ngày, Trương Dương dẫn tôi thuê các loại phim. Anh nói em nên xem những bộ phim này. Một đêm, tôi xem phim ở phòng khách nhà Trương Dương. Dư vị ma quái của bộ phim khiến tôi run sợ. Tôi không ngủ được.

Lần này tới Vũ Hán, buồn vui lẫn lộn. Tôi vẫn không có cách nào hiểu được họ. Rốt cuộc vẫn cảm thấy hụt hẫng. Máy nhắn tin của tôi ở nơi đây không nhận được tin, nhưng tin dự báo thời tiết thì vẫn nhận được, không những thế ngày nào cũng nhận được hai lần tin khác nhau. Quả thật quá kỳ quái. Tôi hơi nhớ Bắc Kinh. Tra tổng đài phát hiện Trùng Trùng nhắn tin cho tôi hai lần. Lúc gọi điện thoại lại cho anh, tôi bất giác nhớ tới Lực Ba. Trời ạ, sao tôi lại vẫn nhớ tới mỗi tình một đêm đó chứ? Tôi ở lại Vũ Hán một tuần, hàng ngày ra khỏi cửa cũng nhìn thấy một đám người tụ tập dưới cây cổ thụ trong sân, họ vừa phe phẩy quạt nói chuyện vừa đánh cờ. Tôi thực sự ghét kiểu sống của đám người tiêu thị dân này. Một hôm, tôi không kiên nhẫn nổi nữa liền gọi điện cho Lực Ba. Số điện thoại nhà anh là số thật. Mẹ anh gọi anh tới nghe điện thoại, sau khi nghe tôi tự xưng mình là ai, anh ta lạnh nhạt hỏi:

Có chuyện gì thế?

Tôi đáp, Không có chuyện gì, rồi cúp máy.

Sự lạnh nhạt đúng như trong dự liệu của tôi. Quá bình thường, bình thường chết đi được. Tôi không nên oán trách, mà lẽ ra nên làm vậy. Đó chỉ là do tổ chất tâm lý của tôi không đủ kiên cường mà thôi.

Có lẽ tôi nên phần nộ?

Bị dồn vào chỗ chết nhưng vẫn sống!

Tôi nên kiểm điểm bản thân, tôi vẫn không đạt được ngưỡng quên tiệt, vứt bỏ khỏi đầu sau một đêm, tôi cũng không muốn chịu trách nhiệm. Vậy thì sau này việc lang chạ lung tung kiểu này nên càng ít càng tốt.

Trời ạ, đã tới lúc kết thúc mọi chuyện.

Đến cả Lực Ba, tôi cũng không còn yêu được nữa rồi.

Muốn viết một bài thơ mà không viết nổi. Viết một bài thơ. Viết không nổi. Không có cách nào sáng tác. Không phát tiết được. Tìm tới cái chết thôi. Nghĩ thoáng chút đi. Phải lý tính. Không được ảo tưởng. Những thứ không dựa vào được, thì đừng nên ảo tưởng.

Không chết nổi, muốn chết mà không chết được. Con ác mộng này từ lúc bắt đầu vẫn đang tiếp tục kéo dài. Nói cách khác đó không gọi là ác mộng mà gọi là cuộc sống. Mặt trời giống như cục thiếc mềm nhũn nằm ép trên bầu trời, trên mặt đất trắng xóa, hỗn loạn, ánh sáng như cái bóng có mặt ở khắp mọi nơi, giống như dịch tả, giống như bệnh Aids lây nhiễm trái tim bất ổn mà điên cuồng, hơn nữa đang đeo đuổi sự mạo hiểm tiếp theo. Các bạn thấy đấy, tôi đã rơi vào cơn ác mộng lớn, mệnh mạng không bờ không bến. Tôi cảm nhận, trải nghiệm, hết cơn ác mộng này lại bắt đầu một cơn ác mộng khác, vĩnh viễn không ngừng.

Hoàng Quốc Đông đang bàn chuyện làm ăn với một người khác nữa trong căn phòng giống hệt như bốn triệu căn nhà khác. Tôi ngồi hút thuốc trong phòng khách với khuôn mặt vô vị nhạt nhẽo. Tôi từng nói tôi thích nhất thuốc “Million” (bởi tới giờ tôi vẫn nhớ ban đầu Lục Ba đưa cho tôi một điếu Million). Nhưng giờ này tôi lại hút loại thuốc rẻ tiền nhất là Đô Bảo. Cũng không tới mức bị đất lắm bởi vị thuốc Đô Bảo cũng tuyệt, vẫn thấy mùi vị Bắc Kinh. Đám bằng tuổi tôi ở Bắc Kinh thường chỉ hút “Trung Nam Hải” và “Đô Bảo”, bọn có nhiều tiền hơn một chút mới hút “Thất Tinh”. Linh hồn của hai người trông rỗng kia cứ bay bổng trên trời, tuyệt vọng muôn phần không nơi nương tựa, ghét nhau tới cùng cực.

Đây là khách sạn vô cùng thô tục và khó chịu. Sàn phòng khách được trải thảm Đại Lý Thạch tục tũn, trên ghế sofa có vải ren hoa (không hiểu có phải rèm cửa không?), ngọt ngào giống hệt như bên ngoài cửa sổ. Tôi không chút hoài nghi, cái thành phố tầm thường có một triệu khách sạn kiểu này khiến người ta buồn nôn.

Tôi vẫn phải ở lại thành phố này một ngày hoặc hơn nữa. Nghĩ lại tôi hận không đánh mình một trận. Tôi đúng là đứa đại dốt không có ý chí, là con ngốc bất lực không thể điều khiển và thao túng cuộc sống của chính mình. Tôi có cảm giác mình giống như con ruồi và con kiến bị lòng ham muốn vô cùng vô tận dầy vò tới mức điên đảo. Nói thực tôi vẫn chưa trưởng thành thực sự, còn xa mới trả được giá cuộc sống phóng túng không có điểm dừng này. Phòng tiêu chuẩn của khách sạn thô tục tận cùng này vẫn có điều hòa, nếu không thực sự không biết phải chống chọi một lần nữa với mặt trời bên ngoài cửa sổ thành phố W kia thế nào. Trên đường phố từng đoàn từng đoàn người tấp nập đi lại, vô vàn những chiếc xe đã khởi động và đang khởi động. Cảnh tượng khiến người ta phát điên này ngày nào cũng diễn đi diễn lại với tư thế lâu ngày thành quen.

Tôi bảo Trương Dương dẫn tôi tới một quán Internet gần nhất để lên mạng. Quán Internet ở thành phố W rõ ràng nhiều hơn so với ở Bắc Kinh. Điều ti lệ nghịch với một thành phố kinh tế phát triển chính là số lượng của quán Internet và mức độ phân bố của thành phố đó. Nguyên nhân số lượng quán Internet của Bắc Kinh không nhiều có khả năng là ở nơi đó dường như mỗi người đều có thể lên mạng ở công ty hay ở nhà. Quán Internet chỉ được coi là một bộ phận điều tiết có hay không có cũng được. Sau khi lên mạng được một tiếng, tôi trở về chỗ ở, cũng chính là chỗ ở của Trương Dương. Từ sau đêm đầu tiên anh không còn ngủ cùng tôi nữa. Anh nói phải lên tầng trên ngủ, vì người nhà anh ấy sợ hàng xóm nói ra nói vào.

Em có thể tắm ở bên ngoài.

Anh nói.

Anh ngồi trên giường của mình. Chiếc giường đó trải chiếu cói, trong phòng tản ra mùi ẩm thấp đặc trưng và mùi cây đay. Thứ mùi đó từ nhỏ ngày nào tôi cũng ngửi thấy nhưng không thể nào quen được. Bây giờ lại ngửi thấy mùi này nơi anh ở. Trong phòng vang lên tiếng nhạc. Đó là ban nhạc cả hai chúng tôi đều rất thích. Lần đầu tiên tôi được nghe ban nhạc này lại là ở chỗ Trương Dương. Mấy ngày tới thành phố W này, tôi được nghe mấy ban nhạc rất hay mà trước đây chưa từng nghe. Điều này càng khiến tôi thích nhạc Punk hơn.

Buổi tối thấp hương muỗi đi, trong phòng này có muỗi đấy.

Anh quan tâm nhắc nhở.

Vâng.

Thế thì anh lên trước nhé!

Anh ngần ra một lúc rồi nói.

Được thôi.

Thực ra tôi vẫn muốn làm tình với anh. Được làm tình với Trương Dương là niềm vui thú lớn của tôi. Anh ấy là người khiến tôi có cảm giác khoái nhất trong số rất nhiều người đã ân ái cùng, kích thích hơn so với D, dịu dàng hơn so với Lục Ba. Tôi muốn nói dừng đi, dừng để em lại một mình ở đây! Đây là một nơi xa lạ, em sợ cô đơn. Em không muốn ở một mình. Nhưng tôi lại chẳng nói câu nào, đến cả ám hiệu cũng không có. Tôi đứng bật dậy từ trên giường, cầm xà phòng thơm, dầu gội đầu, thuốc đánh răng, bàn chải đánh răng, sữa tắm và khăn tắm rồi đi ra ngoài tắm. Đó là một vòi nước lộ thiên, Trương Dương nói trước đây anh và bạn gái thường ôm nhau cùng ra ngoài tắm, còn làm tình ở đó. Người dân thành phố W không thích quản việc linh tinh. Chỉ có một lần âm thanh họ tạo ra quá lớn khiến người ở tầng trên phải đi xuống xem rốt cuộc có chuyện gì. Tôi từng gặp bạn gái anh. Hiện cô ta đang cặp với tay ghi ta trước đây ở ban nhạc của anh và bây giờ đã là ca sĩ chính một ban nhạc khác. Cô ấy cặp với tay ca sĩ kia xem ra hợp hơn là với Trương Dương. Trên ngực của Trương Dương vẫn còn hình xăm của cô ấy. Cô ấy luôn mỉm cười trên da anh. Tôi cởi áo ngủ, cầm chậu lấy nước, nước ấm vừa đủ, không lạnh cũng không nóng, rất dễ chịu. Cuối cùng tôi vui vẻ cầm cả chậu nước dội từ đầu xuống chân. Tuy đang có một công nhân ngủ ở trên nóc tầng hai cách đó không xa, lúc ngủ dậy có thể nhìn thấy tôi nhưng tôi vẫn không hề do dự. Văn minh hiện đại phút chốc bị vứt về phía sau. Nhìn một hồi những cuốn sách trên giá, tôi sạch sẽ với mái tóc xõa đang còn ướt thơm mùi dầu gội đầu nằm lả ra giường ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Nửa đêm tỉnh giấc do muỗi cắn. Muỗi ở nơi đây nhiều kinh khủng. Tôi vớ lấy khăn phủ lên mặt rồi tiếp tục ngủ.

Tôi vẫn chưa tỉnh anh đã tới tìm tôi, gọi tôi dậy ăn cơm. Mẹ anh ấy làm những món điển hình của phương Nam. Thức ăn được đựng trong bát chứ không phải đĩa. Họ đều giục tôi ăn nhiều hơn. Tôi hưởng ứng lời hiệu triệu, ăn thêm mấy miếng. Tiền tôi mượn cho chuyến đi lần này không phải chỉ để đi Vũ Hán. Tôi còn muốn tới Quế Lâm và Côn Minh. Nhưng tôi đã trả lại vé đi Côn Minh rồi. Tôi không định cùng Trương Dương tới một nơi khác nữa. Mặc dầu mấy ngày ở Vũ Hán có thể coi anh khá quan tâm tới tôi, nhưng tôi luôn cảm thấy có hố ngăn cách sâu sắc với anh. Buổi tối trước hôm tôi về Bắc Kinh, tôi đã gặp Hoàng Quốc Đồng. Đó là ở một quán net. Anh viết trên QQ rằng có thể mời anh đi ăn đêm không. Tôi liền đáp, Được thôi. Trước khi viết dòng chữ trên, anh đã đánh những hàng chữ sau:

Em là cô gái màu đỏ.

Đúng vậy.

Tôi cúi đầu nhìn chiếc áo ngắn hở rốn màu đỏ cùng đôi giày New Balance cũng màu đỏ, thấy anh rất nói đúng. Anh lại đánh tiếp;

Anh màu trắng.

Tôi nhìn về phía trái, ở đó có một người đàn ông nhỏ nhắn mặc quần áo trắng đang ngồi gõ chữ.

Tôi thấy vô vị nên đã quyết định từ Bắc Kinh tới Vũ Hán chơi, nhưng khi tới đây chỉ cảm nhận được đồ ăn ở đây còn khá, có canh đậu xanh rất ngon, một bát to nhưng chỉ có một tẻ, trung tâm thương mại rất tuyệt, chỉ có điều những thứ không mua được ở Bắc Kinh thì tiếp tục lại không thể mua được ở đây. Tôi vốn định đi mấy nơi nữa, nhưng do sống với bạn đồng hành không tốt nên quyết định về Bắc Kinh, trong lúc buồn mới tới quán net chat. Người mặc áo trắng ở phía trái tôi, chính là nhân vật nam chính hiện giờ của chúng ta, cũng chính là nhân vật nam chính trong đêm

đó.

Tôi châm một điếu thuốc.

Hút thuốc không tốt cho sức khỏe đâu.

Anh lên giọng giáo huấn.

Nhưng tôi vẫn hút hết điếu thuốc đó. Sau đó chúng tôi offline, lòng thầm hẹn đi ra ngoài. Mọi thứ đều không thay đổi gì. Trên con đường lớn của thành phố W vẫn có rất nhiều người hóng mát rồi ngủ lịm đi, mặt trăng vẫn xa tít treo trên bầu trời. Một thay đổi duy nhất là tiền cơm tối nay, tôi không phải trả. Có khả năng anh sẽ nói tôi nên có chí lớn, không nên bán mình vì một bữa cơm. Nhưng tôi chỉ là không muốn ở một mình. Hoàng Quốc Đồng đèo tôi bằng xe máy. Tôi quá thực rất sợ anh ấy sẽ chở tôi tới nơi nào đó rồi bán tôi. Nhưng lúc này đầu óc tôi đã trống rỗng rồi, không thể nghĩ thêm được gì nữa. Trong đêm đó, anh đèo tôi bằng xe máy, còn mời tôi ăn cơm. Tôi còn dùng di động của anh gọi điện cho bạn ở Bắc Kinh báo đã tới nơi an toàn. Chúng tôi tới chơi tại một công viên ở một thị trấn khác trong thành phố W. Trời đã tối, tôi cũng hơi chóng mặt, tay trái kẹp thuốc, tóc tung bay trong gió.

Em quả thực rất giống với cô người yêu nhỏ bé đầu

tiên hồi anh còn mười bảy, mười tám tuổi. Vào mùa hè bọn con gái trang điểm rất đẹp, xách túi xách đồ, mặc áo ngắn Reebok hở rốn, mặc quần bò có ý lộ diềm trắng của đồ lót bên trong, chẳng thèm để ý tới ai, nhuộm tóc đỏ lừ, lại còn đi đôi giày thể thao đỏ đáng yêu chết

đi được.

Trước đây bọn em cũng thường ăn mặc, trang điểm như vậy. Lúc bằng tuổi anh, bọn bạn em thường xuyên đèo bạn gái bằng xe máy đi ăn uống chơi bời. Từ nhỏ bọn em đã biết lái xe.

Tuổi thanh xuân của bọn em đẹp biết bao!

Chính vì anh là người đàn ông Quảng Châu, sống ở thành phố ven biển, nên có thể sống cuộc sống tiến bộ hơn bọn em mười năm ư? Tại sao? Dựa vào cái gì mà hiện giờ tôi vẫn đang bị nỗi đau khổ đeo bám.

Tôi ngồi xuống xe của Hoàng Quốc Đồng. Những đám cây san sát và cao lớn cách đó không xa cùng mặt hồ phẳng lặng như đá quý gần đó. Tôi biết sáng sớm mai tôi sẽ rời khỏi thành phố W, còn tới lúc nào trở lại thì vẫn chưa biết.

Buổi tối này được trời định sẽ rất nhẹ nhõm, ấm áp, dạt dào đây. Mấy buổi tối tới thành phố W này, tôi chỉ thấy mặt trăng ở đây sáng hơn ở Bắc Kinh. Nhưng tôi vẫn không viết nổi bài thơ nào ca ngợi mặt trăng. Ngồi bên cạnh một vài ca sĩ Punk cũng giống như cảm giác ngồi trên xe của Hoàng Quốc Đồng vậy. Đó là cho dù tôi có cố gắng thế nào cũng không biểu đạt được cảm xúc. Tôi không thể nào ca ngợi được sự khác biệt của thành phố W, cũng không thể nào ca ngợi nổi mặt trăng bị lấp trong mây mù.

Tôi đi tới bờ sông. Tôi lại bắt đầu ngắm mặt trăng. Nước sông không lạnh không nóng, bãi cát rất mềm, có lẽ nước rất sâu. Cách đó không xa một vài người dân thành phố đang ăn dưa hấu. Nói tóm lại mọi thứ giống hệt như trong tưởng tượng.

Anh tiêu mất mười tệ để thuê một chiếc ghế thư giãn giống như xích đu. Chúng tôi cùng ngồi lên, xung quanh là cỏ cây, còn có cả côn trùng, muỗi nữa. Không biết tại sao, tôi thấy không thể hòa nhập vào cảnh vật xung quanh, luôn có cảm giác “sống ở nơi khác”. Ngồi một lát chúng tôi đi về. Lúc nhìn anh, tôi lại nhớ tới một người con trai phương Nam đầu tiên tôi biết – Lực Ba. Tôi gặp anh ở Bắc Kinh, yêu anh, đôi khi cũng nhớ tới anh.

Anh đến tôi tới một khách sạn, chúng tôi thuê phòng tiêu chuẩn. Chỗ này rất gần nơi tôi ở. Tôi bắt đầu hòa, trời đất, cuối cùng lại có thể ở trong một căn phòng có điều hòa và nhà vệ sinh riêng rồi.

Đồng vừa tắm vừa gọi to:

Này! Vào đây tắm cùng đi!

Tôi cười khó hiểu, hồi lâu mới chịu đi vào. Anh vui vẻ gọi đầu, xoa sữa tắm cho tôi. Sau đó cùng đi ra, cùng quần mình trong tắm rồi nhảy lên giường.

Trước khi tỉnh lại vào buổi sáng, tôi đã báo anh hẹn giờ trên điện thoại. Tôi không thể dậy muộn hơn bảy giờ. Dường như tàu chạy vào tám giờ không ba phút. Đồng từng bảo tôi suy nghĩ về chuyện ở thêm vài ngày, tôi đáp không chút do dự, Không được. Tôi thực sự không muốn ở thêm một phút giây nào ở thành phố W nữa. Hơn nữa quan hệ giữa bọn tôi không thích hợp hiểu quá tường tận về nhau, không cần thiết phải có trách nhiệm về thể xác người kia. Nhưng tôi đã dậy muộn. Lúc sáu giờ ba mươi, Đồng bắt đầu gọi tôi, nhưng lúc tôi tỉnh đã là tám giờ rồi. Chuyến tàu của tôi sẽ chuyển bánh trong ba phút nữa. Tôi buồn bã vô cùng, tức tới mức tí chút đã rơi xuống giường. Tôi thấy thất vọng với mình khôn xiết. Hóa ra tôi là cô gái không biết tự điều khiển đến vậy. Hóa ra tôi chỉ là một cô gái trong hàng vạn cô gái luôn cho mình là đúng. Hóa ra, hóa ra tôi lại không chín chắn như vậy! Tôi suýt khóc. Đồng không biết được sự đấu tranh tư tưởng mãnh liệt của tôi. Anh khẽ ôm tôi vào lòng rồi an ủi hôm nay đừng đi nữa, ngủ thêm chút nữa đi, mai anh sẽ đưa em ra ga.

Đây căn bản không phải là vấn đề tiền hay không tiền... lòng tôi thầm nghĩ, tôi hận chết đi được. Tôi quá trẻ con rồi, tôi nên đi mới phải. Hôm nay là một ngày giống hệt ngày hôm qua, tôi phải làm sao để giết thời gian đây?

Đồng nhanh chóng tới công ty làm việc. Tôi không thể ngủ tiếp được nữa, điều hòa vẫn đang bật, nhiệt độ khá thấp. Tôi muốn ra ngoài ăn McDonald's, thế là tôi liền đeo kính đi ra ngoài. Trời và đất đều trắng xóa, người đông đúc... Con người lúc chán nản thì nhìn thứ gì cũng không vừa mắt. Tôi ghét đàn bà ở thành phố W. Họ có thân hình nhỏ nhắn điển hình, chân rất thon, thẳng, da mịn màng. Rõ ràng khiến người ta phải ghen tị. Nhưng họ không xinh đẹp, không thu hút được ánh mắt người khác, bởi sự biểu cảm trên mặt họ không phong phú, mắt trông rỗng không có suy nghĩ, nguyên nhân nữa là họ ăn mặc rất bình thường. Tôi ngồi chờ Đồng trong phòng, anh vẫn chưa quay về. Trong túi của tôi còn năm trăm tệ, hoàn toàn có thể trả tiền phòng.

Buổi tối tôi tới quán net lần đầu tiên gặp anh để lên mạng, online tới tận mười một giờ. Nhưng nghĩ tới việc ngày mai còn phải đi tàu nên tôi về. Tôi lại nhớ tới câu nói khi cùng Trương Dương làm tình lần cuối đã nói. Anh nói tôi có kinh nghiệm làm tình vô cùng giỏi, giống như lửa, giống như lửa. Cái gì giống lửa, là sự nhiệt tình? Hay là cảm giác bị lãng quên?

Ngày hôm sau tôi sẽ đi rồi. Nhóm Trương Dương có khả năng đã tới Vân Nam, Côn Minh sống cuộc sống tốt đẹp của họ rồi. Ha ha! Bà đây đáp tàu về Bắc Kinh, bà đây vẫn chưa chết. Bà đây lại về thủ đô! Cũng được, sáng nay sớm chút nữa lại lỡ tàu, sao gọi là kích thích.

Tôi phát hiện thấy mình không thể nhớ nổi dáng vẻ của Lực Ba, anh tan biến giống như cái bóng cao quý mà mờ ảo. Mà tôi không muốn để anh đi, nhưng...

Mấy tháng rong chỉ ở nhà.

Rất muốn đi đâu đó, đi đâu đó chơi.

Tới nơi chưa từng đi qua, nơi đã từng đi qua cũng được,

Tôi còn muốn đi lại một lần nữa.

Cứ được đi trên đường như vậy, vừa đi vừa nghe nhạc,

Trong đầu xuất hiện một vài ý nghĩ lung tung, thật hạnh phúc biết bao!

Cuộc đời chỉ có một lần

Nếu để tôi được làm.

Tôi muốn luôn được ngắm phong cảnh bên đường.

Chương 3: Nghe thấy tin nhắn

Những thứ tôi muốn còn nhiều hơn nhiều, còn tốt hơn nhiều

Còn đau khổ hơn đau khổ

...

Một buổi tối hút thuốc

Hàng tối cứ như vậy

Lại hát lại mỗi một bài hát.

Xuân Thu “Viết một bài thơ mới”

1

Tôi và Lý Tiểu Thương lại quấn quýt bên nhau. Hàng ngày khi tôi còn mơ màng trong giấc mộng lại bị những tiếng hô, giọng hát bài Giải Phóng Quân của doanh trại gần học viện dưới tầng đánh thức. Ngủ tới trưa, tôi tỉnh giấc, hoặc đi tới chỗ Lý Tiểu Thương hoặc anh lại tới tìm tôi. Nếu như đi tới chỗ Lý Tiểu Thương, tôi lại xem ảnh ở chỗ anh, sau đó lại đi dạo. Hàng ngày chúng tôi chẳng có việc gì làm, sống vật vờ chuỗi ngày thanh xuân. Tôi rất ít khi qua đêm ở chỗ Lý Tiểu Thương, chỉ thích căn nhà nhỏ của tôi, ở đó có mùi quen thuộc của tôi. Trên tường dán đầy áp phích, tôi thường nằm trên giường đọc sách, nghe nhạc. Đôi khi bỏ tới máy vi tính làm thơ. Một ngày ngoài việc ở cùng với Lý Tiểu Thương hoặc với đám bạn chúng tôi quen ra, tôi gần như sống qua ngày với kiểu nửa ngồi nửa nằm trên chiếc giường con.

Sáng tác thơ trở thành niềm vui mới của tôi. Tôi thường trao đổi một chút với Lý Tiểu Thương về cảm giác đối với một bài thơ nào đó hoặc đọc cho anh nghe bài thơ tôi mới sáng tác. Nói thực, lúc đó tôi vẫn chưa lên mạng. Thế giới xung quanh tôi trừ anh ra chẳng có ai dung túng cho tôi đọc thơ. Dần dần Lý Tiểu Thương cũng thích ứng được, anh trở nên giống tôi đã đề cao thơ tới mức thần thánh. Ví như tôi khoe, hôm nay em sáng tác được một bài thơ mới, mấy câu đầu như sau:

“Những thứ em cần còn nhiều hơn nhiều, còn ít hơn ít...”

Lý Tiểu Thương liền nhanh chóng đọc câu tiếp theo:

“Kết quả là em còn đau khổ hơn cả đau khổ”.

Tôi phát hiện, về phương diện ngôn ngữ, anh đúng là một thiên tài. Lúc chúng tôi đang đi xe buýt, chúng tôi còn chơi trò như sau: Nhìn thấy những câu biểu ngữ trên đường phố Trường An, đầu tiên phải nghiêm túc đọc lên, sau đó thay đổi cấu trúc của những câu đó. Chẳng hạn có một câu: “Giành giật, gây họa tai bay và gió/ Nhường nhịn, tạo ra bầu trời rộng lớn.” Chúng tôi liền đọc: “Tiến trước một bước bầu trời rộng lớn, lùi sau một bước tai bay và gió”. Trong số những câu biểu ngữ này, câu ngọc nhất là: “Lái xe một giọt rượu, người thân hai hàng lệ.”. Có một lần tôi hỏi Lý Tiểu Thương rất kỳ quặc rằng tại sao những câu biểu ngữ này lại ngọc như vậy chứ? Nghe nói còn được viết bởi một nhà văn nổi tiếng nữa kia. Trên mặt anh rạng ngời nụ cười áp áp hạnh phúc như mùa thu: “Điều này em không hiểu đâu, bởi còn phải gieo vần nữa.”

Tôi chẳng nói gì, nhanh chóng bị khuất phục.

Tôi còn suýt nhập ngũ nữa. Hồi đó tôi mất việc, cũng không học tiếp. Mẹ tôi khuyến khích tôi

hay là vào bộ đội cho xong, nhưng bị tôi bác bỏ tại chỗ. Bây giờ nghĩ lại, cũng nên vào bộ đội. Tôi đã lớn lên trong khu quân đội, vào bộ đội sẽ khiến tôi có nhận thức cảm tính. Huống hồ từ trước tới giờ tôi luôn có thiện cảm với quân nhân, có thể sau này lập gia đình cũng nên chọn một sĩ quan. Tôi là một người đầu óc hay quên, mặc dầu rất thông minh nhưng hay bạ đâu quên đó, nói chung giá trị quan của tôi khác hẳn với mọi người. Ví như, hiện giờ tôi luôn bị những bộ phim cổ khiến cho sứt sùi. Những bộ phim cổ tôi nói phải thực sự là phim cổ kia “Khổ Thái Hoa”, “Anh lính Trương Ca”... Đêm khuya ngồi xếp bằng trên ghế sofa, tôi lại càng muốn xem những bộ phim cổ yêu nước loại này, chứ không phải là những bộ phim của Ý, Pháp về thời tương lai, làn sóng mới.

Lần đầu tiên tôi đăng nhập vào trang web “Thơ giang hồ” là khoảng tháng 7. Trên đó ngoài quen biết Thẩm Hạo Ba, A Bùi, A Tư, Man Man ra, tôi không biết ai nữa. Chính A Bùi đã dẫn tôi tới chơi nhà A Tư. Anh nói có một cô gái sáng tác một bài thơ rất hay, Man Man cũng ở đó. Trông cô ấy nhỏ nhắn xinh xắn, mái tóc dài nhuộm đỏ, quần áo màu sắc sặc sỡ. A Tư đeo kính, xem ra rất sang, có sự chín chắn không giống với những người cùng lứa tuổi. A Bùi để đầu cua, anh ấy vừa tốt nghiệp đại học tự nhiên chưa được một tháng. Tôi vừa vào nhà A Tư liền chạy vào nhà vệ sinh, lúc đó Man Man và A Tư đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, tôi còn chưa kịp chào họ. Sau này tôi và A Tư, Man Man trở thành bạn tốt của nhau. Man Man nói vừa nhìn thấy tôi, thấy tôi giống con gái anh. A Tư lại nói ngày hôm đó tôi mặc chiếc áo trắng cổ tròn chui đầu và chiếc quần bò rộng trông rất giống con trai. Tôi nghe họ bàn luận thơ, cảm thấy mới lạ vô cùng.

Cậu là bạn gái cũ của Lý Kỳ à?

Man Man bồng mồm miệng hỏi.

Tôi hơi ngượng đáp lại:

Cũng không hẳn như vậy. Sao hỏi vậy?

Cô ấy khoe hiện là bạn gái của Lý Kỳ, nghe nói tôi và Lý Kỳ có thời đi lại với nhau, vốn không định kể cho tôi, nhưng hiện giờ rất quý tôi, cô ấy hỏi Lý Kỳ là người như thế nào?

Loại người ô hợp.

Tôi đáp.

Man Man cười phá lên:

Cậu thật đáng yêu!

Thế cậu đang kết bạn với Lý Kỳ à? Anh ấy có người yêu rồi? Cậu biết không vậy?

Biết. Mình cũng thường xuyên tức giận vì chuyện này. Nhưng Lý Kỳ nói cô gái đó không rời anh ấy được. Anh ấy cũng không muốn như vậy. Đạo trước bạn gái của anh ấy còn tự sát vì chuyện này đấy, cô ấy luôn muốn kết hôn với Lý Kỳ.

Tôi đáp:

Cậu thực sự không nên dính vào mối quan hệ lũng nhùng này, mình cho rằng họ sẽ không buông nhau đâu. Cô gái đó có phần ngốc nghếch một chút, có điều cô ấy đủ can đảm.

Cậu sẽ không vì chuyện mình yêu Lý Kỳ, hơn nữa Lý Kỳ lại là kẻ thù của cậu mà không vui chứ?

Không đâu. Ngoài ra mình muốn dính chính một chút. Anh ấy không phải là kẻ thù của mình, mình không hận anh ấy nữa rồi. Không cần thiết mà. Ngoài ra mình rất thích một vài bài thơ của anh.

Một lát sau, tôi hỏi cô ấy:

Anh ấy đã nói “anh yêu em” với cậu chưa?

Nói rồi.

Tôi sững người một lát, không nói gì nữa.

Lúc đó tôi vẫn chưa sáng tác thơ, nhìn thấy trên trang web “Thơ giang hồ” có một “Album thi nhân” liền nói với A Tư:

Em cũng upload một bức ảnh của em, được không vậy?

A Tư cười đáp lại:

Ha Ha, em là ai hả? Em không sáng tác thơ, cũng rách việc như vậy làm gì chứ?

Tôi nghe thấy vậy bị kích thích cao độ. Lời nói của anh thực sự đã khích lệ và gọi mở cho tôi, từ đó tôi bắt đầu sáng tác thơ. Chùm thơ đầu tiên tôi đăng trên “Thơ giang hồ” được viết xong chỉ trong có một ngày, đồng thời còn upload hai tiểu thuyết ngắn nữa. Ngoài Thẩm Hạo Ba gửi lời nhắn cho tôi, chẳng có ai để ý gì tới tôi cả.

2

Có một câu hát rất hay rằng “cuộc đời không cho phép chờ đợi”. Lần đầu tiên nghe, tôi đã thích câu hát này. Có chút dung tục bởi đây là câu của một người tôi thích từng nói với tôi. Không những thế sau khi anh ấy nói xong, tôi đã một lòng một dạ thích anh ấy. Bởi người thốt ra câu nói có ý nghĩa này nhân lúc người khác không phòng bị gì cũng không đơn giản. Hôm đó tôi đang bàn chuyện với một người bạn. Bạn tôi muốn làm ông trùm trong ngành viễn thông Trung Quốc. Nghe bàn chuyện tới mức đầu đầu nhúc nhúc, ý nghĩ sau cùng của tôi chính là sự thay đổi trong lý tưởng. Người đó đã nhắn tin cho tôi, tôi vừa trả lời điện thoại, nhân viên tổng đài liền nói: “Người đàn ông bạn nãy nhắn rằng: Cuộc đời không cho phép chờ đợi”.

Chuối thế là cùng! Tôi nghĩ, nếu như cuộc sống không cho phép chờ đợi, vậy thì bây giờ tôi nên đi tìm anh ngay. Để tránh trường hợp cái gọi là cuộc đời chờ đợi.

Tôi liền đi. Lúc tôi quyết định đi, người bạn làm trong ngành viễn thông vẫn mắt tròn mắt dẹt chưa hồi lại thần sắc. Anh đã im lặng đi theo tôi hai tiếng đồng hồ, không ngờ tôi bỏ đi chỉ vì một câu nói của người khác. Lúc đi tôi còn tìm lý do: Đi tìm hiểu những người trẻ tuổi giai đoạn hiện tại của Trung Quốc đang nghĩ gì. Bởi hai người, một người sinh năm 80 một người sinh năm 81, cũng được coi là thế hệ sau 80 rồi.

Vừa gặp, đúng là mẫu người tôi thích. Trẻ, có ý tưởng, dũng cảm, chỉ có điều hơi vô tri. Cuộc sống thường nhật của anh ấy gắn liền với thuốc lá, âm nhạc, tàu thuốc, đôi khi còn chơi ván trượt với bạn. Cho nên cũng hơi vô vị. Có điều lúc đó tôi chẳng để ý, bởi vì anh rõ ràng thuộc về một kiểu mẫu điển hình, không những thế còn là kiểu mẫu điển hình khác biệt. Tôi phải giải thích một chút, ở đoạn này tôi hoàn toàn không có bất kỳ nghĩa xấu nào, đích thực anh thuộc loại khác biệt. Đó là kiểu có ý tưởng chết trong điệu tàu, không hẳn ai cũng có thể có ý tưởng như vậy. Anh ta thậm chí đến tính mạng còn vứt bỏ như vậy, còn có thể keo kiệt cái gì chứ? Nhưng tôi đang ở giai đoạn không tiếp nhận bất cứ điều gì. Tiểu thuyết của tôi đang trong giai đoạn bàn luận xuất bản, nhưng khi nào xuất bản vẫn rất mờ mịt. Tôi ngoài thơ ra, đến một chữ cũng chẳng viết ra nổi. Tôi thích anh, kiểu thích này thuộc dạng thưởng thức, không phải kiểu thực dụng. Tôi cũng đang giãy dụa. Lý tưởng sau này của anh và tôi nằm ở thế đối đầu, mặc dầu tôi cũng muốn chết trong tuổi thanh xuân, nhưng vẫn chưa hiểu thế giới này... Tôi với anh dường như chỉ có cuối tuần mới có thể gặp được nhau. Hàng ngày anh làm gì tôi không hề hay biết, nhưng tôi vẫn không tìm được anh. Người trong câu lạc bộ “Đánh giáp lá cà” nói: Vứt bỏ mọi hi vọng chính là tự do. Ngao Bác từng nói: Sự

tuyệt vọng chân chính là vẫn còn một chút gọi là hi vọng ở phía trước. Mắt anh hão huyền nhìn về một điểm nào đó. Không phải cái điểm đó tức là không tồn tại, mà là chẳng có thứ gì có thể lọt vào mắt của anh, hình thành tâm nhìn. Rõ ràng chúng tôi không cùng ở một múi giờ.

Được thôi. Tôi chỉ nghĩ một điều, đó là chúc anh mãi trẻ trung, anh nên sống mãi trong tuổi trẻ của mình.

3

Dưới ánh nắng chiều tà, tôi ngồi bên ngoài sân lớn của “Báo Giải Phóng Quân”, nghe một người nói về tư tưởng thế hệ thanh niên thời đại mới. Anh ta phân tích cho tôi rằng trẻ con hiện tại hứng thú với cái gì, chăm chăm vào mở rộng thị trường mà chúng thích.

Em đã nghe anh nói hơn bốn mươi phút rồi, Tiểu Đào à, hôm nay tha cho em được không?

Ngồi thêm năm phút nữa thôi.

Được thôi.

Tôi tiếp tục ngồi xuống. Tiểu Đào nói rồi, bây giờ là thời đại thông tin, nhưng tôi thậm chí đến cả đi động cũng không có. Anh lôi một danh thiếp ra đưa cho tôi. Tôi nhìn rõ trên đó viết: Công ty hữu hạn thương mại ngành thông tin NNN.

Đúng lúc này máy nhắn tin của tôi reo lên.

Em đi trả lời điện thoại đây.

Tiểu Đào đắm đuối nhìn theo tôi đi về phía bộ điện thoại IC cách đó không xa.

Anh là ai?

Tôi thắc mắc.

Anh là 555. Em từng ăn kem của anh, em còn nhớ không vậy?

Chỗ anh dường như vẫn vang lên tiếng nhạc, dường như vẫn còn có người khác ở lại.

Anh... anh chính là ca sĩ chính trong ban nhạc đó ư?

Ừ, tới chỗ anh chơi đi. Nhà anh ở đường Ngũ Lộc. Cậu Lỗi – tay bass đầu trọc trong ban nhạc bọn anh cũng ở đó.

Tôi nghĩ một lát rồi nói:

Có thể chơi gì được chứ? Bây giờ đã sắp sáu giờ rồi, nếu có tới chỗ anh cũng phải tám giờ. Tới nhà một người đàn ông xa lạ có thể chơi gì được chứ?

Ai cơ?

Tiểu Đào hỏi tôi.

Không có chuyện gì.

Tôi đáp lại.

Một lát sau máy nhắn tin của tôi lại reo lên, lần này Tiểu Đào nói:

Lấy điện thoại của anh gọi lại đi.

Tôi cầm lấy điện thoại của anh, gọi cho tổng đài, nghe thấy lời nhắn: Ngài 555 nói với cô: Cuộc đời không cho phép chờ đợi.

Câu nói này khiến tôi rung động. Từ trước tới giờ, tôi chưa từng nghe một câu nói hay như thế lại trực tiếp nói ra được chân lý tuyệt như vậy. Tôi cảm động bởi câu nói này. Tôi yêu câu nói này. Quả thực nó rất hay. Cuộc đời không cho phép chờ đợi. Tôi ngồi ở đó, bất động hồi lâu. Sau đó tôi liền ngắt lời Tiểu Đào:

Em phải đi đây. Em cũng muốn biết giới trẻ thế hệ mới đang nghĩ gì.

Tôi mang lý do muốn tìm hiểu giới trẻ thế hệ mới rồi cuộc đang nghĩ gì tới nhà 555. Tim đập dồn dập, họ đúng là “đám thanh niên” không tài nào hiểu nổi. Tôi ngồi trong toa tàu điện ngầm, vừa hoang mang vừa phấn khích. Cuối cùng tôi đã tới nhà 555, đi xuyên qua ngõ nhỏ tối tăm, đi qua hàng cây trong bóng tối, trèo lên vài tầng lầu, tôi gõ cửa nhà anh. Lúc tôi vào trong phòng anh, phát hiện còn có một người nữa. Điều này khiến tôi không quen lắm. Đối với tôi, gặp mặt một người lạ không phải là chuyện dễ dàng gì, huống hồ lại là hai người. “Đây là Lỗi đầu trục” – 555 giới thiệu, sau đó cúi đầu không để ý tới tôi nữa. Lỗi đầu trục cười. Trông anh ta còn gầy hơn cả 555. Anh ta mặc chiếc jacket ngắn và chiếc quần bó đen, tóc được húi hai đường tạo thành ba phần. 555 cũng ăn mặc như vậy, họ đều đi ủng cao. Tôi nhìn lại mình. Tôi mặc quần trắng thể thao, áo phông, giày du lịch màu đỏ. Không sai, trông chúng tôi cứ như hai loại người khác nhau. Nhưng họ lại là kiểu người tôi muốn trở thành. Đài vẫn mở nhạc của Unti – Flag. Tôi theo thói quen lại nhìn lên tường nhà anh. Trên tường không dán quá nhiều áp phích, chỉ có một bức vẽ cây đay được xé ra từ tạp chí nước ngoài, và hai bức vẽ đàn ông Nhật Bản toàn thân đầm máu. Căn nhà nhỏ của 555 rất gọn gàng, chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc đài có thể chạy đĩa và băng cát sét cùng hai cửa sổ. Từ đó có thể nhìn thấy cây ngô đồng dưới nhà. Có điều trong nhà anh không có sách gì. Bên ngoài cửa còn có một chiếc bảng đen. Tôi đi tới đó, xóa hàng chữ viết bằng phấn: “The night is always young. Always young.”

Lát nữa bọn anh tới Hào Vận biểu diễn đấy, em cũng đi chứ?

Họ nhanh chóng xuất phát, tôi đi theo. Tôi ngồi trên xe đạp của 555, một người bạn khác của anh tên là Lưu Cát cũng có ở đó. Anh ấy vừa cao vừa gầy, trông rất lạnh lợi.

Đó là buổi biểu diễn chán ngắt. Người tới xem hơi tạp một chút, không khí cũng không hào hứng lắm. Nhưng tôi vẫn rất phấn khởi. Tôi nhìn thấy ban nhạc của 555 và Lưu Cát, đúng là ban nhạc rất hay. So với 555, tôi thích phong cách trên sân khấu của Lưu Cát hơn. Trông anh phóng khoáng hơn trên sân khấu, trẻ trung vô cùng, rất lôi cuốn, rất khỏe khoắn. Tôi nghe thấy những ca từ như sau: Phán nghịch thay thế tất cả! Phán nghịch thay thế tất cả! Phán nghịch đại diện cho tuổi trẻ.

Tôi nổi da gà liên tục.

Nhạc của anh ấy thật hay! Tôi giống như vừa uống một cốc rượu vậy, tôi không cưỡng lại lắc lư theo nhạc.

Dưới sân khấu tôi nhìn thấy một vài người từng gặp và quen biết ở Vũ Hán, nhưng không nói gì nhiều với họ. Hễ cứ nghĩ tới chuyến đi Vũ Hán, tôi lại khó chịu và nhục nhã. Đương nhiên rồi, bởi tôi không tìm được cảm giác tập thể mà tôi muốn có. Họ chỉ coi tôi là “quá nhi”, chẳng có gì khác biệt so với những cô gái khác. Điều này khiến tôi uất ức và tức tối. Tôi từng viết một bài phản bác trên tạp chí “Tôi yêu nhạc rock” về những fan nữ hâm mộ nhạc rock.

Nếu nói trong giới nhạc rock Trung Quốc không có nữ quyền, e rằng bản thân chúng ta những

người phụ nữ cũng không dám nói ra. Bởi vì đáp án rất dễ nhìn thấy, chỉ theo đuôi nêu ra câu hỏi và sự ngượng ngịu về giới tính được đề cập trong câu hỏi này. Nói tóm lại, bài báo đó của đại sư Cát Tường viết rất hay. Ít ra chủ đề của bài viết rất tích cực, cuối cùng Cát Tường vẫn khẳng định “tình yêu”, đồng thời cũng biểu lộ thái độ coi khinh kỳ lạ và cũng rất hiếm thấy đối với trò chơi lưỡng tính, mạnh mẽ dùng chứng cứ quở trách quan điểm “Tình dục có thể có phản tác dụng với âm nhạc”.

Nhưng sau đó vẫn có một vài quan điểm bất đồng khiến tác giả đọc xong như bị mắc trong hòng, không khạc ra không chịu nổi. Trong bài viết đó đã dùng hình ảnh thông tục “Quả nhĩ” của Bắc Kinh để hình dung một cô gái trẻ. Sự hình dung đó khiến người ta có cảm giác giới nữ xuất hiện trong bài viết có liên quan tới âm nhạc đều là “Quả nhĩ” (fan hâm mộ), toàn bộ là “Cốt nhục bì” (nhóm các cô gái đi theo cổ động các ban nhạc. Họ không giống như các fan thông thường. Ngoài việc theo đuổi ca sĩ ra, họ còn mong muốn nảy sinh quan hệ tình dục với ca sĩ họ hâm mộ), có điều mức độ phân cao thấp, cách điệu có nhả tục, nói tóm lại toàn bộ đều là sản phẩm kết hợp của hư vinh và dung tục. Tôi vốn là một người say mê nhạc rock, một người có muôn vàn mối liên hệ kỳ lạ với giới nhạc rock, cũng theo lý mà nói là một “quả nhĩ”, một người theo đuổi những thứ phụ thuộc của cuộc sống hư giả khác biệt nào đó. Điều này đối với tất cả, bao gồm những cô gái say mê âm nhạc và chân lý, là một sự sỉ nhục. Nhưng loại thuốc kích dục đáng buồn này hiển nhiên lại chính là nhạc rock. Những cô gái này không có tình yêu với những tay ca sĩ nhạc rock, không có tình bạn, có người chỉ là lợi dụng lẫn nhau, chỉ là sex. Hiện thực bị bóp méo này rốt cuộc là đáng buồn hay đáng cười đây? Khi một fan nữ đi xem một buổi biểu diễn mà cô thích, khi cô hét lên, khi cô cảm thấy rung động vì âm nhạc, thân phận của cô ấy là “Quả nhĩ”. Những cô gái chiếm tới 1/2 giới tính này ở chỗ này thậm chí không còn là người nữa, mà chỉ là các quả nhĩ, đúng là hết sức nhảm nhí. Ngài Cát Tường còn phân chia họ ra thành: Cấp thấp, cấp tiền bộ và cấp chuyên nghiệp. Theo cách phân chia này (phần trước đã nói chúng tôi đều là quả nhĩ rồi), tôi có thể thuộc cấp thấp kiêm cấp chuyên nghiệp. Bởi tôi rõ ràng phù hợp với kiểu miêu tả của hai loại này, che giấu tung tích trong các Party underground, hành vi phóng đãng, ăn mặc kỳ dị mà đặc biệt, thuộc về trạng thái fan cuồng, chỉ muốn phát tiết qua vui chơi. Kẹp giữa là cấp tiền bộ, chính là cấp mà theo ngài Cát Tường bình luận là cấp “có chút đầu óc”. Tôi trái lại thích cấp thấp mà ngài Cát Tường coi khinh, bởi họ rất chân thực. Theo ý của ngài Cát Tường thì đám con gái vây quanh các ca sĩ đều vì hư danh. Tôi không phủ nhận mình có lòng hư danh. Nhưng nếu một người con gái chỉ có hư danh thì không nhất thiết tìm các ca sĩ nhạc rock, chỉ bằng trực tiếp dựa vào đại gia, như vậy càng có thể đáp ứng được sự hư danh của họ.

Khi tôi xem biểu diễn, thấy có người nhìn tôi bằng ánh mắt lộ rõ vẻ coi khinh, như thể không phải tôi tới nghe nhạc, mà có mục đích khác (rất có thể họ chỉ muốn xem sau khi buổi biểu diễn kết thúc, tôi theo ai về nhà), khiến tôi chẳng có đường thoái lui. Tôi không thể cứ đi đâu cũng phân bua rằng “thực ra tôi là một nhà văn.” Họ căn bản chẳng tôn trọng những người phụ nữ có học chút nào. Tôi từng nghe câu nói nhảm nhí vô liêm sỉ nhất là: “Quả nhĩ là quả nhĩ, bạn gái là bạn gái, tôi sẽ không tôn trọng một quả nhĩ, nhưng tôi sẽ tôn trọng bạn gái của tôi.” Rõ ràng không coi quả nhĩ là con người. Mức tối thiểu họ tôn trọng có lẽ chính là xem người con gái đó có nên nếp không, từ đối nghĩa với từ trên chính là hành vi phóng đãng. Họ không thể chấp nhận những cô gái không giống với đám đông, có tư tưởng riêng. Tôi từng nghĩ tìm được tình yêu trong giới tiên phong chật hẹp này thế nhưng họ lại chỉ coi tôi là một quả nhĩ. Cuối cùng tôi chỉ muốn nói: Mẹ kiếp, bà vừa làm tình với mày, không những thế bà còn làm với ới thằng khác nữa kìa!

Đàn ông có thể lên giường với rất nhiều quả nhĩ. Vậy thì chúng tôi những người được coi là bị ô nhục, bị tổn thương, bị hiểu nhầm, bị đá kích tại sao không thể lên giường với mấy tay ca sĩ được chứ? Nếu họ đều rất đẹp trai, nếu đôi bên đều cảm thấy vui, đều cam tâm tình nguyện. Hiện tại tình hình trong giới đang là như vậy, dù gì cũng chẳng có cách nào thay đổi, thế thì hãy để cho bản thân được vui vẻ. Cũng giống với một số quả nhĩ nước ngoài, nếu sống tạm bợ ở nước ngoài, cả đời họ chưa từng nghĩ tới việc ngủ với một ngôi sao. Nhưng ở Trung Quốc, không những có thể ngủ, còn có thể ngủ với không chỉ một hai người. Làm sao mà không yêu Trung Quốc được chứ? Sở dĩ tôi cảm thấy chúng tôi cũng có thể có thái độ như vậy còn bởi “tôi là quả nhĩ rồi, tôi còn phải sợ ai?”. Dù gì lũ đàn ông ngu xuẩn kia cũng không hiểu chúng tôi. Được thôi, hy vọng biểu hiện trên giường của họ khá khâm một chút.

Buổi biểu diễn lần này, tôi còn nhận được một tin chẳng vui chút nào: Quán bar “Lạc Lạc Lạc” sắp bị dỡ rồi. Hồi tưởng lại quãng thời gian tươi đẹp từng có ở Lạc Lạc Lạc, tôi không cảm lòng liên tưởng những thứ tốt đẹp đều sắp biến mất. Bao gồm cả thời gian hiện tại. Liệu đây có phải là số mệnh của người tiên phong? Hoặc nói cách khác rằng, đây chính là định luật mọi vận động của sự vật? Đó chính là chẳng có định luật nào cả.

555 đưa tôi về nhà anh. Lỗi đầu trục nói nửa đùa nửa thật lúc tôi sắp lên tầng rằng:

Xuân Vô Lực à, hay là em lên nhà bọn anh đi! Nhà anh to hơn nhà 555.

Tôi chỉ lườm anh ta một cái. Tôi thậm chí nghĩ, Lỗi đầu trục à, anh không hiểu rồi, thực ra em ở nhà ai cũng vậy thôi, đều không nhận được đáp án em đang nghĩ ngờ. Người trẻ tuổi đang nghĩ gì? Họ không sao. Tôi cũng là một người trẻ tuổi giống như họ thôi, tôi hoàn toàn giống với họ.

Tới lúc nằm trên giường của 555, tôi vẫn đang nghĩ ngợi chưa chắc sẽ xảy ra chuyện gì với anh, nếu tôi không thích anh lắm. Các bạn có thể chế giễu tôi giả tạo bởi tôi đã nằm lên giường anh rồi. Nhưng tôi nghĩ cho dù có giải thích thế nào, các bạn cũng không hiểu đâu, cho nên tôi không nói gì nữa. Chẳng phải từ đầu tới giờ tôi vẫn vậy sao? Tôi luôn có hứng thú với những gì tôi chưa biết, không tiếc lấy bản thân để cảm nhận mọi thứ. Anh đã bắt đầu hành động, tôi chống lại, rất buồn cười, trước đây dường như đều là đối phương chủ động, tôi kháng cự, cuối cùng vẫn chấp nhận. Đáp án tôi đưa ra cho mình là cuối cùng tôi bị khuất phục bởi sự kích động của anh. Tôi vẫn bạc nhược như vậy. Tôi hỏi 555 thích người như thế nào? Anh trả lời hoặc là người rất hiểu về Punk hoặc là người chẳng hiểu chút gì về Punk, không thích loại người hiểu một chút hay một phần. Tôi nhận ra mình thuộc loại anh vừa nói, bập bõm biết về Punk. Tôi nghĩ mình là loại người theo đuổi sự hưởng thụ và đa sầu, có lẽ thuộc loại người bọn anh miệt thị, bài xích. Nhưng tôi đích thực muốn hiểu nhiều hơn. Tôi muốn biểu đạt lòng đam mê với nhạc Punk chắc chắn rất dở hơi, nhưng trái tim chân thành dành cho Punk của tôi hoàn toàn xứng với tinh thần Punk. Nếu Punk mang nghĩa tích cực là tự lực cánh sinh, tinh thần chủ yếu chống lại sự phân biệt, tôi nghĩ mình phải cố gắng hơn chút nữa. Cho dù tôi là một Punk đi chăng nữa, thì sao nhỉ? Tôi chỉ muốn chân thực hơn, để tiện cho việc có thể bình tĩnh đối mặt với nội tâm mình lúc thanh tĩnh trong đêm khuya.

Tôi nhận ra nhóm 555 ăn mặc rất Punk. Chỉ thích trang điểm ăn mặc Punk, đó là một hành vi đáng hổ thẹn. Trong cuộc sống của họ, có lẽ tôi đã nhận thấy sự rạn nứt.

Cậu ấy nói với em kìa. Tôi nói chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ sống lâu dài cùng ai. Lúc nói tới đây, tôi nhớ tới Lý Tiểu Thương. Nhưng tôi nhanh chóng kìm chế không nghĩ về anh ấy. Tôi không thể sống lâu dài cùng ai được. Tôi quá rõ điều này.

Nhưng rất nhanh sau đó, tôi nhận ra mình đã nhầm. Cuộc sống của 555 và đám bạn anh ta có cảm giác như hấp dẫn tôi từng phút một. Cho dù tôi ở nhà một mình cũng sẽ thỉnh thoảng nhớ tới gương mặt anh, âm nhạc và các biểu lộ cảm xúc trên mặt anh. Thôi Thần Thủy ghi âm cho tôi rất nhiều chuyên đề nhạc của nhóm Old School, Ska. Ngày nào tôi cũng nghe, và phát hiện câu hát “Cuộc đời không cho phép chờ đợi” là câu hát của ban nhạc Rancid. Tôi còn mượn một vài băng cát sét của nhóm nhạc đó ở chỗ Lý Tiểu Thương. Anh thấy kỳ lạ là tại sao tôi thích loại nhạc đó. Chuyện của tôi và 555 nhanh chóng bị mọi người phát hiện. Chính Lý Tiểu Thương khẳng định cũng nghe qua chuyện này. Tôi đề nghị chia tay với Lý Tiểu Thương, tôi muốn sống cùng 555. Lý Tiểu Thương chắc chắn sẽ không chấp nhận. Tôi nhận ra có nói hay không nói với anh về chuyện chia tay cũng như nhau cả, tôi không làm thế nào để yêu anh được. Tôi và anh giống như bạn tốt hay anh em tốt hơn, hoặc như chiến hữu tốt nhưng không phải là người yêu. Chúng tôi bàn luận về chủ nghĩa tồn tại, cùng xem phim, cùng xem biểu diễn, tới nhà anh hay tới quán bar lên mạng. Hàng ngày chúng tôi đều gọi điện thoại cho nhau. Anh không tới tìm tôi, tôi liền tới nhà tìm anh. Mẹ anh như không thích tôi lắm. Từ trước tới giờ tôi vẫn không được lòng các bậc phụ huynh. Điều này có thể nhận thấy rõ từ mọi mối quan hệ với các bậc phụ huynh của bất kỳ người bạn trai nào trước đây của tôi.

Tôi năng đi tìm 555 hơn trước, nhưng vẫn chỉ giới hạn vào cuối tuần. Tôi muốn sai lầm của tôi chính là, tôi cho rằng với bản thân đã tìm được một “tấm gương”, đồng thời định đi theo anh để

tìm thấy chính mình. Nhưng họ hoàn toàn không nên để tôi quỳ gối cúi đầu, tôi chỉ cần làm tốt việc của tôi là được rồi. Mỗi lần tới nhà 555, anh đều hút thuốc. Đôi khi chúng tôi cùng hút tẩu, đôi khi chúng tôi đi hái lá ở xung quanh rồi hong khô, sau đó hút. Có lúc trong khi rán trứng, chúng tôi cho vào đó rất nhiều lá bồ đề tươi, ăn xong rất dễ bị đi ngoài. Mọi thứ đối với tôi đều rất mới mẻ. Đôi khi chúng tôi biểu diễn, đôi khi đi trượt ván, tôi chỉ đứng ở bên cạnh nhìn thôi. Ngoài những việc này ra, bọn tôi chẳng làm gì nữa. Có lúc tôi cũng không quen với sự buông thả này, liền nói với 555 rằng anh đừng hút nữa, bởi sẽ không tốt cho sức khỏe đâu, nghe đâu còn ảnh hưởng tới trí nhớ nữa. 555 thản nhiên đáp: Anh chỉ muốn hút chết trong đây luôn.

Lúc đó tôi rất xem thường câu nói này. Tôi không muốn bất cứ thứ gì không quan trọng không chế mình, bao gồm thuốc, bao gồm tình cảm. Khi cuối cùng tôi hiểu được tại sao hàng ngày anh làm bạn với thuốc, và khi tôi cũng hi vọng được hút chết ở trong đó thì đã mất rất nhiều thời gian. Tôi lại nhớ tới sự kiên định lúc đó của 555. Đôi khi tôi cũng vắt óc nghĩ, rốt cuộc việc gì đã khiến lòng tin của tôi dao động, rốt cuộc là điều gì đã khiến tôi bị khống chế bởi những thứ vớ vẩn, nhưng tôi không nghĩ ra. Mọi thứ rõ ràng giống như chưa từng xảy ra vậy, dường như ngay từ đầu tôi đã hút thuốc hàng ngày. Hàng ngày sau khi thức dậy, khi không ngủ được vào buổi tối, sau khi tắm xong xức chút nước hoa, tôi đều quen tay châm một điếu thuốc. Nhưng tôi tin nhất định có chuyện gì đó thay đổi tôi, chuyện đó khiến tôi thay đổi hoàn toàn. Tôi thật sự không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì nữa.

Tôi đang nghĩ, tình yêu nồng thắm tôi dành cho 555 đã hình thành và bộc phát thế nào? Sau này tôi không còn nảy sinh sự rung động như vậy với bất kỳ ai. Sở dĩ họ khiến tôi rung động là vì dục vọng và sự phát tiết tuổi trẻ của họ. Ít nhất tôi thấy được sức mạnh vô năng và sự giãy dụa trong tuyệt vọng từ người họ. Vô năng nhưng có sức mạnh, giãy dụa nhưng tuyệt vọng.

Punk Bắc Kinh bàn tán xôn xao. Tôi không thể không thích họ cũng giống như việc tôi không thể không thích Bắc Kinh, bởi tôi sống ở đây. Điều này với những giáo dục truyền thống tôi được nhồi nhét chẳng có liên quan gì với nhau. Tôi cũng thích tín ngưỡng đau khổ, nhưng tuyệt đối không thể nói không thích họ, bởi không biết chính là yếu đuối. Tôi còn có một vài ban nhạc ưa thích nữa, những ban nhạc đó không liên quan gì với Punk.

Nhưng Tiểu Đình bạn tôi lại không thích Punk Bắc Kinh. Cậu ta đưa lời một câu hát tới hết thấy người hâm mộ được ví như bầy cừu khoác tấm da sói rằng: Con dao nhọn của anh là một cột cờ trời sinh, đạn dược của anh là kẻ phản bội trời sinh, anh có một cái tên để gọi. Anh còn hát cùng một bài hát với một tí ba người.

Tôi nói thích Punk Bắc Kinh, đó là quá khứ tôi không thể phản bội.

Tiểu Đình nói cần phải xem đó là quá khứ gì – em từng thích ăn bánh mì thương hiệu A, nhưng sau này em nhận thấy bánh mì thương hiệu A không còn ngon nữa. Nguyên nhân đơn giản chỉ là lúc nhỏ em luôn ăn bánh mì thương hiệu A. Anh thực sự không thể hiểu nổi. Đương nhiên, nếu em tới giờ vẫn cảm thấy bánh mì thương hiệu A ngon, vậy thì tiếp tục ăn nó. Đó là việc của em.

Không thể phủ nhận, 555 quả thực hấp dẫn tôi mạnh mẽ, cũng có thể là do những thứ mà tôi luôn theo đuổi, mãi tới khi quen biết họ – tấm gương sống của tôi – thì tôi đã bùng phát. Việc này không giống với bánh mì thương hiệu A hay không phải A. Hiện giờ tôi không chắc nghe nhạc như thế, nhưng không thể nói rằng tôi chưa từng yêu mến loại âm nhạc đó.

Nhưng tôi biết, tôi là một fan hâm mộ của 555. Có lẽ thời điểm đó tôi quá trầm mặc, hoặc cũng có thể từ trên mặt tôi không thấy tư tưởng gì, hoặc anh cho rằng tư tưởng của tôi quá cũ kỹ và mục nát. Đây là sự thật đáng buồn biết bao.

Nguyên nhân tôi thích 555 là vì anh ấy là Punk của Old School. Tôi thích Punk thích Old School, cho nên tôi yêu anh. Nhưng anh lại chỉ coi tôi như một fan hâm mộ. Có khả năng tôi đã liên hệ giữa tình cảm và cuộc sống tôi muốn sống với nhau, hậu quả của cách làm này thường khiến người ta phải bị thương. Tình cảm chân thực và tình cảm ngụy tạo cùng nằm trên một đường thẳng, nếu như anh, họ không hiểu, tôi cũng không thể giải thích được.

Tôi không muốn để người ta biết sự việc này và tình cảm của tôi. Bị một Punk từ chối là chuyện khiến tôi tan nát cõi lòng. Việc này giống hệt với việc bạn bị cuộc sống mình hằng theo đuổi từ chối vậy.

Bởi vì hận,

Bởi vì yêu,

Bởi vì những nguyên nhân không có nguyên nhân.

Tôi yêu Old School!

Tôi hét toáng lên, trong tiếng hét của tôi có chút buồn bã, đau khổ.

Sao vậy Xuân Vô Lực?

Đời Hoa hỏi tôi.

Anh cũng là một người bạn làm thơ mà tôi quen biết trong hội “thơ giang hồ”. Chỉ có điều hiện giờ gần như đã không còn sáng tác nữa. Tôi nhìn vào màn đêm tĩnh mịch trước mắt, tâm trạng mệt mỏi và bất lực xâm chiếm tôi.

Anh đi cùng em đi!

Tôi nói. Tôi nhớ tới lúc mấy ngày trước ở bên 555, chúng tôi và một vài anh em mua Hish ra về, không có tiền bắt taxi đành phải đi bộ. Đúng lúc chúng tôi vừa khát vừa mệt, anh hỏi tôi có thể sống như thế này không. Tôi đáp nếu phải sống một mình chắc chắn sẽ không muốn sống thế này. Anh nói còn có anh nữa mà. Tôi liền đáp, thế thì sống được, tại sao không thể sống thế này chứ? Em bằng lòng.

Nhìn bóng hình anh đi cách một quãng xa trong ngày nắng gắt, tôi muốn mãi được ở bên anh như lúc này, tinh thần của anh chỉ dẫn cho tôi. Tôi mong anh mãi trẻ như vậy, giống như mong muốn của anh. Anh nói hiện giờ anh còn chẳng có đầu VCD. Khẩu khí của anh khiến tôi khổ sở.

Tôi nhớ 555, nhưng anh không nhắn tin lại cho tôi. Thôi Thần Thủy cũng khuyên tôi không nên nhớ về anh ta nữa:

Họ chỉ coi em như một fan hâm mộ... 555 cũng vậy, Lỗi đầu trọc cũng vậy, có lẽ bạn của họ xem ra cũng đều cho là như vậy.

Tôi và Thôi Thần Thủy nằm trên thảm cỏ bên sông nhà tôi. Anh nhét thuốc vào tẩu rồi đưa cho tôi.

Em không để tâm đâu. Chỉ cần em không nghĩ như vậy là được rồi.

Tôi nghĩ một lát rồi nói rất nghiêm túc.

Thầy kệ, bây giờ em sẽ gọi điện cho anh ấy rồi nói em thích anh ấy xem tình hình thế nào? Cho em mượn di động của anh một chút.

Tôi vừa bấm số, máy nhắn tin của tôi đã kêu. Tôi gọi điện lại, là 555. Anh lạnh lùng hỏi:

Có chuyện gì?

Chương 4: Bỗng dưng thấy lạnh

Một vài bài hát tôi không hiểu lời

Nhưng sức mạnh tiềm tàng trong đó

Sức mạnh còn lạnh hơn sắt thép

Là sức mạnh không cần dùng ngôn ngữ để hiểu.

Xuân Thu “Cuộc đời không cho phép chờ đợi”

1

Tôi tìm được một công việc mới, là phóng viên và biên tập một tờ báo học sinh. Do công việc mới này, tôi và Tiểu Đào trở thành đồng nghiệp, dường như ngày nào cũng gặp anh. Tôi ở tờ báo học sinh, Tiểu Đào ở một tạp chí âm nhạc. Tình cờ hai đơn vị này lại trực thuộc một công ty, không những thế văn phòng lại chung hành lang, đúng là không có đường lui. Hai đơn vị này đều trong tòa báo “Quân báo giải phóng”. Đây là khuôn viên rất to đẹp với những cây cổ thụ cao to, những con đường nhỏ bê tông thẳng tắp, thảm cỏ xanh mỡ màng. Tôi có cảm giác nơi đây mang hơi thở của khuôn viên quân đội quen thuộc. Tôi thường lên mạng trong giờ làm việc. Tôi thường vào trang web âm nhạc có tên “lọ hoa” để xem lời mời của họ, cũng thường ghé trang web “thơ giang hồ” để add thơ. Tôi mất hai ngày trời để tìm hết mọi lời mời trong trang “lọ hoa”, bất ngờ phát hiện tên của chủ forum Hoang mạc. Anh nói mấy ngày nữa sẽ tới Bắc Kinh, những người muốn gặp bạn anh có thể trả lời hoặc nhắn tin cho anh. Tôi gửi lời mời tới anh, sau đó lưu lại số máy nhắn tin của mình, nhắn rằng nếu tiện có thể tìm tôi.

Tôi và Lý Tiểu Thương gần đây luôn cãi cọ. Tâm trạng của anh càng ngày càng trở nên không thể kiềm chế được. Có lẽ anh giống như một con dao rất dễ thương tổn người khác, hiện giờ con dao này đã rục rịch lên kế hoạch. Là bạn tốt đồng thời là người tình đã qua của Lý Tiểu Thương, tôi nhạy cảm nhìn thấy trước điềm báo không hay này. Lý Tiểu Thương đã rơi vào hố sâu được cấu thành từ ảo tưởng, nhiệt tình, tín ngưỡng, kết cục chưa đoán định được. Tôi từng muốn cố gắng thay đổi, nhưng Lý Tiểu Thương ngày càng kỳ quặc. Anh thường nhắc tới chuyện được sống mãi mãi bên tôi. Anh nói bọn mình đi Vân Nam mua súng, sau đó cướp ngân hàng, cuối cùng vượt biên khỏi Trung Quốc. Anh ngày càng tâm trạng hóa, thường xuyên chỉ vì một câu nói vô thưởng vô phạt của tôi mà đau khổ hoặc cuồng vui. Nhưng sự đau buồn của anh lớn hơn nhiều sự cuồng vui của anh. Thỉnh thoảng khi tâm trạng tốt, tôi còn yêu cầu anh giống như xưa nắm tay tôi, nhưng chúng tôi không còn qua đêm ở nhà anh nữa. Cho dù muộn thế nào, tôi cũng đều cáo từ. Tôi biết sau khi tôi đi, Lý Tiểu Thương sẽ buồn bã. Từ trước tới giờ tôi chưa từng quyến luyến với căn phòng nhỏ của tôi như bây giờ, căn nhà thuộc về tôi.

Trong buổi sáng tinh mơ mát mẻ và buổi chiều nóng nực mùa hạ, tôi thường đi xe đạp đi làm, vừa đi vừa nghe bài hát “Thủy mẫu” của một ban nhạc nữ Nhật Bản. Tôi nghe nhiều tới mức đến giờ hề nghe thấy “Thủy mẫu”, tôi lại nhớ tới mùa hạ và cảm giác đi làm. Buổi tối trở về từ nhà Lý Tiểu Thương, đi trên con đường Năm cây thông bằng phẳng dài miên man, ngắm nhìn những bồn hoa lớn bị ánh đèn chiếu thành màu xanh, ngẩng đầu thấy máy bay nhấp nháy đèn đỏ bay qua, tôi luôn thấy mê mẩn, cảm thấy sự mỹ mãn không thật.

Tôi gọi điện cho 555 đề nghị:

Chúng mình làm người yêu chính thức của nhau đi!

Tôi không để ý tới ánh mắt buồn buồn của Thôi Thần Thủy. Dường như lúc đó 555 đang cười:

Được thôi! Vậy hãy để tình yêu làm chủ.

Anh đừng cợt nhả như vậy được không?

Tôi hơi bực mình.

555 nói với tôi rằng anh đã lâu không ở cùng với một cô gái nào, cần thích ứng một thời gian, hi vọng tôi có thể cho anh một khoảng thời gian. Tôi đáp không vấn đề, không vấn đề gì. Tôi cúp máy, phấn khởi tới mức khua chân múa tay, Thôi Thần Thủy chỉ biết lắc đầu, thờ dài nhìn tôi.

Hiện giờ tôi đang trên đường tới tìm 555, tôi hơi khát và nóng. Không hiểu tâm trạng lần này gặp tôi của anh có khác gì mấy lần trước không. Đây là lần đầu tôi tới tìm anh sau khi chúng tôi xác định quan hệ. Tôi vừa đi tàu điện ngầm vừa căng thẳng. Tôi xúc rất nhiều nước hoa Paris mê tình Yves Saint Laurent. Đó là lọ nước hoa tôi mua trên đường từ Vũ Hán về Bắc Kinh. Tôi thích màu hồng phấn của lọ nước hoa và kiểu tạo hình lung linh, đặc biệt là mùi thơm trẻ trung chua chua ngọt ngọt giống như màu hoa lựu của nó, rất giống với mùi hoa cây lựu ở nhà cũ thời thơ ấu của tôi. “Paris Mê tình”, Paris, Paris hoàn toàn không phải là nơi tôi muốn tới. Nơi đó quá xa, quá đẹp, không thiết thực chút nào. Thậm chí đến cả Thượng Hải, tôi còn không đi được, sao có thể nói tới chuyện đi Paris được chứ? Nhưng đã xúc lên người loại nước hoa này có thể cảm thấy sự mê tình của Paris, còn gì phải ảo tưởng chứ?

Về tương lai của mình, tôi thực sự thấy mơ hồ. Thật không biết một năm sau sẽ thế nào, lúc đó tôi sẽ ra sao nhỉ? Liệu có vô vọng giống như hiện giờ? Cũng không biết một tháng sau sẽ thế nào. Sự trống rỗng của quãng thời gian dài đằng đẳng.

Lúc nhìn thấy 555, tôi vẫn chưa định thần lại. Anh đang trượt ván với Lỗi đầu trượt, Lưu Cát. Đây là khoảnh đất trống, có bồn hoa và đài phun nước, lát đặc có vài đôi tình nhân cùng dạo bộ người bộ hành. Có thể nhận thấy kỹ thuật trượt ván của 555 không tốt lắm. Tôi ngồi xuống bên cạnh, chăm chú ngắm nhìn họ. 555 chơi được một lúc thì đi tới chỗ tôi hỏi:

Em tới rồi à?

Vâng.

Tôi đáp.

Chỉ có vậy thôi, cách biểu lộ cảm xúc của anh vẫn giống hệt trước đây, chẳng vui vẻ chút nào trước sự có mặt của tôi. Tôi vẫn giống như loại trai gái bừa bãi chứ không phải là người yêu. Thực ra cũng chẳng kém hơn là mấy. Tôi thấy cụt hứng. Điều khiến tôi thất vọng là có một lần tôi muốn có một chiếc áo phông của ban nhạc anh, thực ra không được có thể bỏ tiền ra mua. 555 và Lỗi đầu trượt nhìn nhau cười, nói chuyện riêng với nhau cứ như thể tôi không nên có quần áo của họ vậy. Bỗng tôi thấy mình rất ngốc. Sau này 555 tặng tôi chiếc áo phông của anh, phía trước chiếc áo phông bản thiêu đó là hàng chữ in: “An Anarchist Is Ejesting Police Wagon”, đằng sau in: “NO CAPITAL COP!”. Tôi từng mặc chiếc áo đó khi xem buổi biểu diễn của ban nhạc Nghịch tử. Tại sao lại thích ban nhạc Nghịch tử? Là do tôi trẻ người non dạ không biết hay là bị chóng mặt vì nguồn nhiệt huyết ban đầu hun đốt? Chắc không phải vậy? Tôi nghĩ ngay cả Khâu Đại Lực, Bành Hồng Vũ – những nhà phê bình âm nhạc cũng đều hi vọng nhìn thấy đáp án. Đúng! Tôi thích họ bởi họ trẻ trung, điên cuồng, còn bởi vì tôi tin vào sức mạnh tinh thần kia nữa, biết rõ sẽ va vào tường nhưng vẫn cố gắng, vẫn chống chọi. Tôi muốn nói rõ điểm này. Điều này có thể sẽ chẳng liên quan gì tới Punk Bắc Kinh cả. Tối tận hôm nay, tôi vẫn có thể điều động tư duy của mình bất cứ lúc nào, liền thoắt trả lời câu hỏi này, nhưng đã không có cách nào đối diện với khuôn mặt thề thốt thành khẩn của mình. Lẽ nào tôi thực sự thích điểm này của họ? Lẽ nào họ thực sự xứng đáng để tôi thích? Họ có sức mạnh và khả năng tôi không có ư? Họ có phản bội không? Khi tôi tận mắt nhìn thấy sự đau khổ và phần nộ của họ trên sân khấu, nghe thấy họ không chút để ý tùy tiện hạ thấp quan hệ nam nữ, tôi đắm chìm trong trạng thái quay cuồng giống họ, tôi còn có thể xác nhận vẫn yêu họ không? Lẽ nào tôi lại không “hiểu nhầm” họ? Cho dù tình yêu này khiến tôi phải chịu nhiều

sức ép như vậy, cho dù nhìn thấy họ bằng xương bằng thịt khiến tôi rơi lệ. Nhưng họ trong hiện thực và họ trong lúc ca hát không hề giống nhau. Sau buổi biểu diễn hôm đó, tôi và 555 cãi nhau một trận, nắm tay đi trên đường tìm xe buýt đêm, cuối cùng tôi cũng ngẫm ra một điều: Tôi không còn yêu mến họ nữa!

Lúc đó 555 sầm mặt lâu bầu một câu:

Anh còn cho rằng tôi nay em ở nhà bọn anh kia!

Thôi Thần Thủy nghe nói tôi muốn đi, khuyên tôi về ở với họ ở Thanh Hà, tôi đáp muốn ở một mình. Anh nói, Vậy cho em năm mươi tệ để bắt xe. Tôi nhìn chiếc áo phông trên người, rồi nói không dùng nó nữa, tôi có thể tự về. Cho dù có phải bỏ thì tôi cũng phải rời khỏi chỗ này. Rồi khỏi cái nơi ô nhiễm này, rời khỏi những buổi biểu diễn đã nhấn chìm cả lý tưởng của tôi. Tôi đi rất lâu trong bóng tối, cuối cùng nhìn thấy một bến xe, trong đó có một trạm tới Lục Lý Kiều. Tôi nghĩ chắc là nó rồi, tôi châm một điếu thuốc, đứng chờ xe ở đó. Một lát sau xuất hiện thêm một cô gái đợi xe, tôi ngồi thấy mùi nước hoa nồng xộc trên người cô ấy...

Tôi đập “choang” chiếc cốc của anh xuống đất, xóa hết những lời tôi viết trên bảng đen, đứng cạnh bàn, ngừng tay không biết sẽ làm gì tiếp theo. 555 chẳng nói gì, nhìn tôi làm những việc trên rồi lấy chổi quét hết những mảnh vỡ tung tóe dưới đất. “Đừng đánh chó con nhà tôi”. Nghe thấy lời này, tôi lại muốn xé tờ áp phích trên tường. Tôi nhìn chiếc khóa đồng anh đang đeo trên cổ, sau đó mở cửa bỏ đi. Tôi ôm vai bước đi trên đường chói chang ánh nắng, vừa đi vừa ngắm vô số người trên đường. Sau này tôi sẽ không bao giờ tới nơi này nữa.

Tôi đổ sập lên giường, đồng tử giãn to, ban nãy tôi đã liên tục hút tẩu.

Rất lâu sau đó, lại đi ngang qua chỗ này, lại nhìn thấy 555. Anh vẫn mặc chiếc jacket da đen, uốn đầu xù. Tôi gọi to 555, xe phóng vù qua.

Rất lâu sau này, tôi đọc được về họ trên một tạp chí rock rất hay: “Bắc Kinh có hai ban nhạc Punk, một là ban nhạc AU, một là ban nhạc Nghịch tử. Một hôm ca sĩ chính của hai ban nhạc gặp nhau, một người để tóc mào gà tím, quyết định đi xe buýt, bởi vì thường ngày họ rất ít khi đi xe buýt, hoặc là đi xe đạp, hoặc đi bộ hoặc bắt taxi. Hai người này lên một xe buýt, ghé sát vào người bán vé nói: Này, bọn này không mua vé. Người bán vé sững sờ hỏi lại: Tại sao? Hai người này đáp: Bởi vì bọn tôi là Punk. Người bán vé lại sững sờ hỏi lại: Punk là gì? Thế là bọn họ liền trả lời: Anh không phải quan tâm Punk là gì, dù gì Punk không mua vé, chúng tôi chính là Punk như vậy đó, sau này có gặp những người giống như bọn tôi, thì họ cũng không mua vé đâu. Người bán vé đó nhìn hai tên, trầm nghĩ: Hai đứa này chắc hẳn có vấn đề! Thế là hai bọn họ không mua vé. Tôi nhớ lại dường như trước đây 555 từng kể cho tôi nghe chuyện này rồi, nhưng ngữ khí lúc đó của anh rất tự hào.

2

Hoang mặc bước vào ánh nắng lắc lư. Anh tới Bắc Kinh đã tìm được tôi. Chúng tôi nói về rất nhiều chuyện hay ở trên trang “Lộ hoa”. Tôi nói gần đây đúng là rất vô vị. Anh nói ngày nào tôi rồi có thể tới Thạch Gia Trang tìm anh. Tôi đáp vâng ạ.

Nói đi là đi. Sau đó mấy ngày, tôi đi thật. Lần này không nhìn thấy sự vui vẻ của Chu Gia Phúc, nhưng cũng không thấy sự quá đà của D. Lần này rất bình thường, tôi đã chơi mấy ngày ở thành phố Thạch Gia Trang, trong thời gian đó đã lên mạng rất nhiều. Tôi hỏi Hoang Mạc bài thơ trên diễn đàn của họ là do ai sáng tác, anh đáp không biết. Còn nói hỏi đó tôi sử dụng tên “Đưa hầu đường”, nghe hay hơn nhiều so với tên hiện giờ. Anh nói hỏi đó tôi gửi cho anh rất nhiều lời nhắn vô nghĩa khiến anh khó xử.

Tôi chỉ là người đàn bà ừ ừ, tôi nên uống say mềm. Ngày tháng sẽ trôi nhanh, không có điểm cuối, không có đích tới, ngoài cái chết và kỳ tích ra, không có gì có thể thay đổi điều này.

Mùa thu Bắc Kinh đến rồi. Hôm nay đã mưa một trận, một trận mưa thế nào nhỉ? Tôi muốn trang điểm ăn mặc giống như một người phụ nữ chân chính, đi boots cao gót, minijup, áo da, còn đeo cả găng tay da dài nữa.

Từ tấm gương Starbucks sẵn mồm nhìn ra ngoài, tôi thấy bên ngoài cửa sổ là vô số bụi trần bay mù mịt. Hiện tại tôi đang sống ở khu vực có tên Quốc Mật. Khắp nơi là những người đàn ông thất ca la vát, mặc áo vest, mặt mũi thanh tú, và giới nữ vẫn phòng trang điểm cầu kỳ, quần áo rất đơn điệu, mùi nước hoa tinh tế.

Ánh nắng vào lúc bốn, năm giờ ở chỗ này giống như đường mật, tràn đầy cảm giác mê hồn người. Ánh nắng lung linh trên mặt khiến tôi nhớ lại thời trẻ, tôi cùng Từ Dữ đi qua con đường quốc lộ mới xây đi thông Hương Sơn. Con đường đó quả thực rất kỳ lạ, không có đèn, người sống ở đó rất ít. Giống như ở nước khác vậy, bất kỳ một nước nào, thì cũng không phải là Trung Quốc. Không biết sẽ đi tới đâu, vậy thì cứ đi đi! Mặt trăng (là mặt trăng phải không?) giống như tiền đồng, to mà tròn, nhưng không giống thật. Tôi và Từ Dữ ngồi trong im lặng. Thản người nhìn mặt đất trống rỗng, sần nhậy, thời gian thay đổi đến mức vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Chúng tôi chầm thuột, không biết đối phương đang nghĩ gì. Từ xa vọng tới tiếng tàu hỏa, màn đêm dần buông xuống. Trong phòng rất lạnh, tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của người kia. Tôi cẩn thận cất bức bản đồ của một vài nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu đã ngả vàng và rách nát trên tường, cùng một đóa hoa giả vào trong túi. Những tháng ngày mười bảy tuổi này trôi đi thật nhanh. Đường như tuổi trẻ ngay lập tức đã không còn thuộc về chúng tôi nữa.

Từ Dữ nói anh thích gần với thiên nhiên hơn. Ví như trong mô hoang không có người, trong đại học đầy sinh viên, hoặc trong thư viện. Hoặc đi trên con đường Mùa thu thuộc dải đất Ngọc Tuyên Sơn, nhìn thấy những ngọn núi cao xa. Hoặc tới thôn Á Vận, dùng quãng thời gian xa xỉ đó để thử nghiệm mộng tưởng, ảo tưởng và thực tế.

Tôi và sếp tờ báo học sinh sơ tại kia hay nói chuyện với nhau. Anh nói những thứ tôi biên tập quá nổi trội, không thích hợp với học sinh trung học cơ sở. Anh sếp đó không lớn tuổi hơn tôi là mấy, mới tốt nghiệp từ học viện chính trị, nói chuyện luận điệu cũ rích, rập khuôn, đúng là “Người trẻ tuổi già cỗi”. Tôi chỉ làm ở tòa báo đó một tháng thì viết đơn nghỉ việc. Tôi phát hiện rằng mình không thể hòa nhập với họ được. Những người này đều có kế hoạch tối thiểu đối với cuộc đời mình, muốn kiếm tiền, được phân nhà, học tiếng Anh, kết hôn. Tôi chẳng ăn khớp gì với họ, nên tốt nhất là ra đi. Trước khi đi, tôi cùng với một vài đồng nghiệp tới chơi ở hồ Nam Đới, cũng có thể coi là không thiệt thòi lắm. Ở hồ Nam Đới, chỉ có mình tôi là nữ nhưng cũng bơi. Tôi không mang áo tắm, mặc nguyên áo phông không tay và quần bò bó nhảy xuống hồ. Nước hồ rất lạnh, tôi còn bị sặc. Ngày cuối cùng lấy lương, tôi tiêu sạch sẽ, mua một số đồ lót, mấy chuỗi vòng cổ và một chiếc áo khoác bò mặc trong mùa đông, với chiếc cổ lông, xem ra rất xa hoa. Hai mươi tệ còn lại, tôi mua một bao thuốc “Đô Bảo” rồi cùng Lý Tiểu Thương bắt xe về nhà.

“Bởi vì bệnh của tôi không có cảm giác.” 555 ngồi bên giường nói câu này.

Thứ đó gọi là tuổi trẻ.

Không hiểu tự lúc nào tôi cảm thấy xa lạ với nó,

Có lẽ từ trước tới giờ tôi chưa từng cảm nhận được tuổi thanh xuân gì.

Nhưng lại gián tiếp phác họa ra một trò hề tuổi trẻ tàn khốc.

Điều tôi sợ hơn là biết rõ đối phương chân thành nhưng bị tôi hiểu lầm.

Một tấm chân tình bị tôi dẫm đạp.

Việc đó khiến tôi nhớ lại chính mình trong quá khứ.

Tôi sợ sự ích kỉ, tẻ nhạt của họ sau khi bị tổn thương.

Tôi sẽ thấy có lỗi với họ, thực ra tôi không có ý làm vậy.

3

Tôi và Thôi Thần Thủy ngồi trong hành lang nhà tôi, hành lang lộng gió. Đêm đầu thu cũng khá lạnh. Nhà tôi không có ai, mẹ tôi không biết đã đi đánh mặt chược ở đâu. Tôi sờ túi, lại quên mang chìa khóa. Xuất phát từ hiểu biết của tôi đối với việc đánh mặt chược của mẹ, tôi biết có khả năng bà đánh tới sáng sớm mai. Thế là tôi và Thôi Thần Thủy lùi về phía hành lang. Hút xong một điếu thuốc, Thôi Thần Thủy đề nghị tới nhà anh ấy. Tôi đáp: Không đi. Anh phân vân: Em muốn đi tìm Lý Tiểu Thương phải không? Chẳng phải bọn em đã chia tay rồi kia mà? Tôi đáp: Không tìm anh ấy. Đã chia tay nhau rồi, nhưng dường như ngày nào cũng gặp nhau. Anh thông cảm: Nếu không anh sẽ ngồi ở đây với em tới khi nào mẹ em về thì thôi.

Tôi nói theo phản xạ có điều kiện: Không cần đâu, cảm ơn. Tôi không biết tại sao lại từ chối lời đề nghị của anh nhanh như vậy. Tôi biết rõ Thôi Thần Thủy nói vậy hoàn toàn xuất phát từ ý tốt, anh luôn là bạn tốt của tôi. Cho dù có tới nhà anh ngủ, quyền chủ động vẫn thuộc về tôi. Nói một cách khác, nếu như tôi không muốn, anh cũng sẽ không quấy rối tôi. Tôi đã đuổi anh đi, cuối cùng tôi vừa lạnh nhạt vừa nghiêng răng nghiêng lợi bảo anh đi nhanh đi. Không hiểu có phải do nhìn thấy anh đau lòng, hay là do sau khi thấy anh khóc, tôi đã chủ động lau nước mắt cho anh. Lúc Thôi Thần Thủy rời khỏi hành lang vừa lạnh lẽo vừa tĩnh lặng kia còn dằn dỗi, nếu em không tìm được nơi nào để đi, thì phải gọi điện cho anh đấy. Anh sẽ tới đón em, hoặc sẽ nói với em phải đi xe nào để tìm được anh.

Sau khi Thôi Thần Thủy đi, tôi ngồi ở hành lang thêm mấy phút nữa, ngẫm ngợi xem có nên đi tìm Lý Tiểu Thương hay không. Thôi đi, sự nhiệt tình của anh khiến tôi khó chịu. Tôi đi xuống, bỗng nhớ tới Man Man, à, mình có thể đi tìm cô gái này. Tôi nhìn vào túi, còn khoảng mười tệ, đủ để đi xe. Tôi dùng điện thoại công cộng dưới nhà gọi điện cho Man Man, vừa nhận ra tôi, cô ấy rất vui. Tôi hỏi cô liệu tối nay có thể ở nhà cô ấy được không. Cô đáp hiện giờ đang ở nhà trong nhà Trương Lạc, cô ấy phải hỏi Trương Lạc xem có đồng ý không. Tôi nghe thấy tiếng cô ấy hỏi Trương Lạc trong điện thoại, sau đó cô ấy nói tiếp: Cậu tới đi, đi xe tuyến 22, tới bến Tiểu Tây Thiên, mình và người yêu mình sẽ chờ cậu ở đó. Bỏ điện thoại xuống, tôi nhẹ nhõm rảo bước về phía ga tàu điện ngầm.

Man Man và bạn trai cô ấy đón tôi bên ga, tôi ấm lòng vô cùng. Tôi đi cùng họ tới trước một khu kiến trúc chỉ có một tòa nhà hai tầng trong một sân lớn, leo cầu thang lên trên. Họ gõ cửa một căn nhà. Một người đàn ông nằm bò trên bàn viết thứ gì đó (sáng tác thơ chăng?), đèn bàn vẫn đang sáng. Anh ấy nhìn chúng tôi bước vào, chẳng nói chẳng rằng lầm lũi bước vào phòng trong. Người đó là ai thế? Tôi hỏi Man Man. Là Mát mẻ đấy. Cậu biết anh ấy không? Sáng tác thơ đấy. Biết. Mình có đọc một vài bài của anh ấy trên trang thơ giang hồ. Mà này Xuân Vô Lực, mình thấy khí sắc cậu đợt này không tốt như đợt trước. Để mình nhìn kỹ một chút nào. Man Man kéo tôi tới trước đèn. Trông cậu xấu lắm, sao trông giống như hút thuốc phiện thế này, cậu có quảng mắt nữa. Vớ vẩn, sao mình lại hút thuốc phiện chứ? Cậu thật chẳng hiểu mình chút nào. Tôi phản bác. Vậy thì tốt, tốt nhất cậu đừng đụng vào thứ đó nhé. Man Man khuyên nhủ. Tôi chỉ muốn được vui vẻ? Làm gì có chuyện đó chứ? Cô ấy có thay đổi đôi chút, vẫn mái tóc nhuộm đỏ, dáng vẻ nhỏ nhắn, nhưng dường như gầy hơn trước. Một lát sau, Man Man lại hỏi tiếp: Cậu phải cẩn thận với người tên Mát mẻ này, mình rất ghét anh ấy. Anh ấy là bạn trai trước đây của mình, tính khí anh ấy kỳ quặc lắm. Tôi thắc mắc: Man Man, cậu đã chia tay với Lý Kỳ rồi ư? Đúng vậy. Anh ấy có người yêu của anh ấy, mình thực sự chẳng có cách nào. Thế còn Trương Lạc? Anh ấy và Trương Tam lên mạng rồi. Man Man đáp. Sau đó cô ấy bận lật rương bới tủ tìm quần áo. Một lát nữa mình và người yêu tới quán bar HardRock chơi, tối nay cậu ngủ ở giường nhỏ phòng bên ngoài nhé, để Trương Tam, Trương Lạc, Mát mẻ ngủ ở chiếc giường to phòng trong. Còn bọn mình có lẽ phải sáng mai mới về. Bạn trai mới của Man Man luôn ngoan ngoãn nghe lời bọn tôi. Lúc họ sắp ra cửa, Man Man đưa cho tôi một chiếc quần, tôi lập tức mặc lên người, hơi chật. Cậu mặc vừa lắm, tặng cậu luôn.

Tôi tổng cộng chỉ gặp Man Man có mấy lần. Một lần tôi còn lấy từ chỗ cô ấy một chiếc áo sa tanh, tới giờ tôi vẫn mặc, người khác nhìn thấy đều khen rất đẹp. Man Man, nếu như cậu không tìm thấy chiếc áo đó, vậy bây giờ mình sẽ nói cho cậu, mình vẫn đang mặc nó trên người. Một màu đỏ thật đẹp biết bao.

Khi tôi, Man Man cùng bạn trai cô ấy nói chuyện, cái người Mát mẽ kia luôn ở lì trong phòng, thỉnh thoảng mới ra ngoài đi vệ sinh. Tôi chưa nhìn rõ dáng vẻ của anh. Man Man vừa ra khỏi nhà, tôi liền xộc vào phòng trong. Trước khi vào phòng, tôi còn vào nhà vệ sinh soi gương, màu son đỏ của tôi vẫn chưa mất màu, đầu tóc vẫn rất gọn gàng, còn đôi mắt vẫn còn nhũ xanh. Dáng vẻ của tôi lúc này xem ra vui tới mức có thể khiêu vũ. Này, làm gì đấy? Thực ra tôi biết anh đang làm gì, anh ngồi trên giường xem VCD. Em đã đọc qua thơ của anh. Lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn tôi, dưới chân anh ấy là mấy chai bia. Bây giờ em cũng đang sáng tác thơ, anh có muốn xem không vậy? Anh gạt đầu, tôi liền ra ngoài lấy mấy bài thơ mới in mấy ngày trước. Anh xem một lát rồi khen em sáng tác khá đấy. Anh thuộc chòm sao nào vậy? Tôi vừa hỏi vừa nhanh nhẩu ngồi xuống bên cạnh.

Sau này rất nhiều chủ đề tôi và Mát mẽ nói chuyện với nhau đều là chòm sao, nói cách khác chính vì hứng thú đối với chòm sao đã gắn kết chúng tôi với nhau. Chúng tôi gần gũi nhau hơn chính là vì chòm sao, và đã chia tay nhau cũng chính vì sự khác biệt quá lớn về chòm sao của hai bên. Nói chuyện và chòm sao không thể nói cả đời được, nói đi nói lại sẽ cảm thấy vô vị, hoặc nói quá rõ ràng thì cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Mát mẽ hỏi: Em chắc hẳn thuộc nhóm Hỏa đúng không? Trông em tương đối mạnh mẽ.

Sao em lại tạo cho anh cảm giác em thuộc nhóm Hỏa vậy?

Nói đi nói lại một lát Mát mẽ kê đầu lên đùi tôi, tôi chẳng có phản ứng gì, nếu không phải vì kinh ngạc tới mức vui mừng thì tôi có khả năng đã giao lưu kỹ hơn với nhà thơ nổi tiếng hơn tôi này.

Chúng tôi giữ tư thế như vậy mãi tới khi Trương Tam, Trương Lạc đẩy cửa bước vào. Đôi mắt lơ đãng của họ nhìn chúng tôi hơi kỳ lạ. Họ cười hì hì, không ngừng ra ám hiệu đã tới lúc phải đi ngủ rồi.

Đương nhiên họ cho rằng chúng tôi đã làm chuyện đó. Tôi và Mát mẽ đẩy cửa bước ra, cùng lúc nghĩ thầm như trên. Chúng tôi đã giao ước với nhau, chắc chắn họ sẽ lưu ý xem động tĩnh ở chiếc giường nhỏ phòng bên ngoài, để khiến họ thất vọng, chúng tôi quyết định nói chuyện phiếm. Chúng tôi không nói ra quyết định này nhưng chúng tôi ngầm giao ước. Chúng tôi nói chuyện liên mấy tiếng, nói mãi tới mức quên cả hai người ở phòng trong. Mát mẽ kể cho tôi nghe về chuyện tình sự. Tôi cũng không bỏ lỡ cơ hội kể cho anh nghe về một vài mối tình ngắn ngủi của tôi với những người tình tạm thời. Chúng tôi nói chuyện mãi tới khi từ phòng trong vọng ra tiếng ngáy đều đều. Tôi còn nhớ khá rõ rằng trong quá trình nói chuyện, Mát mẽ khoe anh là người Thượng Hải, nhưng anh ghét Thượng Hải vô cùng. Anh nói về một nhà thơ trẻ Thượng Hải tên là Tiểu Tả. Anh ấy sáng tác thơ rất hay, chàng trai này rất đáng yêu. Tôi chêm vào một câu: Hình dáng cậu ta thế nào? Rất đẹp trai. Anh đáp. Tôi hỏi tiếp: Thế cậu ấy có thích nhạc Rock không? Tôi tiếp tục dẫn dắt chủ đề theo suy nghĩ của mình. Mát mẽ có vẻ mất kiên nhẫn, đáp: Điều đó còn phải nói, đương nhiên. Anh kể từng làm việc ở phòng vé sân bay, không kiếm được nhiều tiền, phải làm ca. Nhà anh cách sân bay rất xa, lúc anh đi xe đạp đi làm, thường xuyên mệt quá chỉ muốn ngủ. Tôi thích cảm giác đó, rất mệt mỏi, đi xe đạp, quay mòng mòng. Anh nói tiếp về một số người anh biết, tôi còn phát hiện ra một điều, ngoài hai bạn gái trước đây ra, những người còn lại đều là quen biết trong quá trình sáng tác thơ. Liệu đây có thể coi là kiểu hợp nhau? Anh nói mình không giống kiểu đàn ông trong chùm sao Sư Tử, luôn có cảm giác anh thuộc sao Thủy. Trong tính cách của anh ấy có chút gì đó rất u uất, cũng có thể do ảnh hưởng từ gia đình. Anh còn nói về gia đình anh, nhưng tôi quên mất rồi, bởi tới lượt tôi nói thì tôi đã hơi buồn ngủ.

Chúng tôi mới ngủ được mấy tiếng thì bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa. Tôi đã từng nói, trước khi làm tình, chúng tôi luôn nói chuyện, trước khi đi ngủ luôn làm tình. Dường như tôi tỉnh trước anh, tôi nghe thấy tiếng nói chuyện của Man Man và người yêu cô ấy. Tôi lay Mát mẽ dậy. Điều khiến tôi

bất ngờ là vừa nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài cửa, anh ngồi bật dậy, nhanh chóng mặc quần áo rồi chạy vào phòng trong. Tôi mặt mũi còn ngái ngủ, khoác áo rồi ra ngoài mở cửa cho họ. Sao chậm thế? Man Man vừa bước vào đã lâu bầu không hài lòng. Tôi nhìn đồng hồ, mới hơn sáu giờ sáng. Tôi leo lên giường, cười ngượng nghịu. Tôi không biết phải nói gì. Cô nhìn thấy cuộn giấy vẽ sinh dưới gầm bàn, rồi nhìn tôi đầy kinh ngạc: Cậu và Mát me đã... Thế Mát me là người thế nào? Tôi cố ý chuyển chủ đề. Cậu hỏi mình, mình biết trả lời thế nào đây? Sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết thôi. Trông Man Man có vẻ không vui. Thực ra tôi sớm phải nhận ra, sự không vui vẻ của cô ta chính vì bản thân cô. Mình còn dặn bọn họ không được bắt nạt cậu, nào ngờ...

Tôi nói chuyện thêm với Man Man một lúc nữa, sau đó lại nằm xuống. Tôi và Mát me lại ngủ tiếp trên những chiếc giường khác nhau, tới lúc chúng tôi tỉnh lại thì đã trưa. Chúng tôi xuống dưới ăn cơm và đi dạo, đi ngang qua biển đỏ có hàng chữ “Tổ quốc muôn năm”, ánh mặt trời chiếu thẳng đỉnh đầu. Chúng tôi từng nắm tay nhau đi trên đường phố Bắc Kinh, đi được hai bước dừng lại hôn nhau, sau đó ngồi ở vệ đường nghe nhạc pop, cả hai đều cảm động tới mức hồ đồ. Chúng tôi vẫn hát. Chúng tôi cùng nói chuyện thơ, nói về Dương Lê. Tôi biết anh rất thích thơ của Dương Lê. Mát me nói Dương Lê là một nhà thơ rất hấp dẫn (lúc đó dường như anh không dùng từ này, nhưng ý tương tự). Anh còn nói Dương Lê từng nói, sẽ có một ngày cắt đứt cánh tay mình, nhưng sẽ không thấy đau đớn, mà còn có thể ghép cánh tay vào chỗ cũ để không chảy máu. Mát me và tôi cùng bàn luận về một bộ phim, tên phim tôi quên mất rồi. Anh nói phim đó nói về câu chuyện của hai sát thủ. Sát thủ nam từ đầu tới cuối không nhận ra cô gái kia cũng là một sát thủ, sau đó dường như anh ta nhận ra. Một hôm anh ta đi ra ngoài, rất lâu sau đó mới trở về, tay giấu sau lưng, cô gái rất sợ hãi, căng thẳng đề phòng. Hai người nhìn sâu vào mắt nhau. Sau đó sát thủ nam tiến lại gần, anh giơ bàn tay giấu sau lưng ra, hóa ra trên tay anh là một que kem. Anh muốn cô gái ăn que kem kia.

Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế dài ở bên đường, cùng đoán xem những người qua đường thuộc chòm sao nào. Chúng tôi đã rất vui. Chúng tôi còn đi qua đại học sư phạm Bắc Kinh đang thi công. Lúc đi trên cầu vượt qua đường, Mát me nói anh dự định mấy tháng nữa sẽ tới Thành Đô. Em đi cùng anh nhé! Tôi đề nghị. Em có thời gian không? Có mà, dù gì thì cũng chẳng có việc gì ở Bắc Kinh cả. Tôi đáp.

Tối chiều, một cô gái khác tới, có khả năng cô ta là bạn gái của ai đó. Họ còn nói buổi tối sẽ có mấy nhà thơ tới. Từ ba, bốn giờ chiều bắt đầu nấu cơm cho mọi người, Mát me nói anh biết nấu cơm, thế là anh bận rộn với việc bếp núc. Tôi không biết nấu cơm, liền vào phòng trong xem tivi. Trương Tam ngồi trong phòng trong, tivi vẫn đang chiếu bộ phim truyền hình dài tập tiếng Quảng Đông. Tôi cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo âm u. Tôi nghĩ thầm, bầu không khí như thế này chẳng hay ho chút nào. Trương Tam là người rất thú vị, tôi còn nhớ ai đã giới thiệu anh tới đây. Người đó nói Trương Tam từng là một sinh viên lên tiếng chỉ trích đối với nhà văn nữ xinh đẹp nào đó trong một buổi nghiên cứu thảo luận về tác phẩm của cô ta. Anh có đôi mắt rất to. Mát me đang nấu canh, một loạt canh có cà rốt, đậu phụ và thịt bò. Tôi xem bộ phim tiếng Quảng Đông kia một lúc, thì dự định ra phòng ngoài viết nhật ký. Lúc tôi viết nhật ký, người con gái đó có tới một lần, may mà lúc đó Mát me cũng đang ở nhà. Cô ta hùng hổ bước vào khiến chúng tôi đều thắc mắc không hiểu sao cô ta lại hùng hổ như vậy. Có lẽ cô cho rằng tôi không đáng hoàng, không giống với cô đường đường chính chính là bạn gái của ai đó. Có khả năng cô khinh bỉ “hạng người như tôi” tự đáy lòng. Có điều làm bạn gái của ai đó thì có gì mà kiêu ngạo chứ?

Cô rút mạnh quyển tạp chí cũ lên trên giường. “Rầm” một tiếng khiến tôi sửng người, không hiểu cô gái này bị sao vậy? Tôi cũng tiếp tục đáp trả rút quyển tạp chí rách “rầm” xuống đất, lần này cũng khiến cô ta kinh ngạc.

Anh chờ tới lúc cô ta vào nhà mới cất giọng hỏi: Em sao vậy?

Cô gái kia quá ngạo mạn rồi, anh không nhận thấy sao? Tôi hỏi vặn. Sắc mặt của Mát me rất khó coi, lạnh như chai bìa và lạnh như vỏ thiết bị lò sưởi mùa hè. Tôi biết, anh nhất định thấy tôi làm vậy sẽ khiến bạn anh nảy sinh ý kiến với anh. Quả thực, anh đã lên tiếng... Anh nói những gì tôi chẳng cần thiết nhớ tới một chữ, bởi đó đều là những câu nói vớ vẩn ích kỷ. Những lời nói này bạn có thể nghe thấy từ miệng của bất kỳ một người nào muốn quản lý bạn, đặc tính chung của loại

người này chính là “thường có lý”. Mát mẻ nói xong liền trở về nơi anh ta nên có mặt – nhà bếp. Tôi ngồi trước bàn làm việc, bắt đầu nghĩ ngợi. Tôi bắt đầu tin lời báo trước của Man Man và kinh nghiệm của người khác. Tình cảm của tôi chính bản thân tôi cũng thấy mâu thuẫn. Câu nói này tôi thường hay nói, bây giờ vẫn vậy. Mấy ngày trước 555 gọi điện cho tôi, nói rằng anh phải quyết định mối quan hệ của bọn tôi, lúc đó tôi không có thái độ gì. Tôi không biết anh đang nghĩ gì và anh quyết định ra sao, nhưng cho dù có biết thì sao chứ? Xấu nhất có thể thế nào chứ? Cùng lắm thì cũng như tình hình hiện tại chứ gì. Tôi không muốn tìm hiểu về anh nữa.

Tôi muốn thực sự sống cùng ai đó. Tâm trạng của tôi cứ buộc người khác như vậy, thật đáng buồn biết bao. Điều này tuyệt đối là vấn đề của riêng tôi. Tôi cảm hận tất cả mọi thứ, cảm hận hiện thực, cảm hận bản thân tôi – con người nhạy cảm yếu đuối này. Bỗng dưng cảm thấy lạnh.

Phản bị tổn thương và nhục nhã cũng chỉ là xác thịt. Đứng đắn hay lẳng lơ cũng chỉ là từ phân biệt ranh giới, lòng hướng thiện và hướng ác ở nơi sâu thẳm của nhân tính là thứ mà mắt thường không thể nhìn thấy nhưng lại tồn tại có thực.

Chương 5: Để những kẻ bất lực có sức mạnh

Người ở đây đông thật đấy

Khiến người thích yên tĩnh như tôi đau đầu

Điều càng đáng giận hơn chính là ai cũng đều rất thân thiện

Nụ cười thường trực trên môi, quần áo công sở

Chẳng ai nợ tôi cả

Thực ra càng thích hơn những nơi có điều hòa vừa rộng vừa dễ chịu

Chụp lấy một tấm hình phong cảnh

Bạn không thể chỉ chụp cảnh vật không

chụp người

Một hồi bạn nói chôn này giống Thượng Hải, lát nữa lại nói giống Nhật Bản và London

Đây chẳng qua chỉ là một thành phố rất lạc hậu của Trung Quốc đó sao?

Nó có thể được gọi là xx hoặc tên gì khác

Xuân Thu “Phần tư hợp nhau”

1

Quán bar “Lạc Lạc Lạc” lại mở cửa. Lần này chúng tôi tới xem buổi biểu diễn Punk chúc mừng quán khai trương trở lại. Đứng trước cửa chính quán bar, Mát mẻ rõ ràng không có tâm trạng. Quần áo, ánh mắt, tuối tác của anh đều lộ vẻ không ăn khớp với sự kiện này. Thông thường anh bị bọn tôi chế riễu là “Lão ngốc”. Nhưng lúc này tôi vẫn không muốn gọi anh như vậy. Mát mẻ đang cầm trong tay một chai bia Yên Kinh, anh nhanh chóng uống hết. Dường như ngày nào anh cũng uống rượu, bên giường lúc nào cũng có mấy chai bia. Tôi không để ý tới tâm trạng của anh. Bản thân anh cũng không thích nhạc Punk lắm, anh nghiêng về kiểu người đa sầu đa cảm, u uất bất đắc chí hơn. Tôi giới thiệu với những người bạn tôi biết: Đây là anh Mát mẻ, nhà thơ, bạn trai mới của mình.

Mát mẻ tỏ ra không vui lắm với kiểu giới thiệu này. Bạn bè của tôi cũng khẽ hỏi sao tôi lại tìm người như vậy, trông hoàn toàn không hợp với cậu. Nhưng khi tôi lên trước xem biểu diễn trở về tìm anh, anh kịp thời xuất hiện trước mặt tôi. Điều này khiến tôi có thêm chút lòng tin đối với mối quan hệ của chúng tôi. Tôi còn nhìn thấy 555, Lỗi đầu trục và Lưu Cát. Tôi và 555 hàn huyên vài câu, anh nói ban nhạc của anh đang tìm một tay trống mới. Tôi nhìn thấy tay trống mới đó, anh ta có một đôi mắt sụp. Họ nói anh ta tên là Lam Bình. Thôi Thần Thủy cũng có mặt ở đó, anh đưa thuốc và bia cho tôi. Anh thông báo nhóm nhạc AU có khả năng mấy ngày nữa sẽ tới Vũ Hán kết hợp biểu diễn với một vài ban nhạc Punk Vũ Hán, chắc chắn sẽ rất hay, anh hỏi tôi có muốn đi xem không. Tôi trả lời tôi không có tiền. Thôi Thần Thủy nói anh có thể mua vé xe trước cho tôi, chờ khi nào có tiền trả lại anh sau. Tôi nói cần phải suy nghĩ một lát.

Ngoài bộ mặt ủ ê và cử chỉ buồn bã của Mát mẻ ra, tối nay vẫn khiến tôi phấn chấn. Tôi thấy rất nhiều các bạn trẻ đam mê nhạc Punk mới, còn cầm một tờ truyền đơn có tên “Thế nào mới là

một người chủ nghĩa vô chính phủ chân chính. Trên xe taxi đi về, tôi không ngừng khen: Thật hay. Buổi biểu diễn hôm nay hay thật. Em rất thích những người trẻ tuổi đam mê nhạc Punk... Mát mẻ nghe thấy vậy, đột nhiên xỏ ra một câu: Vậy sao em không tìm một người trẻ trung? Thực ra trong lòng tôi cũng nghĩ vậy, tôi không biết phải làm sao để kết nối tôi và Mát mẻ với nhau. Tôi quên mất lúc đó đã nói gì. Nhưng bất luận nói gì, tôi có thể khẳng định đó đều là những câu trả lời rất hay, bởi tôi nhận thấy sắc mặt của Mát mẻ nhanh chóng giãn ra.

Ngày hôm sau.

Ban đầu ngày hôm sau nắng ráo, sau đó thì đổ mưa.

Lúc chúng tôi vừa tỉnh dậy, trời vẫn chưa mưa. Mát mẻ đang ngồi bên máy tính gõ bài về một người bạn thân. Anh đã đọc cho tôi nghe vài câu trong bài viết đó, anh viết thế này: Tôi thậm chí nghĩ: “Những người vĩ đại kiểu gì cũng gặp nhau. Càng ngày tôi càng tin, những người có tâm hồn giống nhau sẽ gặp nhau. Ở đây, tôi không hề tránh né nói rằng: Tôi sớm đã cảm thấy mình là một nhân vật...” Mát mẻ bận rộn hồi lâu, sau đó gửi bài viết đó lên diễn đàn, sau đó anh rất bị kích hóa khi nhìn thấy những lời bình luận của người khác. Thực ra có thể nói đó là sự hiểu lầm. Lúc này tâm trạng Mát mẻ đã bình tĩnh hơn. Anh buồn bã nói với tôi: Anh vừa mới viết cho anh ấy một bài thế này, anh ấy lại nói anh thế này đây.

Tôi đáp: Hay là anh để em dùng máy vi tính một lúc đi, em muốn gửi mấy bài thơ. Buổi chiều anh và em cùng tới nhà em chơi. Mát mẻ dường như nghĩ ngợi rất thận trọng một lúc, sau đó nói rằng: Cũng được. Thế là tôi liền upload mấy bài thơ tôi vừa sáng tác lên trang thơ giang hồ. Tôi đã sáng tác hai bài thơ “Hạo Ba, Hạo Ba cứu em với” và “Chỉ có duy nhất bạo lực mới có thể giải quyết mọi chuyện”.

Bài thơ thứ hai của tôi như sau:

Tối nay anh và em cùng tới xem biểu diễn ở Vườn nhạc vui vẻ

Chỗ đó mở cửa lại rồi

Cả hai chúng ta đều rất vui

Nhưng có một người nhìn không quen sự vui vẻ của chúng ta

Anh ấy không thừa nhận mình đã già

Tôi muốn nói nhưng lại sợ làm tổn thương tới lòng tự tôn của anh

Em vẫn trẻ trung

Em có sự nhiệt tình anh không có

Em không sợ hi sinh

Em theo tôi cùng

Em còn có một vài người bạn giống như em

Anh đừng mẹ kiếp nói đi nói lại những câu đại loại như anh coi khinh thời trai trẻ

Những người ở đây vào mùa đông vẫn mặc áo phông ngắn tay...

Tôi rất phấn khởi cho Mát mẻ xem bài thơ mới của mình. Anh cẩn thận đọc hết, sắc mặt không

thay đổi gì, cũng không nói năng gì, đi thẳng xuống dưới nhà mua rượu. Anh mua một chai rượu trắng, ngồi một mình uống rượu ở một góc. Tôi cảm thấy có gì không ổn. Mát mẻ rất thích uống rượu, cũng có thể anh không phải thích uống, chỉ là do thường xuyên uống, nhưng bình thường anh hay uống bia. Tôi bước tới chỗ anh hỏi anh sao vậy? Anh thân nhiên đáp: Chẳng sao cả. Một lát sau, dường như đã bình tĩnh hơn anh hỏi lại tôi: Sao em lại có thể viết như vậy? Có phải em muốn ám chỉ anh? Không cần hỏi, đương nhiên em ám chỉ anh rồi, điều này có thể khẳng định được.

Tôi không nói gì.

Anh, anh tới nhà em không? Tôi biết rõ câu trả lời, nhưng vẫn hỏi tượng trưng một câu. Bao năm kết giao với đàn ông đã rèn luyện cho tôi sức tưởng tượng và trực giác kinh người. Nhưng tôi vẫn thường hi vọng trực giác của tôi không đúng, bởi chúng thường là trực giác không tốt. Sức tưởng tượng của tôi đa phần là sức tưởng tượng trống rỗng, lan man. Chúng thường không hỗ trợ gì cho công việc, thường xuyên khiến sự việc trở nên tồi tệ hơn. Nhưng bạn biết đấy, thông thường khi một sự việc chuyển theo hướng tồi tệ đi, thì đó là lúc bạn không thể thay đổi được nữa rồi.

Quả nhiên, Mát mẻ nói: Không đi. Thực sự chúng tôi rất hiểu ý nhau. Anh thân yêu, sao bọn mình lại có suy nghĩ giống như vậy nhỉ? Đã là lúc nào rồi mà anh vẫn còn đùa được. Tôi nói tiếp: Vậy em đi đây. Tôi gọi điện cho Lý Tiểu Thương, nói rằng lát nữa tôi sẽ tới tìm anh. Mát mẻ vẫn ngồi bên máy tính, bóng hình lưu lại trong tâm trí tôi là anh không quay đầu lại. Lúc này trời đang mưa.

Tôi đi xuống, đi bộ, chờ xe buýt. Tôi phát hiện trời đang mưa. Mưa rào rào, tôi lại không mang ô. Mưa thấm vào người khiến tôi run lên. Trong giây phút đó tôi từng muốn trở về tìm Mát mẻ, tôi sẽ nói trời đang mưa. Nhưng Mát mẻ sẽ trả lời thế nào đây? Mưa thì đã mưa rồi. Em muốn đi dạo trong mưa cơ mà? Tôi nghĩ chúng tôi đã quen biết nhau trong một dịp không phù hợp. Tôi không thể kháng cự được cơ hội gặp gỡ đầy tình cờ này. Và chính cơ hội gặp gỡ này khiến tôi hiểu anh hơn một chút, khiến tôi yêu anh. Anh vẫn tinh táo. Điều này không tốt chút nào. Tôi có nhiều lý tưởng như vậy, tôi có nhiều mong ước như vậy, tôi có nhiều tình yêu đến vậy, mọi thứ bay trong mưa.

Sự hiểu lầm lớn nhất của mọi người đối với tôi là họ luôn nói tôi u uất và khó tự khống chế bản thân, nhưng trên thực tế tôi chẳng qua sống trong những giấc mộng lúc sắp tỉnh lại mà thôi.

2

Buổi tối trước hôm đi Vũ Hán, tôi không còn thuốc lá. Tôi tìm thấy một bao thuốc Hồng Hà của bố tôi ở một góc trong phòng khách. Bao thuốc đó đã bị hút hơn một nửa. Tôi vừa hút thuốc, vừa nghĩ về những chuyện phiền lòng với Mát mẻ. Đi Vũ Hán có thể giải tỏa ít nhiều tâm trạng của tôi, ít nhất có thể tách khỏi anh xa hơn một chút.

Thôi Thần Thủy đã mua vé tàu đi Vũ Hán cho tôi. Theo tôi biết, tiền vé của một số người trong ban nhạc cũng do Thôi Thần Thủy mua. Họ cũng đều nói với Thôi Thần Thủy rằng khi nào có tiền sẽ trả lại. Thôi Thần Thủy cũng không nói gì. Có lẽ anh cũng hiểu như tôi, trong đám người này trừ tôi ra, sẽ không có ai trả lại tiền cho anh. Thôi Thần Thủy luôn ở trong giới nhạc rock Bắc Kinh, nói trắng ra anh đóng vai trò làm "Lôi Phong" trong giới Punk. Anh làm rất say sưa, luôn vui vẻ không mệt mỏi. Thi thoảng anh cũng thấy ám ức đôi chút về chuyện này, ví như anh mời ai đó ăn cơm, lúc mời bia ai đó khi xem biểu diễn, người đó chẳng những không cảm ơn, ngược lại còn cho rằng Thôi Thần Thủy có nhiều tiền hơn họ, do đó anh làm vậy là chuyện đương nhiên. Việc này nếu tính cộng dồn lại thì ai cũng phải xót ruột, không những thế Thôi Thần Thủy lại thường xuyên mời, cho nên tôi chỉ có thể nói rằng anh đúng là một người tốt. Những người từng nhận, từng thỉnh cầu lòng tốt và sự giúp đỡ của Thôi Thần Thủy, lúc này liệu có ai bằng lòng đứng ra làm chứng đây?

Ngoài những người chơi nhạc Vũ Hán ai về nhà nấy ra, còn lại chúng tôi ở trong nhà của hai người chơi nhạc Vũ Hán. Mùa thu ở Vũ Hán hấp dẫn hơn so với mùa hè. Trời đã không còn quá nóng nữa, tôi nóng lòng muốn tới đâu cũng mặc chiếc áo khoác bò mới mua, phía trong thay đổi rất nhiều áo phông và áo sơ mi sọc. Buổi tối đầu tiên, tôi ngủ cùng bốn người khác nữa trong

phòng. Một người ngủ trên sàn, một người ngủ trên sofa, ba người còn lại nằm trên giường đôi. Tôi vốn định ngủ chèn chúc trên giường đôi, lúc sau khi đi ngủ thấy Thôi Thần Thủy cũng do dự muốn ngủ trên giường, tôi thấy nếu vậy, không khí quả thực hơi kỳ lạ và gượng gạo. Tôi biết Thôi Thần Thủy có thiện cảm với tôi, thế là tôi quyết định ngủ trên sofa. Lúc đó Thôi Thần Thủy không nói gì, nhưng tôi biết anh không vui. Trong mấy ngày tiếp tục như vậy biểu hiện càng rõ rệt hơn. Tôi nhớ tới Mát mẻ, anh với lứa tuổi ba mươi, anh với một vài bài thơ, khi tôi vẫn chưa có đầu VCD, anh đã có một thùng đĩa DVD. Anh nói cứ mỗi lần nghĩ tới số đĩa DVD này, anh lại thấy mãn nguyện. Tôi còn nhớ tới một bài thơ của Mát mẻ “Không được phép động vào”:

Tôi dắt một con ngựa tới

Tôi xách một ấm nước tới

Tôi bung hai đĩa thức ăn tới

Tôi bế một đứa trẻ tới

Tôi ngâm thuốc lá tới

Tôi ôm đưa hấu tới

Tôi chảy cả nước mắt nước mũi

Tôi nắm lấy con dao tới

...

Tôi ôm ngọn đuốc tới

Tôi phì phèo thuốc lá

Tôi mọc cánh tới

Tôi men theo dòng nước tới

Tôi dầm trên tiết tấu tới

Tôi tới từ màn hình vi tính

Tôi tới ngang qua mặt bất kỳ ai...

Anh đã dùng rất nhiều động từ, rất nhiều từ “tới”. Tôi thích sự nhạy cảm này, thích điệp khúc “tới” này.

Tôi vẫn đang nghĩ tại sao tôi luôn yêu người thất bại, tại sao luôn bị cảm động bởi sự nhạy cảm và biến thái. Tại sao tôi lại luôn yêu những người u uất bất đắc chí, lẽ nào tôi và họ giống nhau? Trên thực tế tôi lạc quan hơn họ. Trước lúc đi ngủ, tôi không kịp được liền gọi một cú điện thoại cho Mát mẻ (dùng di động của Thôi Thần Thủy gọi). Giọng của Mát mẻ rất bình thường, không lạnh nhạt cũng không quá nhiệt tình, đôi chút sống dở chết dở, giống hệt lúc bình thường. Tôi khoe đang ở Vũ Hán, anh à lên một tiếng. Tôi hỏi anh có nhớ tôi không, anh trả lời rất lung tung nhưng tôi vẫn hiểu ý, đó là đã không nhớ thì thôi không nhớ. Câu trả lời của anh cũng phù hợp với đặc trưng sáng tác thơ của anh. Đó chính là vớ vẩn, không có ý nghĩa.

Tôi bắt đầu điên cuồng lên mạng. Phía dưới tòa nhà chúng tôi sống có N quán net, tiền lên mạng hai tệ/tiếng, cà phê gói Nestley một tệ, đúng là vừa kinh tế vừa thực dụng. Trong thời gian

này, tôi bắt đầu xông xáo trang Thơ giang hồ. Cho dù không gửi tin nhắn nhưng tôi vẫn vào chờ trong chatroom của Thơ giang hồ. Tính cách của tôi, lần nào cũng khó tránh khỏi cãi cọ với người ta hoặc kết giao bạn mới. Tôi thấy rất nhiều nhà thơ mới trẻ tuổi. Họ cũng kiên định như tôi dấn thân vào thơ ca, không màng vinh hoa, quả thực rất cảm động.

Thời điểm đó trên Thơ giang hồ có một chàng trai tên Hình Thiên, nghe nói vốn là một lão ngốc của trang Nguyên minh viên. Anh thường trên diễn đàn ba hoa chích chòe rằng, thơ của những người không cùng đường với anh đều bị bình phẩm “không phải thơ”. Gần đây còn chơi một vài ký hiệu, dùng mũi tên lên xuống biểu thị sự bình phẩm của anh đối với thơ của người khác. Tôi nhìn thấy sự bình phẩm của anh đối với thơ của tôi và Mát mẻ đều là kém hoặc -o, lại còn gửi lời nhắn cho Mát mẻ. Hình Thiên cũng vui tính lắm, bình phẩm của anh ấy đối với chúng tôi giống hệt nhau. Mát mẻ liền đáp ngay: Đừng để ý tới anh ấy, anh ấy là kẻ biến thái. Cảm ơn Hình Thiên, đã để cho tôi và Mát mẻ lần đầu tiên có được tiếng nói chung.

Buổi biểu diễn của ban nhạc AU và Punk Vũ Hán diễn ra vào đêm thứ ba chúng tôi tới Vũ Hán. Trong ba ngày này, tôi giống như người mất hồn, ngoài việc ăn và ngủ với mọi người ra, thời gian còn lại tôi lên mạng ở quán net. Tôi thậm chí còn lên mạng tới ba giờ sáng mới về. Sắc mặt vàng vọt, màu tóc mất đi màu hỗn hợp giữa màu cam và nâu, khoác lên mình chiếc áo khoác dài khác hẳn với người bản địa, quét sơn móng tay màu mận chín, đeo chiếc nhẫn to ụch, ánh mắt trống rỗng. Tóc của tôi do Lý Tiểu Thương nhuộm cho, lúc đó nhuộm màu đỏ tươi. Nhà của tay chơi nhạc chúng tôi đang ở là một gia đình lớn, rất nhiều họ hàng sống cùng nhau, lúc ăn cơm tụ họp lại ăn, còn lúc khác thì ở nhà mình đánh mạt chược. Tôi đã quá hiểu thành phố Vũ Hán này, đó là một thành phố vô vị và dung tục.

Chính tờ báo “Phương nam cuối tuần” ngày hôm đó

đã một lần nữa khiến tâm trạng của tôi tốt hơn. Ngày hôm đó tôi và Thôi Thần Thủy xem tổng diễn tập trước hôm biểu diễn của các ban nhạc, Thôi Thần Thủy đã mua cho tôi một tờ “Phương nam cuối tuần”. Chúng tôi đi chậm rãi bên nhau trên con đường mua sắm ở Hán Khẩu. Tôi kiên trì đọc hết tờ báo đó dưới ánh đèn, đọc hết những tin tức và vụ án muôn màu muôn vẻ kia, tiếp tục đọc hết trang giải trí và nhân vật, tâm trạng tôi lập tức tốt trở lại. Tôi đã nhìn thấy những người còn bất hạnh hơn chúng tôi, có lẽ quan tâm tới hiện thực xã hội có thể điều trị được chứng u uất và tự kỷ. Tôi thậm chí còn nhớ tới dòng chữ quảng cáo trong tờ báo “Phương nam cuối tuần” tôi đọc được trên ga tàu Bắc Kinh: “Hãy để những kẻ bất lực có được sức mạnh/ Hãy để những người bị quan đi trước.”

Phía sau sảnh lớn tôi tắm chúng tôi tổng diễn tập, có một chiếc gương to. Tôi một mình đứng ngắm nghía trước gương một hồi lâu. Buổi tối, tôi nhìn thấy người con gái quen thuộc đó. Cô ấy mặc chiếc áo yếm bó màu hồng, kẻ viền mắt rất đậm, đội tóc giả xoăn vàng, gắn lông my giả rất dài. Trước đây tôi từng gặp cô ta ở nhiều buổi biểu diễn. Lần nào cách ăn mặc và trang điểm của cô cũng khiến cho người khác phải giật mình khi nhìn thấy nhưng phối hợp hoàn hảo. Đã rất nhiều lần tôi muốn hỏi cô đã trang điểm thế nào. Tôi chào cô, sau đó tranh thủ buổi biểu diễn chưa bắt đầu nên vào quán nét kế bên lên mạng. Trong chatroom của trang Thơ giang hồ, hai người có nick *Quán bar chìm báo lạnh* và *Từ xa tưởng đang đọc báo nhìn gần hóa ra đang đi tè* đã chat với tôi. Hai người họ biết nhau. Tôi nói tôi đang xem biểu diễn ở Vũ Hán, có khả năng mấy ngày nữa về Bắc Kinh. Họ nói tới lúc đó sẽ ra ga đón tôi. Tôi không quên hỏi tên bọn họ, trong đó người có nick name *Từ xa tưởng đang đọc báo nhìn gần hóa ra đang đi tè* tên thật là Thanh Xuân. Tôi thấy vui trong lòng, hóa ra cũng là nhà thơ tôi biết. Thanh Xuân giới thiệu: *Quán bar chìm báo lạnh* là bạn thân hồi học đại học Đông Bắc của anh, tên của anh ấy là Trúc Lâm.

Buổi biểu diễn hôm đó quả thực chẳng có gì hay. Những người tới xem đều là những tám gương của giới Punk Vũ Hán, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn chỉ là mấy người đó. Tôi còn gặp lại Trương Dương, trong những dịp thế này anh đương nhiên có mặt. Chúng tôi thậm chí còn chẳng gật đầu chào, bên cạnh hai chúng tôi đều có mấy người nữa, chúng tôi đều đang nói chuyện với những người đó. Tôi còn nhớ, tôi từng mượn một quyển sách của Vương Tiểu Ba từ chỗ anh. Lần trước anh giới thiệu với tôi về bộ phim “Bầu trời của đứa trẻ hư”, “Lái xe taxi”,... tôi đều đã xem, nhưng cũng không cần thiết phải nói cho anh biết chuyện này. Mấy ban nhạc của Vũ Hán, tôi nhận

thấy họ sáng tác bài hát và lời đều rất đơn điệu. Điểm sáng thực sự là ca khúc của ban nhạc AU, bài hát đó là nỗi lòng của tôi. Tôi nghe rất rõ mấy câu trong bài hát: Đếm tới 1 2 3 4 thì lui về phía sau, bởi vì mọi người đều cho rằng tôi không có tuổi 18. Lưu Cát hát để trên sân khấu: 18 tuổi, 18 tuổi, 18 tuổi...

18 tuổi. Tôi vẫn chưa tới 18 tuổi. Tôi từng viết trong một bài thơ: Hãy lưu giữ mãi mãi tuổi trẻ ở tuổi 17. Lúc này tôi thì quyết sẽ không để bất kỳ ai điều khiển tuổi 18 của tôi. Nhưng thế nào là điều khiển chứ? 18 tuổi và các tuổi khác đều không có khác biệt gì, 18 tuổi đối với tôi mà nói, chỉ là một tuổi mà thôi.

Sau buổi biểu diễn tôi hỏi Lưu Cát, bài hát ban này có tên gì, anh đáp: “Trái tim trẻ trung và rối loạn. Tôi còn sáng tác một bài thơ không đề, tặng cho những trái tim trẻ trung mà rối loạn kia.”

Rốt cuộc chúng ta sẽ tìm được đồng loại của mình, bạn bè của mình, từ đó không buông tay, để lại dấu vết ở khắp chân trời góc biển, lòng này mãi không thay đổi.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, còn có một vài người ngồi trên sân khấu cao cao hút thuốc, uống rượu. Tôi khoác chiếc áo jacket của Lưu Cát một mình uống rượu. Lúc này tôi nghe thấy mấy người ngồi bên cạnh tôi đang bình luận thơ ca, họ còn nói tới “nửa người dưới” và Thẩm Hạo Ba. Tôi giật mình, đi về phía họ nói: Các bạn đang nói về Thẩm Hạo Ba ư? Mình biết cô ấy.

Họ liền nói: Đúng vậy, thế cậu là ai? Tôi đáp: Mình là Xuân Vô Lực, mình cũng sáng tác thơ. Ngay lập tức liền có một người đàn ông xem ra rất nho nhã phụ họa theo: Xuân Vô Lực ư? Tôi có nghe nói về cô ấy, gần đây cô ấy rất hot trên Thơ giang hồ, hay đưa thơ lên lắm. Đúng, đúng. Tôi có cảm giác gặp được người tri âm ở nơi đất khách quê người, vội vàng hỏi: Anh tên gì vậy? Tiểu Dẫn. Anh giới thiệu những người khác cho tôi: Đây là Tô Ngộ, đây là xx... Tôi bắt tay từng người, trong lòng rất cảm động. Tiểu Dẫn lấy ra một tập thơ tự biên từ trong túi ra tặng cho tôi, trên trang bìa có hàng chữ: Xuân Vô Lực đọc nhé. Tiểu Dẫn 20/10/2001. Đồng thời còn lưu lại điện thoại và email của anh. Anh còn thông báo ngày mai một vài nhà thơ Vũ Hán tụ tập, hi vọng tôi cũng tới tham gia. Tôi nói được, mai sẽ gọi điện cho anh. Họ đi rất nhanh sau đó, tôi cầm cuốn thơ đó nhìn, tập san thơ đó có tên “Hoặc giả Thi Ca” có bìa ngoài màu xanh lá cây nhạt và mùi mực thơm thơm. Lưu Cát bước tới hỏi tôi đang đọc gì, tôi nói đang đọc thơ. Anh cười kỳ quặc, sau đó móc từ trong túi ra một mặt dây chuyền có hình quả khóa nhỏ màu đỏ đưa cho tôi: Tặng em thứ hay hay này, em có để treo trên cổ.

Tôi nhận mặt dây chuyền hình Lưu Cát tặng. Tôi lật cái khóa, bên trên có khắc hai chữ: Vĩnh cổ. Tôi hôm đó có khả năng có trăng. Tôi đặt nó lên người nhưng không biết lấy sợi dây chuyền nào kết hợp với nó. Quả khóa màu đỏ. Tôi nhớ tới 555 cũng có quả khóa như vậy.

Lát nữa bọn mình đi chơi bên bờ sông đi. Tôi đề nghị. Được thôi. Bờ sông thì bờ sông. Một lát sau Lưu Cát đột nhiên móc ra một thứ gì đó từ trong túi, bẻ làm đôi đưa cho tôi một nửa, nửa còn lại anh ăn. Thứ này cũng tương đối mạnh đấy. Lưu Cát nói. Tôi nhìn rõ rồi, đó là một viên hoàn màu trắng, tôi há miệng bỏ viên thuốc vào, dùng bia uống ực một cái. Bắt đầu không thấy cảm giác gì. Nửa tiếng sau, tôi đột nhiên cảm thấy bầu trời đúng lúc này, đúng chỗ này, đúng ngày này dần tối đi. Lúc tôi về đã rất muộn, bỗng nhiên chẳng có hứng thú gì với việc đi chơi ở bờ sông nữa. Lúc Lưu Cát lên xe taxi hỏi tôi: Muốn đi bờ sông không? Người khác nghe thấy đều cười to. Bờ sông? Hai người tới bờ sông làm gì? Lưu Cát giải thích: Xuân Vô Lực muốn đi. Em không đi nữa. Tôi lên một chiếc taxi khác, em hơi mệt.

Nửa đường tôi bắt đầu nôn. Lúc bắt đầu tôi muốn kìm lại đợi xuống xe sẽ nôn, nhưng tôi thực sự không thể kìm được, dạ dày của tôi như bị xáo trộn, đầu óc trống rỗng, nhưng ý thức vẫn rất tỉnh táo. Tôi bỗng cảm thấy mình rất chuối. Quả thực tôi rất thích Punk, nếu không tôi không nhất thiết phải tới nơi xa như thế này để chịu khổ... Thôi Thân Thủy không ngừng hỏi han: Đờ chút nào chưa? Em không sao chứ? Còn đâm lưng cho tôi nữa. Tôi cảm thấy người mình nặng chịch, có thò đầu ra ngoài cửa xe, nghe những chiếc xe đi bên cạnh không ngừng vù vù phóng qua. Một cơn gió lạnh thổi tới, nước mắt nước mũi tôi trào ra. Em không sao chứ, Xuân Vô Lực, Xuân Vô Lực?

Không sao... tôi gắng trả lời Thôi Thần Thủy, chỉ hỏi được mỗi câu tôi quan tâm nhất: Khi... nào...mới...tới... nơi? Khi...nào...mới...có...thể...xuống...xe? Quả thực tôi rất khó chịu, có lẽ là phản ứng kếp sau khi uống rượu và uống viên thuốc quái quỷ kia. Tôi nôn tới mức thậm chí còn không tỉnh táo nổi nữa, đau lòng tuyệt vọng. Tôi bỗng thấy cô đơn, giống như một người bị ném vào một thành phố xa lạ vậy. Tôi phêu phào nói với Thôi Thần Thủy rất nhiều lời cất giấu trong lòng. Lúc này tôi muốn tìm một người để trút bầu tâm sự.

Tôi được Thôi Thần Thủy đỡ xuống xe taxi. Tôi nói muốn gọi điện thoại, Thôi Thần Thủy quan tâm nói: Được thôi. Tôi cầm lấy điện thoại, tôi nhấn số Lý Tiểu Thương – người mà tôi tin nhiệm nhất ngoài Thôi Thần Thủy. Tôi đã khóc chẳng ra sao cả trong điện thoại. Nghe thấy giọng nói của Lý Tiểu Thương, tôi ngay lập tức giống như được đứng trên mặt đất vững chắc vậy, khóc òa một tiếng. Những nhóm nhạc Punk Vũ Hán ngồi bên đưa mắt nhìn, chỉ có một mình Thôi Thần Thủy lo lắng. Bạn tốt của em, em biết anh đang lo lắng cho em. Ở đây, chỉ có mỗi mình anh đối tốt với em mà không hề trông mong báo đáp. Lý Tiểu Thương rất lo lắng. Anh hỏi han: Em về sớm đi, nếu không anh lại phải đi tìm em mất. Tôi nói: Không cần đâu. Đây là câu nói tinh tế nhất duy nhất của tôi. Đã lâu lắm rồi tôi chưa khóc đau khổ như vậy. Có lẽ tôi thực sự cần phải khóc, tôi cần phát tiết và phần nộ. Lý Tiểu Thương, sau khi về Bắc Kinh em sẽ tới thăm anh.

Nhìn thấy tôi cúp máy, Thôi Thần Thủy đi tới hỏi tôi muốn ăn thứ gì không. Em muốn ăn chút hoa quả. Tôi nói. Anh mua cho tôi một ít quýt và chuối. Về nhà nhớ ngủ cho đã nhé! Anh dịu vai tôi. Không, tôi trả lời trong hơi thở yếu ớt nhưng rất kiên định. Em muốn tới quán nét. Vậy thì anh đi cùng em. Thôi Thần Thủy ngay lập tức đáp lại. Em đi một mình thôi. Em chỉ muốn ở một mình. Tôi nhìn anh, tôi sợ nhìn thấy ánh mắt quan tâm của anh, tôi sợ lại không có gì đền đáp anh giống như với Lý Tiểu Thương vậy. Em thực sự không sao chứ Xuân Vô Lực? Không sao. Đúng vậy, dường như lúc nào tôi cũng nói không sao, bởi tôi thực sự không biết rốt cuộc có chuyện gì không, không biết có hay không có chuyện đương nhiên là không sao. Được thôi, vậy em cầm lấy nước, có thể vừa lên mạng vừa ăn, chơi chán rồi thì về nhà ngủ nhé. Anh đưa cho tôi túi chuối và quýt, tôi vừa định đỡ lấy thì anh lại nói hay là để anh xách giúp cho tôi, anh sẽ tới quán nét cùng tôi, sau đó anh sẽ về. Tôi nói được thôi.

Thôi Thần Thủy tìm được chỗ ngồi trong quán nét cho tôi, sau đó còn mua cho tôi một cốc cola, đưa cho tôi một trăm tệ, rồi đặt hoa quả lên bàn. Anh biết trong túi tôi không có tiền. Tôi nhìn anh lưu luyến không muốn đi. Thôi Thần Thủy à, làm sao em lại có thể hồ hững với tình bạn của anh được? Trái tim anh thuần khiết và lạnh như vàng vậy. Anh không chỉ đối tốt với em như vậy, mà anh còn đối xử như vậy với tất cả mọi người muốn anh giúp đỡ. Cho dù trong lúc quay cuồng nhất, em vẫn không bao giờ nghi ngờ điều này. Em lúc nào cũng ở trong quán nét tới lúc trời sáng, tới lúc người lao công bắt đầu công việc của mình thì mới rời khỏi quán nét. Tôi còn nhớ Mát mẻ có lần nói với tôi rằng nhà thơ Thượng Hải Tiểu Tả lúc nào cũng chất cả tối trên mạng.

Ra khỏi quán nét tôi tìm được một quán ăn, gọi một bát mì Vũ Hán. Mì rất thơm, nhưng tôi lại chẳng cảm nhận được tí mùi vị gì. Tôi rất muốn kiên trì ăn hết, nhưng chỉ ăn được một nửa. Tôi nhớ tới lần đầu tiên đi ăn mì Vũ Hán là do Trương Dương đưa tôi đi. Vào ngày anh sắp đi Vân Nam, anh dẫn tôi đi tìm một người bạn của anh để lấy đồ, đi ngang qua Hồ Hoa Quả. Hồ Hoa Quả, một cái tên hay biết bao. Hồ Hoa Quả, cậu là màu vàng, Hồ Hoa Quả, cậu là màu xanh. Trong một quán ăn đặc thù của Hồ Hoa Quả, anh gọi hai bát mì Vũ Hán, anh nói em đã tới Vũ Hán mấy ngày rồi mà chưa ăn món mì Vũ Hán. Đúng vậy, tôi nhân tiện nhớ ra Trương Dương rất thích Lý Tiểu Long. Anh từng giới thiệu đã xem hết những bộ phim có Lý Tiểu Long đóng. Nói thực, tôi cũng nên cảm ơn Trương Dương một chút. Chính anh đã kể cho tôi rất sinh động về những bộ phim tôi chưa từng xem qua ở ven đường lúc hoàng hôn, đội nắng đi cùng tôi thuê đĩa phim tôi thích xem, thậm chí còn không kiêng dè kể hết cho tôi nghe quá khứ của một số người. Tôi còn nhớ hôm nay phải liên hệ với nhóm nhà Tiểu Dẫn, tôi phải ngủ một giấc cho đã. Lúc tôi về, nhóm Thôi Thần Thủy vẫn ngủ ngon lành. Thôi Thần Thủy còn đang ngủ.

3

Sau khi tôi tỉnh lại, nhóm Thôi Thần Thủy cũng vừa mới tỉnh lại một lát. Thực ra tôi chưa ngủ được mấy. Sau khi ăn cơm xong tôi thu dọn hành lý, bảo Thôi Thần Thủy dẫn đi mua vé tàu về Bắc

Kinh. Họ còn muốn chơi mấy ngày nữa ở các thành phố xung quanh Vũ Hán. Tôi không muốn xen vào việc của họ. Thôi Thần Thủy nghe nói chiều nay tôi vẫn muốn đi gặp các nhà thơ Vũ Hán liền đưa cho tôi một ít tiền. Tôi dùng đi động của anh gọi cho Tiểu Dẫn, sau đó nói với anh: Anh về trước đi!

Tiểu Dẫn và Tô Ngộ dẫn tôi đi tìm nơi ăn. Tôi nói đã ăn rồi, họ cứ nài đi ăn thêm một chút, buổi chiều rất nhiều nhà thơ Vũ Hán sẽ tới. Trong đó có một người trạc tuổi em tên là Đặng Hưng. Tôi đáp có biết anh ấy, rất thích thơ của anh ấy. Chẳng mấy chốc Đặng Hưng xuất hiện trước mặt chúng tôi, nụ cười ngượng ngập, cân nặng quá tải. Tiểu Dẫn nói tóc của em – Xuân Vô Lực à, trông hay thật đấy, sao lại là màu tím vậy? Tôi liền đáp: Ban đầu là màu đỏ nhưng đã mất màu. Chiều hôm đó dường như tất cả nhà thơ đều tề tựu đông đủ, mọi người sau khi ăn uống xong xuôi mới đọc thơ. Lần đầu tiên tôi thấy nhiều tác phẩm của các nhà thơ như vậy, tôi hơi run, may mà trong cặp sách của tôi có mấy bài thơ tôi vừa sáng tác. Tôi liền đọc mấy bài thơ “Phản từ hợp nhau”, “Tôi thích ngủ một mình”, “Không có ý tưởng”, “Tự do của tôi”... Đặng Hưng khen bài “Tự do của tôi” viết rất hay. Sau khi hội thơ kết thúc, Đặng Hưng còn đi cùng tôi tới quán nét một lúc, trong chat room của trang Thơ giang hồ, tôi gặp lại hai người tối hôm trước. Tôi nói với họ chuyến tàu của tôi và thời gian về tới bến Bắc Kinh. Tôi nói sẽ tới bến vào sáng sớm, nếu các anh không dậy được thì không cần tới đâu. Họ hỏi tôi làm sao để nhận ra tôi? Tôi trả lời tối lúc đó hai anh sẽ nhận ra em thôi.

Tôi đội mũ, đánh mắt màu nâu nhạt và tô môi trầm đi ra khỏi ga. Tôi nhớ son môi và nhũ mắt kia là do Tiểu Đào tặng cho tôi, là hàng hiệu rất đắt, dường như là hãng Givenchi. Trúc Lâm ngay lập tức nhận ra tôi. Tôi hỏi thế còn anh Thanh Xuân đâu? Anh đáp hôm nay anh ấy phải đi học ở Học viện mỹ thuật công nghệ, anh ấy dặn anh tới đón em. Ồ, tôi đáp lại. Lát nữa em có tới chơi chỗ bọn anh không? Buổi chiều Thanh Xuân về đấy. Được thôi, nhưng đầu tiên anh phải đi về nhà với em để em còn cất đồ đạc. Trúc Lâm đi cùng tôi về nhà. Tôi đi tắm, anh ngồi chơi điện tử trên máy vi tính của tôi. Sau khi tắm xong, tôi hỏi Trúc Lâm: Ngại thật đấy, nhưng em thực sự quá mệt rồi, muốn ngủ một giấc. Tôi ngủ khoảng mấy tiếng, ngủ một mạch từ sáng tới chiều, dường như còn mơ thì phải.

Tôi và Trúc Lâm ngồi máy chuyên xe buýt mới tới huyện Thông – nơi bọn họ ở. Đi xe nhiều khiến tôi hơi chán. Lúc chúng tôi tới huyện Thông, trời đã tối, Trúc Lâm mua rất nhiều thức ăn và bia, nói là một lát nữa Thanh Xuân về sẽ cùng ăn. Tôi tới căn nhà trọ của họ, nhà đó được thuê chung với người khác nữa. Tôi ngồi trên sofa xem ti vi một lát, sau đó lại vào phòng Trúc Lâm và Thanh Xuân, nơi đó chỉ để một tấm đệm to, tôi ngồi hút thuốc và đọc tiểu thuyết một lúc. Thanh Xuân nhanh chóng về tới nơi. Tôi nghe thấy tiếng mở khóa vào nhà, sau đó thấy mặt anh ấy. Anh để tóc hơi dài, đeo cặp sách, da đen đen, trông rất nhiệt tình. Tôi nhớ tới có lần Mát me đã nói với tôi về anh. Anh ta nói rất nhiều người khen Thanh Xuân đẹp trai. Em chắc là Xuân Vô Lực? Em tới lúc nào thế? Anh đi tới trước mặt tôi hỏi. Trúc Lâm vì đón em mà từ năm giờ đã dậy rồi đấy. Sao anh không tới đón em? Anh muốn tới đón em, nhưng tháng này anh đã trốn học mấy lần rồi, e rằng nếu tiếp tục trốn học nữa sẽ có chuyện. Anh chẳng phải đang học đại học sao? Sao lại bị quản chặt thế? Chủ yếu là vì thầy giáo bọn anh quá lắm chuyện, hiện giờ anh đang học nâng cao, vẫn bị quản chặt như vậy đấy.

Ăn xong cơm, chúng tôi ngồi nói chuyện, uống rượu trên sofa. Họ quả thực uống được, nhanh chóng uống hết năm, sáu chai. Chiếc cốc trước mặt tôi vẫn đầy ắp. Thanh Xuân và Trúc Lâm liên tục khuyến tôi uống nhiều lên. Thanh Xuân và Trúc Lâm kể rất nhiều chuyện hồi học đại học Đông Bắc, họ còn bàn luận một số bài thơ. Tôi phát hiện sở thích thơ ca của Thanh Xuân còn mạnh hơn tôi. Anh đọc cho tôi nghe rất nhiều bài thơ anh làm và những bài thơ anh thích. Anh còn đọc bài Tây Xuyên cho tôi nghe: Dáng vẻ cao cao của anh, cao hơn cả độ cao của dân tộc này/ Thân thể phiêu bồng của anh, bay qua cây lựu đang nở hoa... Tôi đang khuyến khích Trúc Lâm sáng tác thơ. Nick “quán bar chim báo lạnh” của anh trong chat room chính là tên một quán bar hồi đại học mà hai bọn họ thường lui tới. Uống hết rượu, Trúc Lâm muốn đi tới chỗ bạn gái. Anh cười sung sướng rồi đi.

Đúng là đã tới giờ ngủ. Tôi nói “đúng là”, bởi tôi đang lẩn tẩn liệu có nên gọi xe về nhà. Sau đó tôi nghĩ thôi không về nữa, tùy nghỉ đi tàn thôi mà, muốn ra thế nào cũng được. Trước khi ngủ, tôi

đã đọc một cuốn tiểu thuyết lãng mạn, quả thật rất hay. Tôi rất muốn tìm hiểu tác giả làm thế nào để viết về sự thật trải nghiệm rõ ràng, không những thế lại còn rất sinh động. Thanh Xuân giật cuốn tiểu thuyết trong tay tôi, vút lên bàn.

Đó là tấm nệm đôi, tôi muốn ngủ ở phía trong nhất – sát mép tường nhất, nhưng Thanh Xuân lại giành ngủ ở chỗ đó. Anh nói: Em ngủ ở phía ngoài đi!

Được thôi! Tôi đáp lại. Sau đó mặc nguyên áo quần nằm xuống ngủ. Sau đó tôi cởi quần dài và áo sơ mi, chỉ mặc độc chiếc quần chíp và chiếc áo phông màu đỏ. Đó chính là chiếc áo phông tôi lấy từ chỗ Man Man. Thanh Xuân cũng cởi áo khoác, nhưng có thể khẳng định anh không cởi truồng. Chúng tôi đắp chăn, tắt đèn, đột nhiên mọi thứ yên ắng lạ thường, sau đó cả hai không kìm nổi phá lên cười. Tôi để tay trên đùi, chuẩn bị ngủ. Không cần phải nói, tôi cũng không ngủ được. Đúng lúc tôi đang nghĩ ngợi lung tung thì Thanh Xuân bỗng để tay lên bụng tôi. Tôi ngay lập tức quay người lại ôm lấy anh, Thanh Xuân ôm eo tôi. Mọi thứ cứ tự nhiên như vậy. Tôi nhanh chóng khắc phục được sự ngượng ngùng ban đầu, tôi cảm thấy tự do, dũng cảm và mãn nguyện. Tôi hỏi anh: Chúng mình làm thế này có đúng không vậy? Thanh Xuân đáp: Em thấy đúng thì là đúng thôi.

Được. Tôi đáp. Tôi giống như một chiếc lông chim ngủ yên lành trong vòng tay anh.

Ngày hôm sau, Thanh Xuân lại phải đi học, tôi và anh cùng ngủ dậy. Bọn mình cùng đi, anh đi học, em về nhà. Được thôi. Thanh Xuân đáp. Trên đường đi, Thanh Xuân mua cho tôi một thanh sô cô la. Ngày hôm nay có ánh nắng trong suốt, chúng tôi đi xe buýt, chỗ ngồi không gần nhau. Qua mấy trạm, những hành khách ngồi xung quanh tôi đều đã xuống xe, Thanh Xuân do dự một lát, nhưng rồi vẫn ngồi bên cạnh tôi. Tôi ngắm anh một lần nữa, phát hiện anh vẫn khiến tôi thích như ngày hôm qua. Tôi hoàn toàn không vì chuyện tối qua mà nảy sinh cảm giác lạ lẫm đối với anh. Anh phát hiện tôi đang nhìn anh. Anh đặt tay tôi trong tay anh. Tôi phát hiện, anh đối với tôi không chỉ như người tình một đêm.

Chương 6: Vụ thiếu niên giết người trên đường Trường An

Ánh nắng thật đẹp

Ước đoán đang chiếu trên con đường này

Có thể nhìn thấy dãy núi và tháp xa xa

Tôi không biết

Nó giống như một kiến trúc sáng lấp lánh dưới ánh nắng

Xuân Thu . “Tức cảnh”

Con người cần cơ duyên, hãy để số mệnh quyết định bước tiếp theo tôi phải làm gì.

Khi số mệnh cần tôi, tôi không thể không tự hào bước ra,

Trước khi số mệnh phê duyệt tôi là “thiếu nữ”.

Tuy nói trong tên chúng ta có chữ “Xuân”

Nhưng ta đã đọc được một câu trong “Viên Nguyệt Loan Tập” của trang Cổ Long: “Xanh như mùa xuân (Xuân Thu)”

Thế là quyết chí đổi tên là “Xuân Thu”

Chẳng có liên quan gì với người Nhật Bản kia.

Tôi bước trên con đường đã quen thuộc, đẩy cánh cửa thân quen. Mát mẻ nhìn thấy tôi, trông anh có vẻ vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ chỉ vào chiếc cổ áo lông của tôi kêu lên: Nhưng lựa underground. Đây là chi tiết tôi có thể nhớ được. Tôi đi cùng với anh một lần tới đại học Bắc Kinh, tham gia triển lãm phim DV. Đó đúng là cuộc triển lãm phim vớ vẩn, luôn muốn “mở mang” cho khán giả. Tôi quả thực không có hứng thú của học sinh tiểu học, chỉ xem một hai bộ phim đã tìm có chuồn ra ngoài. Sau đó gọi điện cho Tiểu Tả ở sân trường. Anh hỏi: Em không sao chứ? Chúng mình hãy còn trẻ mà. Tôi đáp: Đã gần đi tới điểm cuối rồi. Anh an ủi: Vậy thì tiếp tục đi thôi, có thể em sẽ coi thường bọn ngốc ngếch kia. Tôi ngậm ngùi: Có lẽ thế.

Sau khi gọi điện cho Tiểu Tả xong, tôi trở lại phòng chiếu phim tìm Mát mẻ. Anh nói: Anh tưởng em đi rồi kia. Tôi đáp: Sao em lại đi chứ? Có đi cũng phải chào anh một tiếng. Thực ra tôi vẫn đang nghĩ rốt cuộc có nên đi hay không, sau đó nghĩ lại, dù gì đã tới rồi, thôi thì cứ ngồi xem hết cùng anh. Kính áp tròng của tôi hỏng rồi, tôi thực ra chỉ có thể xem rõ những thứ trong phạm vi ba mét. Tầm nhìn mờ ảo, lại chẳng có ai cầm tay tôi. Dưới ánh nắng khắp nơi là những sinh viên trẻ trung của đại học Bắc Kinh càng khiến lòng tôi thêm chua xót. Tôi cùng Mát mẻ đi khỏi đại học Bắc Kinh. Tôi quay đầu lại nhìn thêm lần nữa đại học Bắc Kinh, phát hiện ở đó xuất hiện thêm một cảnh vật, xuất hiện thêm một người nữa. Cảnh vật xuất hiện thêm đó chính là cảnh vật tôi và Mát mẻ sánh đôi bước bên nhau, còn người xuất hiện thêm đó chính là Mát mẻ.

Tôi có hỏi anh tại sao lại lấy tên là Mát mẻ, anh đáp Mát mẻ tức mang ý “lạnh”. Đúng là vớ vẩn thật!

Thôi Thần Thủy từ phương nam trở về tới tìm tôi một lần. Chúng tôi ngồi trong phòng cùng nhau mấy tiếng, anh nói bây giờ anh không còn hút thuốc nữa. Anh đã cai rồi, nhưng anh vẫn mang một ít thuốc lá sợi cho tôi. Tôi nói tôi muốn hút. Phòng tôi mở nhạc rất to, tôi giống như mọi buổi chiều, mặc áo ngủ, đi chân đất. Thôi Thần Thủy cuộn thuốc bằng tay cho tôi. Trong phòng lại dậy lên mùi nước hoa hương hoa lựu dịu dịu, ấm áp. Lọ nước hoa long lanh trong suốt, có hình khối. Buổi tối, chúng tôi cùng nhau đi dạo trên thảm cỏ gần nhà, Thôi Thần Thủy gói đầu lên vai tôi nói: Có lẽ nào em cho rằng anh không phải đàn ông? Anh luôn cảm thấy mình có rất nhiều mặt giống phụ nữ, đàn ông chắc sẽ không yêu đuổi như anh thế này. Không, không đâu. Tôi an ủi anh. Anh không phải yếu đuối, nhạy cảm là ưu điểm của anh. Chúng tôi quyến luyến hồi lâu trong mùi hương quyến rũ của thuốc, Thôi Thần Thủy liên tục thổ lộ: Anh yêu em. Tôi đáp lại: Em cũng yêu anh.

Từ sau lần đó, tôi rất ít khi gặp lại Thôi Thần Thủy. Sau này nghe nói anh đã về nước, có thể năm sau mới trở lại.

Tôi bỗng dưng nhận được thư của Thu Khả, tôi cảm thấy có gì không ổn. Anh là người đã biến mất, không thể lại liên lạc được, nhưng anh lại viết thư cho tôi. Chữ của anh ấy vẫn cầu thả như vậy, tôi nhìn không rõ lắm, cho nên tới giờ tôi vẫn chưa đọc thư của anh.

Trước thời điểm này, anh đã không còn tin tức gì nữa. Có khả năng đã tự sát, rất có khả năng. Nhưng tôi không biết. Tôi cho rằng từ trước tới giờ tôi chưa từng quan tâm tới anh, bởi tôi “đã thay đổi rồi, tôi không còn đơn giản, tôi đau lòng vì chuyện khác!” Tôi đã quên phản ứng của Thu Khả trong điện thoại khi đó, giống như cỏ xanh hoàn toàn không nhớ nổi lời nói to của anh khiến tôi sợ hãi. Không phải không nhớ nổi mà là căn bản không muốn nhớ. Không hiểu tự khi nào tôi lại trở nên như vậy.

Tôi quen Thu Khả khi đang học lớp bảy. Anh nhìn thấy một bài văn của tôi đăng trên một quyển tạp chí thiếu niên nên viết thư làm quen. Chúng tôi đã quen biết nhau như vậy. Tôi thích mùa thu. Tôi thích mùa xuân. Bây giờ tôi không còn thích mùa xuân và mùa thu nữa, tôi thích mùa hè và mùa đông. Tôi thích những thứ cực đoan. Thu Khả nói tôi rất đáng yêu, rất trong sáng. Hiện giờ tôi chẳng còn đáng yêu cũng chẳng còn trong sáng nữa, tôi sẽ khiến anh thất vọng mất. Một quãng thời gian tôi đã không còn muốn liên hệ với anh, đó là quãng thời gian sau khi tôi nghe nhạc rock, là khoảng tôi học lớp chín, những ngày tháng không có ánh nắng. Thu Khả nói, anh đã gặp tôi ở Bắc Kinh, còn nói chuyện với tôi rất lâu nữa. Trên thực tế tôi căn bản không biết anh từng tới Bắc Kinh, cũng chưa từng gặp anh. Sờ dĩ tôi đang phân vân, liệu có thể anh nhầm lẫn, hay là có ai đó đã mạo danh tôi để gặp anh? Nghĩ thế nào tôi thấy vẫn không thể xảy ra được. Tôi hỏi anh thì cũng không thể có được đáp án, câu trả lời của anh lúc nào cũng rất nhúc nhích. Tôi nghĩ rất lâu, sau cũng quên chuyện này.

Anh là người đàn ông giống như cậu ấm Giả Bảo Ngọc ngọt ngào đa sầu đa cảm, cũng có thể nói là bạn tốt nhất mà tôi từng kết giao. Tình yêu anh dành cho tôi vô tư, xa xỉ... Anh ở cùng tôi suốt quãng thời gian lớp bảy, lớp tám, lớp chín. Anh còn gọi điện cho tôi, nói là đã khắc tên tôi trên đá, lúc nào cũng mang theo ảnh của tôi, luôn cố gắng sưu tập VCD mang tên Tả thực của ca sĩ Dương Thái Nê mà tôi thích. Những lá thư viết qua viết lại của chúng tôi phải đầy cả giỏ, mỗi lần đều viết mấy trang giấy liền. Anh đã tặng tôi một hộp nhạc nhân dịp sinh nhật mười bốn tuổi của tôi. Tôi đã luôn đặt hộp nhạc đó ở đầu giường. Tôi luôn không nhớ nổi tuổi của anh. Tôi chỉ nhớ, khi tôi lên lớp chín, anh mười bảy tuổi.

Mấy tháng qua, tôi thấy mình trơ tình hơn. Tôi cho rằng mình đã nắm chắc được thế giới, nhưng không phải như vậy. Nếu đổi là bạn, bạn sẽ viết thư cho người bạn trước đây rất tốt, rất tốt của mình nhưng đã mất liên lạc mấy năm, không những thế trong giai đoạn đó còn có tầng tầng lớp lớp sự hiểu lầm không vậy? Tôi sẽ không viết, tôi không muốn tự mình tìm sự nhục nhã, tôi không muốn quá đa tình. Nhưng anh thì viết đấy.

Lẽ nào tuổi trẻ của chúng tôi lại trôi qua như vậy ư? Lại tiêu khiển trong thành phố Bắc Kinh này ư? Lại đi dạo bên hồ? Cho dù tôi muốn sẵn lòng chết thì cũng phải để tôi biết lý do sẵn lòng chết chứ? Sẵn lòng chết cũng có ý nghĩa như cuộc đại cách mạng văn hóa trước đây, chỉ muốn làm

cách mạng là được rồi, không cần nghĩ tới những vấn đề hiện thực như tiền, sinh tồn, học tập, làm việc. Có thể điều này ẩn giấu một xã hội không tương, không đáng để đề xướng. Chiến tử đầu phố rất có ý nghĩa, ít ra cũng hay hơn là ở đây.

Đương nhiên cũng có người nói những kẻ chiến tử đầu phố là đồ ngốc.

Người bạn thân đầu tiên trong trang thơ giang hồ của tôi là Đán Ảnh. Đầu tiên anh gửi lời mời tới tôi, sau đó chúng tôi đôi khi nói chuyện về lý tưởng và động thái cuộc sống trong chatroom, chúng tôi còn viết thư cho nhau nữa. Chữ của anh cũng thẳng, bốc đồng và nhiệt tình giống như con người của anh vậy. Lúc đó anh học đại học ở Phúc Châu. Anh khuyên tôi học hành tử tế, học ngoại ngữ, thi vào một trường đại học tốt. Nhưng lúc đó trong thư anh bộc lộ khuynh hướng ủy mị. Anh nói từng muốn xuất gia, nhưng thư của tôi đã gạt bỏ được ý nghĩ này của anh. Anh cũng từng nói, thơ ca là ngôn ngữ lạnh lẽ, không đủ sức mạnh, ca hát càng phù hợp với anh hơn. Anh nói: Sống trên thế giới này, mọi thứ sẽ mất đi, sẽ mất đi theo thời gian, bất luận là phú quý danh lợi, hay là tuổi thanh xuân tươi đẹp đều sẽ mất đi, mất mãi mãi, không bao giờ trở lại. Thứ vĩnh hằng duy nhất có lẽ chỉ là cái chết, hoặc cũng có thể chẳng là gì cả, cũng có thể là tình yêu. Tình yêu cũng có thể là sức mạnh duy nhất tiếp tục tồn tại. Mọi thứ đều sẽ mất đi, mọi thứ đều sẽ mất đi, chỉ có tình yêu có thể khiến chúng ta vĩnh hằng, có thể vượt qua bể dâu vạn cổ. Cuối mỗi thư bao giờ Đán Ảnh cũng viết: Anh yêu em!

Tôi biết thứ anh viết không phải là yêu trong tình yêu, mà chỉ là yêu của yêu, yêu thuần khiết vĩ đại nhất của loài người. Tôi biết hai chúng tôi có rất nhiều điểm tương đồng, cũng có thể trong người chúng tôi chảy chung một dòng máu. Đúng vậy, nếu như vậy, vậy thì tôi không muốn giấu, tôi cũng yêu anh, Đán Ảnh à. Tình yêu của chúng tôi là thứ vô tà, thuần túy nhất, là tình anh em, là tình hữu nghị và sự lý giải trung trình nhất. Lần nào Đán Ảnh viết thư cho tôi cũng dặn đi dặn lại rằng tôi phải “học hành tử tế, cố gắng thi vào một trường đại học tốt”. Anh nói anh mãi yêu em, những người anh em mãi yêu em! Nhớ lấy, khi em cảm thấy cô độc không nơi nương tựa, hãy nhớ rằng, những người anh em sẽ mãi yêu em ở nơi xa xăm.

Tôi thường lên mạng ở nhà Lý Tiểu Thương. Dưới sự điều khiển của tôi, Lý Tiểu Thương cũng thường xuyên đọc thơ ở trang Thơ giang hồ, anh cũng sáng tác mấy bài thơ. Anh còn tạo một diễn đàn thơ ca có tên “Xuân Thụ hạ”. Màu nền của diễn đàn là màu hồng phấn, tôi vốn muốn màu tươi hơn, nhưng e rằng mắt không chịu nổi. Bên trên có một hàng chữ to màu đỏ tươi: Hãy để những kẻ bất lực có sức mạnh/ Hãy để người bị quan đi trước. Đúng vậy, đây chính là tín ngưỡng của tôi, tôi nhất định phải quán triệt theo. Mặc dầu trong lời nói đầu của Chu Gia Phúc trong “Tôi yêu nhạc rock” đã dùng câu “Những kẻ bất lực vô năng là hữu lực/ Những người bị quan phải dựa vào đâu để đi trước” để phản bác lại lời quảng cáo của “Phương nam cuối tuần”. Nhưng tôi và Lý Tiểu Thương vẫn muốn sai bước dài đi trước. Chu Gia Phúc đề xuất một vấn đề rất hay, đó chính là: Làm thế nào? Làm thế nào để biến kẻ bất tài thành người có sức mạnh, làm sao để người bị quan đi trước? Chỉ có mỗi khẩu hiệu và quyết tâm là không đủ, bước đầu tiên nên làm gì? Đây là thắc mắc chung của chúng tôi. Nhưng không có câu trả lời.

Hành động có khả năng là một câu trả lời, nhưng hành động ở đâu?

Hành động chính là lựa chọn cuộc sống. Sự lựa chọn tự do tuyệt đối không tồn tại, tự do tương đối này và lựa chọn còn cần chúng ta đấu tranh để giành được thì mới có được. Có thể có lựa chọn là tiền đề của tự do. Tôi lựa chọn, tôi lựa chọn thích thơ ca. Tôi lựa chọn, tôi lựa chọn xây dựng một diễn đàn quán triệt tư tưởng. Tôi lựa chọn, tôi lựa chọn cứ sống tiếp như thế này. Do tôi và Lý Tiểu Thương đều rất yêu mến Satter, do vậy chúng tôi định tên của diễn đàn này là Ngôi nhà của chủ nghĩa tồn tại. Ngày đầu tiên sau khi diễn đàn được thành lập, tôi liền viết một bài văn chúc mừng. Trong bài văn đó đề cập tới những từ ngữ phù hợp với diễn đàn Ngôi nhà của chủ nghĩa tồn tại: Tư tưởng độc lập, văn học, thơ ca, rock, quần áo, phim, thuốc lá, champagne, cà phê, rượu vang, nước hoa, chạy chậm, leo núi, chơi ván trượt, ăn, trung tâm thương mại Thê Mậu, phụ nữ, tuổi trẻ, sữa bò, đồ trang sức lạ độc đáo, sân trượt băng, hỗn loạn, bia, màu đen, hoa tươi, tình yêu, tự do, chiến tranh, hận, biển lớn, hamburger, bạo lực, sô cô la, ảo tưởng.

Đúng vậy, đúng vậy, những nhà thơ như chúng tôi có sức mạnh. Tuổi trẻ của chúng tôi chính là năng lượng.

Đường như tôi nào tôi cũng tới nhà Lý Tiểu Thương hoặc tới quán nét lên mạng. Nói là lên mạng, chính là mở diễn đàn thơ ca đọc thơ, sau đó lại paste thơ của mình lên, chờ đợi người khác bình luận. Con đường tôi lên mạng, cách nhà tôi không xa lắm, đi bộ khoảng mười lăm phút. Tôi thích phong cảnh trên con đường đó, phía trước nhà tôi có một con sông, gọi là sông Kim Câu. Bên phải đường cái bên sông Kim Câu, chính là hồ Bát Nhất. Tôi và Thôi Thần Thủy từng nằm trên thảm cỏ bên bờ sông Kim Câu, vừa nghe hát vừa hút thuốc, hưởng thụ sự tĩnh lặng ngẩn ngui. Quãng thời gian ngẩn ngui chói sáng này giống như viên ngọc trai, xâu chuỗi cuộc sống nghèo khổ, vô vị của tôi. Mỗi tới một ngày tôi vẫy tay chào đối với những việc này, tôi càng khẳng định mọi thứ này. Men theo tuyến xe buýt 335 thì tới Bát Lý Trang. Đi qua đường, là con đường xiên xẹo. Chính là con đường này.

Tôi có tình cảm mãnh liệt đối với con đường này. Trước đây khi còn đi học, sau khi tan học tôi thường vòng ra hiệu sách nhỏ trên con đường này để đọc sách. Hiệu sách rất bừa bãi, sách được chất thành đống, sách nào cũng có, nào là vô hiệp, lãng mạn, tiền tệ, có cả các loại sách mới xuất bản nữa. Thỉnh thoảng tôi lại mượn một quyển tiểu thuyết cổ trang ở chỗ đó. Trên con đường này cũng có vô số nhà hàng, hai hiệu sách, ba quán nét, ba cửa hàng bán đồ loa âm li, hai nhà vệ sinh, một trường trung cấp, một trường cấp ba thuộc một đại học và một trường đại học – Đại học sư phạm Thủ Đức. Tôi cũng rất thích đại học sư phạm Thủ Đức, nguyên nhân duy nhất là vì gần nhà tôi và trong trường có một sân tập có đường chạy bằng nhựa màu đỏ. Ngoài những thứ này ra, trong khuôn viên trường sư phạm Thủ Đức tới một cái ghế băng dài công cộng cũng chẳng có. Tôi và Từ Dữ đã từng tìm trong đó, cuối cùng đành phải ngồi lên một công trình kiến trúc trong trường (thực ra vẫn không rõ đó có phải là bậc thềm của hội trường lớn không). Tôi cũng thường viết lách trong phòng tự học ở tòa nhà dạy học trong trường. Vào mùa đông, Từ Dữ vừa nghe nhạc vừa dùng bút tán chuyện phiếm với tôi trên giấy.

Tôi quá hiểu con đường này. Con đường này giống như một con đường dân nghèo. Nhưng không có ai ngủ trên đường. Cách bày trí trong quán nét cũng bình thường. Bất cứ lúc nào mấy quán nét cũng mở nhạc pop. Lúc tôi ở đó, họ thường xuyên mở đĩa Trần Tiểu Xuân hay Nhậm Hiền Tề. Không biết bây giờ họ mở loại nhạc nào nữa? Vừa tới quán nét, tôi đã muốn hút thuốc. Ở quán nét không hút thuốc thì biết làm gì nữa chứ? Bên cạnh tôi còn thường xuyên để sẵn một chai nước. Đây là thói quen tới quán nét của tôi. Cho nên có thể nói tôi có tình cảm sâu đậm với các quán nét. Quán nét giống như một ngôi nhà khác của tôi, hoặc cũng có thể nói là một trạm trung chuyển. Tới một nơi xa lạ, chỉ cần nhìn thấy bóng quán nét, tôi lập tức phấn chấn hẳn lên, ngay lập tức chỉ muốn bay về phía đó.

Tôi đã quen rất nhiều nhà thơ, tôi thường chat với họ ở chatroom hay gặp gỡ trên QQ. Khi nick trên QQ của tôi vẫn chưa bị ăn cắp, tôi còn rất thích dùng nó. Tôi và một vài nhà thơ ngủ ngày cây đêm đều không có cách nào lên mạng ở nhà. Chúng tôi dường như ngày nào cũng đều tới quán nét. Nhiều khi còn lên mạng qua đêm nữa. Khoảng thời gian khó chịu nhất khi lên mạng thông đêm là lúc nào nhỉ? Khoảng thời gian ba tiếng từ ba giờ sáng tới bảy giờ sáng. Trong tình trạng bình thường, những người chat trên mạng hầu như đã đi hết rồi, những thứ cần xem hầu như đã xem hết rồi, biết làm gì đây? Trong tình trạng bình thường mọi người sẽ lựa chọn đi ngủ – nằm úp mặt xuống trước máy tính ngủ. Tôi thường xuyên ngủ tới khi quán nét đóng cửa, lúc tỉnh lại phát hiện nửa bên mặt sưng húp, sau đó đi về nhà trong ánh mặt trời le lói. Lần nào cũng cảm thấy cuộc sống lạnh mạnh vô cùng. Hậu quả của việc này chính là về nhà ngủ tới trưa. Phần lớn những lần lên quán nét như vậy, tôi thường quyết định về nhà đi ngủ vào lúc ba, bốn giờ sáng. Lúc còn tiền thì gọi xe, không có tiền, không có xe buýt thì đi xe đạp hoặc đi bộ về nhà.

Tiểu Đình hỏi tôi: Em tin không vậy? Anh mà lên mạng thì vừa xem phim Nhật vừa bắn súng, sau đó bắt đầu nghe chuyện “Thuận Khiết” của Ngựa Gỗ – Mẹ kiếp đã đời thật. Tôi đáp: Cũng vậy cả thôi, hôm nay sau khi tỉnh lại nghe tin ngưỡng đau khổ, đúng là càng nghe càng mê mẩn.

Tiểu Đình là người bạn tôi quen sớm nhất trên trang “Bình hoa”. Anh cùng hai người nữa lấy nick là “Ba thằng lưu manh Lọ Hoa”. Hai người kia có tên lần lượt là Phú Quý (tôi gọi anh ấy là

thầy Phú) và anh Xuân. Nói ra thì người tôi quen đầu tiên phải là Phú Quý mới đúng. Một buổi tối, tôi chán nản vào chatroom Cao địa. Ngày hôm đó quá thực rất muộn rồi, trong chatroom đã chẳng còn mấy người. Tôi liền dùng nick “Khách xem vô vị” vào chatroom, sau đó hỏi vớ: Có bạn gái nào không? Tôi muốn chat với bạn gái. Một người có nick “Phú Quý” liền đơn đã chào hỏi: Ôi dào, hay chưa này, lại xuất hiện một kẻ muốn chat với con gái, hay là anh chat với em nhé. Sau đó tôi và Phú Quý chat với nhau, lúc sắp offline, tôi hỏi anh tên gì, để sau này còn dễ tìm. Tôi không nói tên mình, anh nói tên anh là Phú Quý. Sau này tôi đã sáng tác một bài thơ về người này, và bạn học Tiểu Đình – người thường xuyên đăng nhập trang web thơ ca và rock đã nhìn thấy, cậu ta làm bầm nói: Hóa ra thầy giáo Phú quen học sinh Xuân Vô Lự! Và thế là từ đó tôi quen Tiểu Đình. Tôi biết Phú Quý là người Tứ Xuyên, hiện đang giảng dạy năm thứ nhất tại một đại học vớ vẩn ở ngoại ô Bắc Kinh.

Tiểu Đình ăn mặc rất trẻ con, trông biểu lộ trên khuôn mặt rất bốc, nói chuyện vẫn mang giọng Tứ Xuyên. Mặc dù từ đằng xa nhưng tôi vẫn nhận ra đó là anh. Tôi nghĩ anh nên tên là Đình Đông. Anh quả thật rất đáng yêu. Anh nói vừa nhìn thấy tôi ngồi sốt ruột hút thuốc bên ngoài cửa hàng bán loa âm li đã nhận ra tôi ngay. Chúng tôi tìm tới hành lang của một trung tâm thương mại để nói chuyện, hút thuốc, uống nước, loại thuốc lá Tiểu Đình mang theo là “Đô Bảo” – loại này từ lâu tôi không hút. Anh nói hiện giờ anh nghiện hút “Đô Bảo”, rẻ, lại rất nặng đô. Tiểu Đình kể về rất nhiều chuyện vui trước đây của anh ở Thành Đô. Anh kể chuyện tới mức mặt mũi rạng ngời. Tôi vừa ngưỡng mộ vừa không ngừng khuyên anh nên viết thành tiểu thuyết những chuyện này.

Anh hỏi tôi lần đầu tiên nghe nhạc rock là của ca sĩ nào. Tôi nói thật chẳng ra sao cả, ca sĩ rock đầu tiên em nghe là Niết Bàn. Lúc đó em lên lớp chín. Thời đó em chỉ nghe nhạc pop, tâm trạng rất buồn, sau này quen một bạn trai rất béo, bạn ấy nói thích nghe rock. Em liền hỏi bạn ấy thích ban nhạc nào, bạn ấy trả lời là Niết Bàn, còn cho em mượn một vài đĩa nhạc, em liền nghiền nghe nhạc rock. Nhớ lại hồi đó nghe Niết Bàn là một. Kurt Cobain vừa chết, cuốn sách “Niết bàn xán lạn” vừa xuất hiện, ban nhạc rock Ma Nham Tam Kiệt Đài Loan đã trầm lắng không có động tĩnh gì, mọi người đành phải nghe ban nhạc nước ngoài. Ban đầu nghe chẳng ra làm sao, sau này thì mê luôn. Lần đầu tiên đọc “Niết bàn xán lạn”, tôi còn không biết Punk nghĩa là gì. Sau này thì biết rồi, lại bắt đầu điên cuồng nghe rock trong nước, nào là ban nhạc Siêu tải, Đường triều... vớ được cái gì nghe cái nấy. Tiểu Đình nói: Lần đầu nghe Trương Sở hát, đúng là khó nghe thật, có điều sau này nghe đi nghe lại thành quen, sau đó còn nghe Hà Dũng. Bắt đầu từ đó nghiện, ngày nào cũng ngồi ở dãy cuối giảng đường hát “Cô em xinh đẹp”, còn cả bài “Mùa xuân tới rồi” của Vương Lỗi. Kết quả là bọn con gái cùng lớp không những không hề hay biết về hát đệm đàn mà ngược lại còn chửi anh hát nhạc đôi trụ. Trước kia bọn con gái lớp anh luôn mua thuốc lá, kẹo cao su... cho anh, em biết tại sao không? Cái giá anh phải trả chẳng qua chỉ là phải hát cho bọn nó nghe những bài hát của Trương Tín Triết, thời anh học lớp mười cũng đam mê lắm, hát cũng đỉnh lắm đấy.

Lúc em học trung học, lớp em có một học sinh lưu ban ngày nào cũng hát “Cô em xinh đẹp” và “Quả bóng nhỏ, chuỗi tiêu lê, mã lan ra hoa 21”. Có một dạo cuối cùng em không nhìn nổi nữa, liền nói với anh ấy có thể hát cái gì đó hay hơn được không, bài hát đó quá thực rất khó nghe. Kết quả là người ta nhìn em hồi lâu rồi nói “được, được”. Mẹ kiếp xấu hổ chết đi được. Bây giờ nhớ lại thật xấu hổ, hồi đó người ta đã tiên phong, có lẽ hồi đó tể bào âm nhạc của em vẫn chưa phát triển cũng nên. Tôi nhớ lại chuyện cũ, nói một cách tiếu nuôi.

Tiểu Đình cười ngặt nghèo hồi lâu, sau đó nói anh quen một người anh em ở Thành Đô, rất thích nhạc rock, nhà giàu nứt kho đổ vách, nhưng mẹ kiếp ngày nào cũng ăn mặc rách rưới. Đi xem biểu diễn lúc nào cũng tắt di động trước, sợ người khác biết anh ấy có di động sẽ coi thường. Những người chơi nhạc rock ở Thành Đô, chỉ sợ người khác nói mình có tiền.

Cũng giống với một người bạn Thành Đô của em, đã từng viết ca từ của bài hát “Khô quỳ” bị nguyên thành một tờ báo chữ lớn dán trên cửa phòng ngủ, khiến ông bạn cùng phòng sợ chết khiếp. Thực ra trước đây em rất coi khinh loại người có chút tiền, học chút ít chữ, hiểu được chút đạo lý, rảnh rỗi thường giết thời gian ở quán bar nghe nhạc. Bây giờ em coi trọng rồi, có điều em ước tính mình cũng sắp thành loại người như vậy rồi, thậm chí về mặt tinh thần, tuy nhiên em vẫn chẳng có tiền. Em quá hưởng lạc, đôi khi lên mạng thông đêm, bên trái em là một chai nước cam tươi, bên phải là một chai pepsi.

Ai mà không biết hương lạc thì người đó mẹ kiếp không phải là người.

Đúng vậy, đúng vậy. Lúc không có tiền mẹ kiếp em khổ hơn, hận hơn bất cứ đứa nào, còn lúc có tiền rồi em tiểu tư sản hơn bất kỳ đứa nào.

Anh cũng vậy, tuy nói ngày nào cũng khổ nhọc, nhưng khi có tiền liền mua ngay thuốc lá hiệu “Thất tinh”.

Được đấy. Punk không nhất thiết phải nghe rock, em vốn có một bạn học rất hay. Anh ấy rất Punk, bẩm sinh đấy. Anh ấy chẳng nghe rock gì cả, trông cũng đẹp trai. Nhưng chỉ có điều chẳng có cô gái nào để ý tới anh ấy cả, có lẽ là do anh ấy thẳng tính quá. Có một lần, bọn em ra biển chơi, lúc ăn anh ấy muốn đi vệ sinh. Bọn em đều nói anh ấy nên đi vệ sinh trước đi, bọn em sẽ trông com cho anh ấy. Anh ấy không chịu, anh đoán xem câu chuyện tiếp diễn thế nào?

Thế nào cơ?

Thế mà không biết, chắc chắn là vừa đi ngoài vừa ăn mỳ thôi.

Chúng tôi còn nói chuyện về quyển tạp chí “Tiếng mẹ đẻ”. Trong quyển sách đó đã từng đăng một bài viết của tôi, trong bài viết đó có một câu viết đại nghịch bất đạo như sau: Ban nhạc dân công không phải dân bản địa, đầu tiên ăn no bụng đã rồi nói sau đi. Tiểu Đinh cũng đọc qua quyển tạp chí này. Anh nói lần đầu đọc câu nói này anh tức chết đi được.

Em thừa nhận em viết có phần quá khích. Tôi nhấp một ngụm nước đứng dậy nói. Bọn mình ra ngoài đi dạo đi. Lúc đó tôi cảm thấy có rất nhiều fan hâm mộ âm nhạc bị che mắt bởi những bài viết trong mấy cuốn tạp chí có hạn này. Họ có tâm lý sùng bái thần tượng đối với một số ít ban nhạc. Tôi cảm thấy hiện thực dù gì cũng tốt hơn một chút, con người đầu tiên phải giải quyết cho tốt cuộc sống của chính mình.

Lúc đó tôi thường xuyên vào trang Thơ giang hồ nói chuyện rock, tôi lấy tên là “Mạng underground rock” lại còn lớn tiếng bốc phét: Không phải nhà thơ sợ rock, mà là rock sợ nhà thơ, tôi thì chẳng vui lắm hay sao. Thời đó tôi rất tôn thờ gã ca sĩ quạ đen bắt cả hai tay vừa yêu rock vừa yêu thơ được người ta gọi là thông minh. So với gã đó, tôi vừa chưa sống được với giới rock thậm chí lại chưa gây được chỗ đứng trong giới thơ ca.

Tôi vẫn nhớ như in ngày đó, chúng tôi đi không mục đích trên đường Trường An, vừa đi vừa nói chuyện, sau đó chia tay nhau lúc chạng vạng tối.

Sau khi quen nhau, tôi và Tiểu Đinh thường xuyên chĩa mũi dùi với nhau đối với một số vấn đề mang tính “lý luận”, chẳng ai nhường ai. Chủ đề bàn luận của chúng tôi tựa hồ chính là sự chia bè phái thơ ca.

Tiểu Đinh lần nào cũng nhanh chóng phản bác: Trông bộ mặt âm đạm của em, cứ như thể có người chết vậy, khiến lòng anh trống trải... may mà anh vẫn có thuốc lá (em đừng hòng mà ghen tị với anh). Anh từng rất thích thơ của Y Sa, nhưng bây giờ không thích nữa rồi. Những người đã đọc thơ của anh ấy đều nói thơ anh ấy thuộc chủ nghĩa Lạc Khái. Mà chủ nghĩa Lạc Khái là gì thì anh cũng không hiểu, đại loại là chọn lấy một cảnh, miêu tả một hồi, sau đó cố tình bình luận sâu một chút gì đó. Bây giờ anh không còn thích loại thơ này nữa. Hoặc cũng có thể nói là anh không coi đó là thơ nữa. Trên vấn đề thơ ca, nên tuyệt đối một điểm, tôi thích hoặc tôi nói tôi thấy đó là thơ, chính là thơ. Tôi không thích hoặc nói tôi cho rằng đó không phải là thơ, vậy thì nó không phải là thơ nữa rồi. Lần trước anh chát thông đêm cùng Tiểu Tả trên trang Bình Hoa, anh đã trêu anh ấy tới mức khiếp lên được (tôi hôm đó anh có tâm trạng, em biết uy lực khi anh hồi phục tâm trạng rồi). Anh ấy cũng nói em hay nhắc tới cái gì không phải... bây giờ đến cả Dương Lê cũng không nói thế nữa rồi. Được thôi, không nói không phải nữa, hãy nói là cao su. Ở đây anh không muốn bày luận điềm dài dòng của Dương Lê, Hà Tiểu Trúc... Em cho rằng thơ ca là cái gì? Thơ ca chẳng có tác dụng gì. Xuân Vô Lực à, em đừng có coi thơ ca là cái gì đấy, thực ra mẹ kiếp chỉ là mớ lời nói vớ

vẫn và nước bọt mà thôi. Nhưng những lời nói vớ vẩn này lại không phải là thứ mà ai cũng có thể nói được. Nước bọt cũng không phải thứ muốn chảy ra là chảy ra được. Lấy Hà Tiểu Trúc ra mà nói, có rất nhiều bài thơ của nhà thơ này vừa xem đúng là những thứ vớ vẩn, nước bọt, nhưng anh đọc rồi. Quả thực từ trong thơ của người đó cảm nhận được sự tồn tại của một thứ gì đó. Nhưng trên thực tế, em phải làm cho đơn giản đồng lý luận vớ vẩn kia, hiểu theo mô tuýp, em cũng hay sáng tác vớ vẩn, chảy nước miếng. Cho dù một ngày em có thể sáng tác một trăm bài. Nhưng đến tối trước khi đi ngủ em đã phải vứt hết một trăm bài thơ đó vào thùng rác – bởi đó không phải là thơ, chỉ đơn giản như vậy.

Anh không biết thân dưới là thứ gì, hiện trường gì, dính dáng xác thịt... Em có thể đưa đến cho độc giả của em những gì? Một chiếc máy quay phim DV? Còn nữa, đọc nhiều thơ của em như vậy rồi, tính nổi bật toát ra từ thơ của em là một vấn đề. Em luôn đẩy thơ ca về tâm trạng của mình, về mặt ngôn ngữ cũng là một vấn đề. Em cần biết rằng, không phải em muốn nói gì, thì có thể nói thật ra điều đó. Thơ ca không phải là âm nhạc Punk mà em thích, chẳng có chút liên quan gì cả.

Đời Hoa chuyển sang nhà mới, nhà của anh rất gần trường học trước đây của tôi. Tôi tới tìm anh. Ngày mai là sinh nhật của tôi rồi. Sinh nhật của tôi vào mùa thu. Cuối thu. Mùa thu, há chẳng phải mùa thu liên quan tới đau thương, nỗi nhớ quê, cô độc, phân li, mưa hay sao? Lễ nào cứ phải nhạy cảm tới mức đau khổ vậy sao? Đời người hà tất phải như vậy.

Buổi tối tôi lên mạng trong phòng khách nhà Đời Hoa, tôi bàn luận cùng Đán Ảnh, Tây Độc... về phong trào của thế hệ nhà thơ “sau năm 80”. Nói phong trào quả thật cũng hơi quá, nhưng sự hưng phấn của chúng tôi không phải giả. Chúng tôi gửi một lời nhắn “Tất cả những người sinh sau năm 80 có sở thích thơ ca hãy liên kết lại”. Chẳng mấy chốc đã có người bình luận, chủ yếu là những người công kích. Tôi có linh cảm sức ảnh hưởng của lời nhắn trên sẽ thể hiện ở những ngày sau đó, tôi lập tức nhắn tin cho Thanh Xuân. Anh mau chóng gọi điện lại cho tôi. Tôi hỏi anh có ủng hộ bọn tôi không. Anh nói đây là việc em làm, anh đương nhiên ủng hộ rồi. Câu trả lời của Thanh Xuân khiến tôi rất vui. Tôi biết anh là người không thích nói công khai. Anh có thể nói như vậy khiến tôi cảm động. Thanh Xuân nói anh lập tức lên mạng xem lời nhắn của tôi. Chúng tôi gặp lại trong chatroom, bỗng dưng anh nói với tôi một câu rất kỳ quặc: Rời khỏi chỗ này đi.

Rời khỏi? Rời khỏi chỗ nào? Ai rời khỏi? Anh hay là em?

Chúng ta. Chúng ta cùng nhau rời khỏi Bắc Kinh, rời khỏi nơi phức tạp này. Chờ em làm xong chuyện này, chúng mình sẽ tìm một nơi nào đó để sống, sống cùng nhau.

Được thôi. Tôi đáp lại.

Anh nhìn thấy tôi liền nhớ tới một câu: Phiêu bạt chân trời. Anh còn nói anh hơi sợ tôi, không biết nguyên nhân vì sao. Còn lang bạt chân trời nữa kia, tôi ngoài Bắc Kinh ra dường như chưa đi qua chỗ nào cả. Tôi chỉ biết Thanh Xuân từng đọc cho tôi nghe bài thơ ở trong khuôn viên trường Mỹ viện công nghệ Trung Ương: Người con gái trông giống như một công chúa/ Các em trưởng thành rồi sẽ yêu một thằng đêu/ Lang bạt chân trời/ Mãi không thay lòng.

Đúng vậy, hãy để chúng ta tới một nơi xa xôi cách xa mọi sự phức tạp ở nơi này, hoặc anh có thể giống như Courtney Love đã nói, anh tới làm việc ở một trạm xăng, còn em tới khiêu vũ tại một quán bar để ngực trần, mãi tới khi em già khụ khị thì thôi. Tới lúc đó chúng mình đi lính tiền cứu tế. Nhưng Thanh Xuân à, chúng ta đều biết đây không phải là nước Mỹ. Nơi đây cũng không có những quán bar để ngực trần, em cũng chưa từng nghe thấy chuyện cứu tế, điều này hoàn toàn không có thể. Em cũng không muốn sống quá lâu. Nhưng được thôi, em quyết định đi cùng anh, cho dù nơi đây không phải là nước Mỹ. Em sáng tác những điều này thành một bài thơ, nhân tiện cũng muốn chơi ác, sáng tác cho Mát mẻ một bài. Tôi nói: Em đã làm hết những chuyện nên làm, cho nên bây giờ đã đi rồi. Nhưng sau đó Thanh Xuân gọi điện cho tôi, anh hiểu nhầm ý nghĩa bài thơ tôi viết cho anh, cho rằng tôi không muốn đi cùng anh, còn nói tại sao lại phải viết một bài thơ cho Mát mẻ? Anh hỏi tôi bằng chất giọng đáng yêu của mình, sau đó lại tự mình trả lời: Không sao, không có gì.

Chúng tôi đã mất nhiều công sức nghĩ một tên gọi thời thượng cho thơ ca hậu 80, Đán Ảnh nói: Tôi qua em nói có thể đặt một cái tên cho tập san của bọn anh? Một lát sau một cụm từ xuất hiện trong đầu tôi: Ngốc nghếch! Tôi nghĩ đây đúng là một thời đại ngốc nghếch! Năm công nguyên 2001! Một từ ngữ khiến người ta phải kích động biết bao! Lại một trăm năm mới sẽ tiếp diễn từ đây, lại một nghìn năm mới sẽ tiếp diễn từ đây... Đây là bìa lịch trình thời đại! Đây là giờ G vượt thời đại. Chúng tôi sẽ sống như thế này trong một thời đại ngốc nghếch như vậy. Đứng ở điểm khởi đầu một nghìn năm dài dằng dặc, chúng tôi lớn tiếng kêu gào: Ai là ngốc? Trong thời đại ngốc nghếch này, chúng ta dùng vật chất để điều khiển tư tưởng, hay là dùng tư tưởng để thao túng tương lai? Chúa ơi, làm ơn nói với chúng con! Lẽ nào ngài không còn điều khiển trên thiên đường nữa? Sao ngài lại trầm mặc không nói gì?

Nếu như tôi phải đặt một cái tên cho thời đại sau năm 80, tôi muốn gọi nó là “thời đại ăn nhanh”. Nhằm để sáng tác thơ bất cứ lúc nào, muốn viết gì thì viết nấy, không để ý tới phong cách, sáng tác xong liền vứt. Tôi là điển hình của thời đại ăn nhanh, thậm chí đến cả ăn cũng thích thứ đơn giản nhất, cơm Trung Quốc ăn quá mất thời gian. Tôi chỉ thích ăn hamburger, sandwich, mở ra là có thể ăn, ăn xong liền vứt, đơn giản thuận tiện, tôi thích sự thô tục, trực tiếp như vậy. Trước chúng tôi có thời đại mông muội, thời đại yêu và hòa bình, thời đại hư vô, nhưng chúng tôi không giống như vậy. Sự cố ý châm biếm ngầm của thế hệ trước, hiểu được liền có thu hoạch, đó là điều đương nhiên. Bản thân chúng tôi chính là lũ phản nghịch. Chúng tôi sống trong thời đại không có lý tưởng, không có tinh thần trách nhiệm, không có quan niệm truyền thống, không có đạo đức. Sờ dĩ chúng tôi càng tùy tiện, càng tự tung tự tác làm theo ý muốn hơn những thế hệ sau năm 70, sau năm 60, sau năm 50... là bởi vì thế giới này đơn giản chính là của chúng tôi. Hoặc giả thế giới này ngay từ lúc bắt đầu mẹ kiếp đã không phải của chúng tôi, vậy thì chúng tôi còn phải theo đuổi cái gì chứ? Chúng tôi đối với lý tưởng cùng mục tiêu đều chẳng có sự theo đuổi nào cả. Sự theo đuổi không phù hợp với chúng tôi. Tốc chiến tốc thắng, nhiều lần thất bại nhiều lần chiến đấu càng phù hợp với chúng tôi. Chúng tôi vui với điều này không biết mệt mỏi.

Đối với thơ, sự biểu đạt của chúng tôi là như thế này: Muốn viết thì viết, muốn viết thế nào thì viết thế nấy, tuyệt đối không suy nghĩ tới lời dặn dò và khuyến cáo nên viết tự nhiên, bất kỳ sự “cao quý, kinh điển, sách vở, trữ tình, ý cảnh” tới chỗ chúng tôi đều mất hiệu quả. Mãi tới một ngày nào đó chúng tôi không viết nổi nữa, cũng tuyệt đối không miễn cưỡng cố gắng viết, lấy lời của Đán Ảnh làm tổng kết, chính là: Đương hạ, chúng tôi chơi thơ. Thơ không còn là một nghề phải theo học nữa, mà đã trở thành đồ chơi của chúng tôi, giống như tiền bạc, mạng, âm nhạc, bóng đá... Chúng tôi thích thơ, thích sáng tác thơ, thì cũng chỉ là thích, là chơi, là một cách, là một sự biểu đạt để chúng tôi vui vẻ hơn mà thôi. Cũng chỉ có vậy mà thôi, không có thứ gì khác. Sáng tác của giai đoạn sau năm 80 này là sáng tác về thời tuổi trẻ, điều này không còn nghi ngờ gì nữa. Bởi chúng tôi đang ở thời thanh xuân, cũng không thể về với mấy chục năm trước để viết thời trung niên được. Thời thanh xuân viết lách rất hay, bởi chúng tôi trẻ. Tuổi trẻ chính là tất cả. Chúng tôi nhiệt tình, triệt để. Chúng tôi không phải là “họ”. Đúng vậy, chúng tôi khát khao luận chiến, khát khao tranh chấp, chúng tôi là thời đại ăn nhanh. Chúng tôi ắt sẽ nhanh chóng tàn lụi. Đán Ảnh và tôi đều biết rõ điều này. Trong những bức thư qua lại sau này, anh dần trầm hơn, còn nói hiện giờ anh hầu như không có hận cũng chẳng có yêu, lại còn nhắc với tôi về Jean-Paul Sartre và Albert Camus. Tôi thích chủ nghĩa tồn tại, chỉ sợ Đán Ảnh chìm đắm vào vũng bùn của chủ nghĩa hư vô. Tôi cho rằng sự khác biệt giữa chủ nghĩa tồn tại và chủ nghĩa hư vô chính là, chủ nghĩa tồn tại nhấn mạnh “tồn tại”, có tinh thần trách nhiệm, còn người theo chủ nghĩa hư vô thì nói “hay đi làm những việc các bạn không muốn hoặc không thể làm đi.”

Lý Tiểu Thương thường xuyên ngồi bên cạnh tôi mỗi khi tôi lên mạng, bởi chúng tôi không có nhiều tiền. Trong thơ của anh, tôi đọc thấy anh viết: Đôi tay cô ấy thành thạo gõ trên bàn phím, hai mắt nhìn thẳng vào màn hình. Tôi phải viết lời nhắn kêu gọi thế hệ sau năm 80 liên kết lại. Mắt của anh cũng dán vào màn hình: Này, hóa ra trang mặt của Thơ giang hồ là như vậy, mô hình máy bay ở dưới rất tuyệt, diễn đàn của anh cũng có thể làm thế này. Lúc đó anh đang làm diễn đàn Punk của mình.

Lý Tiểu Thương còn paste một bài viết xúi giục những người sinh sau năm 80 như sau:

Thông báo về cuộc thi thơ ca

hậu 80 lần đầu tiên

Gió xuân cải cách thổi khắp nơi... (câu phía sau quên rồi). Để hưởng ứng lời hiệu triệu “Trăm hoa đua nở, thơ ca trước tiên (Đây là khẩu hiệu của ai, chẳng vấn gì cả), thể hiện bộ mặt tinh thần tổng thể của hậu 80, chúng tôi đã vì quý vị mà đưa tới cơ hội cách tân đối với thế hệ các nhà thơ sau năm 50, 60, 70, do vậy quyết định tổ chức cuộc thi thơ ca đối với thế hệ nhà thơ sau năm 80 lần thứ nhất.

Phạm vi thi:

Tất cả nhân sĩ sinh ngày 1 tháng 1 năm 1980 tới 30 tháng 12 năm 1989 đều có thể đăng ký tham gia thi.

Chú ý 1: Ngày tháng năm sinh lấy chuẩn trong sổ hộ khẩu.

Chú ý 2: Người nào muốn thay đổi sổ hộ khẩu mời xem phụ lục 1.

Chú ý 3: Tại sao lại phải thay đổi sổ hộ khẩu? Mời xem chú ý 1.

Hình thức dự thi:

Thi sáng tác

Mỗi thí sinh tham gia dự thi tự chọn ba sáng tác của mình, nộp và thảo luận với ban giám khảo (danh sách ban giám khảo xem phụ lục 2), do ban giám khảo bình chọn.

Tiêu chuẩn bình chọn: Được quyết định theo sự yêu thích của từng thành viên ban giám khảo.

Thi đọc thơ

Mỗi thí sinh tham gia dự thi đọc một tác phẩm thơ ca, nộp và thảo luận với ban giám khảo (danh sách ban giám khảo xem phụ lục 2), do ban giám khảo bình chọn.

Tiêu chuẩn bình chọn: Bình chọn dựa theo sự ưa thích của từng thành viên ban giám khảo.

Thi theo chủ đề

Do ban giám khảo ra chủ đề tại chỗ, các thí sinh tham gia dự thi phải hoàn thành trong thời gian cho trước, nộp và thảo luận với ban giám khảo (danh sách ban giám khảo xem phụ lục 2), do ban giám khảo bình chọn.

Tiêu chuẩn bình chọn: Bình chọn dựa theo sự ưa thích của từng thành viên ban giám khảo.

Chú ý 4: Người thắng cuộc trong phần thi này sẽ có cơ hội được giới thiệu thành “phần tử trí thức”.

Chú ý 5: Thí sinh muốn biết trước đề, mời xem lại lượng tiền bạc trong túi nhiều hay ít mà liên hệ với ban tổ chức.

Thời gian thi:

Ngày mùng 1 tháng 1 năm 2002

Địa điểm thi:

Khách sạn Kempinski Bắc Kinh.

Hình thức đăng ký:

Gửi lại lời nhắn theo lời mời này là được.

Phí đăng ký:

Người quen miễn phí, phí đăng ký đối với người lạ mời tham khảo công thức dưới đây tự tính toán.

Công thức 1:

Phí đăng ký đối với thí sinh nam (nhân dân tệ) = (Trọng lượng cơ thể x 2 + Số lượng bạn gái x 3 + Số lượng người tình x 3 – Năm sinh + 100) x 2.5

Phí đăng ký đối với thí sinh nữ (nhân dân tệ) = (Trọng lượng cơ thể x 2 + Số lượng bạn trai x 3 + Số lượng người tình x 3 – Năm sinh + 75) x 2.5

Phương pháp bình chọn cho điểm:

Sau khi kết thúc mỗi phần thi, do ban giám khảo chấm điểm (danh sách ban giám khảo xem phụ lục 2); Sau khi chấm điểm xong, bỏ người cao điểm nhất (Chú ý 6: Nếu giám khảo Hình Thiên vì lý do nào đó chưa tới, thì bỏ phần này), bỏ đi người thấp điểm nhất (Chú ý 7: Giống chú ý 6); Cộng điểm của lần lượt các giám khảo, căn cứ vào số điểm thấp nhất theo tuần tự mà lựa chọn giải nhất 1 người, giải nhì hai người, giải ba 3 người, giải tư 4 người và các giải tiếp theo theo quy luật trên.

Những việc cần lưu ý:

Các thí sinh tự chuẩn bị bao cao su, viagra, roi da, nến, dây thừng...

Sau khi thi tổ chức ăn, đầy nổi miễn phí.

Nhà vệ sinh trong khách sạn thu tiền, mong các thí sinh tự chuẩn bị tiền lẻ.

Các hoạt động sau thi đấu:

Tham quan Thiên An Môn

Tới trung tâm mua sắm quốc tế

Tìm hết những nơi vui chơi thú vị ở Bắc Kinh – chơi.

Phụ lục 1: Phương pháp sửa sổ hộ khẩu:

A: Đối với những thí sinh sinh năm 78, 79, 90, 91 có thể tới đồn công an nơi thường trú để làm thủ tục sửa hộ khẩu (hãy nói là các quý vị được sinh ra ở vùng sâu, bà đỡ đã viết nhầm năm sinh). Chi phí khoảng năm mươi nhân dân tệ.

Chú ý 7: Chi cần bỏ chút công sức mà cả đời trở thành người sinh sau năm 80.

Chú ý 8: Những người sinh năm 78, 79 có thể sẽ phải thay đổi chứng minh thư, phí khoảng 60 nhân dân tệ.

B: Đối với những người không phải sinh năm 78, 79, 90, 91 có thể tự thay đổi – Đầu tiên dùng dao lam cạo nội dung trong cột “ngày tháng năm sinh” trong sổ hộ khẩu, sau đó dùng tẩy tẩy sạch những sợi giấy te tua, sau cùng điền ngày x tháng x năm 198x là được.

Phụ lục 2: Danh sách ban giám khảo

Xuân Vô Lực, Đán Ảnh, Hòa Thượng, Lý Sòa Sòa, Quý Quý, Đặng Hưng, Lão Dao, Ngũ Nguyệt Hoa, Ưc Quả, Mộc Hoa, Thảm Hạo Ba, Nam Nhân, Phở Mã, đương nhiên còn có cả Hình Thiên rồi.

Phụ lục 3: Danh sách ban tổ chức:

Trưởng ban tổ chức: Xuân Vô Lực

Tạp dịch: CCCP

Bảo vệ: Lão Dương

Các tuyến xe tới khách sạn Kempinski: Tuyến 813, 403, 413, 402, 710, 300, 718, 405 tới bến Yên Sa xuống xe, đi bộ khoảng 3 phút là tới, bắt taxi từ ga Bắc Kinh khoảng 17 tệ.

Ban tổ chức hội thi thơ ca hậu 80

Tôi và Thanh Xuân đã nhanh chóng trở thành bạn bè bình thường vì tôi đã quen biết một người đàn ông mới. Nói ra thì chúng tôi cũng chỉ cơm lành canh ngọt được mấy ngày, nói chung dài hơn mỗi tình một đêm một chút. Việc chúng tôi nhanh chóng kết thúc nằm ngoài dự liệu của tôi, có khả năng là do tôi luôn không muốn chống lại những biến cố đột xuất. Không những thế, tôi lại là người luôn chủ động theo đuổi.

Lúc mới quen Ba Bạt, tôi vẫn không biết anh đang sáng tác thơ, cho nên khi thấy thơ của anh, tôi rất kinh ngạc: Anh sáng tác rất hay. Chúng tôi quen biết nhau trong một hội thơ. Trong hội thơ còn có một vài nhà thơ nhiều hơn tôi mấy tuổi đang theo học tại đại học kinh tế đối ngoại như Bọ mới và thầy giáo Nhiệm – nhà thơ Thiên Tân và một vài nhà thơ nữa. Trông anh rất giống với một sinh viên nghèo, đeo kính, mặc áo sơ mi kẻ, nói chuyện rất ấu trĩ (thực ra là tôi ấu trĩ, Ba Bạt là người đại trí nhưng tỏ ra ngây ngô). Tôi dẫm vào quần của Ba Bạt. Anh ấy liền nói với tôi bằng giọng đầy uất ức: Cậu dẫm bẩn quần rồi, cậu phải giặt quần cho mình đây. Nói thực khi hội thơ kết thúc, tôi vẫn đang do dự không biết có nên đi cùng Ba Bạt không nữa. Sau này tôi nghĩ lại, có gì mà phải do dự chứ? Tôi và Ba Bạt cùng nhau tới một quán net. Tôi cho anh ấy đọc thơ của tôi đăng trên trang thơ giang hồ. Ba Bạt khen cũng rất hay, mỗi bài thơ có một cảm giác mới. Ba Bạt buột miệng nói anh cũng sáng tác thơ. Tôi liền yêu cầu cho tôi đọc. Anh liền cho tôi đọc mấy bài. Sau khi đọc xong, tôi vô cùng kinh ngạc, Ba Bạt sáng tác thơ rất chuyên nghiệp, vừa mới đọc đã biết anh sáng tác thơ từ lâu rồi. Tôi cảm thấy xấu hổ với sự có mặt không thấy núi Thái Sơn của mình. Tôi lắp bắp hỏi lại anh: Anh sáng tác thơ từ lâu lắm rồi phải không? Đúng vậy. Ba Bạt trông vẫn như trẻ con. Anh còn viết tiểu thuyết nữa cơ, có điều anh chưa từng vào trang Thơ giang hồ bao giờ. Trước đây anh thường vào trang “Đưa trẻ ôm nơi tối tăm”. Nơi tối tăm ư? Trang đó rất ấu trĩ. Anh chẳng để ý. Ồ, trang đó có vài mục cũng được lắm. Anh thường paste thơ lên đó. Anh nói tiếp: Em... Ba Bạt cười. Tôi hỏi lại: Gì kia? Anh đại học năm thứ mấy rồi? Năm nay anh đã tốt nghiệp đại học rồi. Anh học đại học ở Vũ Hán. Ba Bạt đáp. Đối với người chưa từng lên đại học như tôi, tôi hâm mộ hết tất cả sinh viên đã tốt nghiệp cũng như đang học đại học.

Sự việc cứ tiếp diễn như vậy, nếu hôm đó tôi không đi cùng Ba Bạt, có khả năng sẽ có sự từng trải khác. Ngày hôm đó tôi nhất định đã nhớ tới Thanh Xuân, thậm chí đã nhớ tới Lý Tiểu Thương.

Cửu Giang Khẩu thật không phải là nơi cho người sống.

Ba Bạt hiện tại sống ở Cửu Giang Khẩu, đó là một ngôi làng heo lánh. Mỗi lần tôi và Ba Bạt dắt

tay nhau đi trên con đường nhỏ của Cửu Giang Khẩu, tôi đều có cảm giác mình tới gần sự nghèo túng hơn. Lòng tôi thầm phản kháng lại sự nghèo túng này. Bởi tôi sợ, tôi đã sống quá đủ những ngày tháng nghèo khổ rồi. Tôi rất khâm phục khả năng không kinh ngạc trước sự thay đổi bên ngoài, vẫn nhanh chóng tìm được sự yên ổn của anh. Công ty mà anh đi làm ở khu Kiến Quốc Môn – khu phố phồn hoa, giàu có nhất Bắc Kinh. Thế nhưng đi làm về lại trở về khu Cửu Giang Khẩu chỉ có mỗi một siêu thị này. Khu nhà anh sống có một con chó to. Nó cao gần bằng nửa người, lông nó vừa đen vừa láng, là con chó nhà chủ. Lần nào tôi cũng thấy sợ con chó đó, Ba Bạt còn sáng tác một bài thơ về con chó đó. Lúc mới bắt đầu, chúng tôi không làm tình, mà chỉ nằm trên giường nói chuyện phiếm. Hai bên đều cảm thấy có thể làm cũng có thể không làm. Chúng tôi đều có thái độ không sao, bởi ai cũng đều không thiếu bạn tình. Buổi trưa chúng tôi đi ăn cơm. Chúng tôi nói chuyện rất hợp nhau, Ba Bạt rất hứng khởi, tôi cũng hơi vui. Đó là cảm giác cuối cùng cũng xảy ra cái gì đó vui vẻ. Chúng tôi nằm trên giường đọc tập thơ tối hôm qua có một nhà thơ đưa cho, vừa đọc vừa cười không thở ra hơi. Người đó sáng tác mẹ kiếp không phải là thơ. Chúng tôi làm tình vào buổi chiều. Thanh Xuân không ngừng nhắn tin cho tôi, mãi tới tối tôi mới gọi điện lại cho anh. Tôi chẳng quan tâm, trong lời nói không giấu vẻ khó chịu. Anh hỏi tôi ở đâu, tôi trả lời đang ở bên ngoài. Người thông minh như Thanh Xuân ngay lập tức hiểu rằng anh đã bị tôi đá ra ngoài.

Cuối thu rồi. Chẳng mấy chốc đã tới mùa đông.

Nếu Lý Tiểu Thương đại diện cho mùa hè của tôi, Ba Bạt đại diện cho mùa thu và một phần mùa đông của tôi. Tôi và Ba Bạt có một thời đại hoàng kim không lấy gì làm lãng mạn lắm. Đi trên con đường rộng rãi rợp bóng hàng bạch dương cao cao, ngồi trên đồng lá khô vàng, Ba Bạt nói có hai hình thức sống những ngày tháng thanh xuân: Một kiểu là lãng phí, kiểu còn lại là hoang phí. Bạn muốn chọn hình thức nào? Một con ong mật đột nhiên đậu lên môi tôi, khiến tôi không dám động đậy: Tôi lựa chọn vừa lãng phí, vừa hoang phí. Như thế sẽ phù hợp với cá tính của tôi. Tôi vốn là người mâu thuẫn mà nhạy cảm. Giống như cơn mưa, giống mùa hạ, khiến người ta vừa ghét lại vừa khiến người ta nhớ nhung. Ba Bạt mặc chiếc áo khoác màu tro, tung tẩy bước tới trước tôi. Tôi liền cảm thấy đúng là thời hoàng kim của chúng tôi.

Lý Tiểu Thương ngồi trong phòng tôi. Phòng của tôi giống phòng của anh, cũng có rất nhiều ảnh và áp phích, điểm khác biệt chính là tỉ lệ giới nữ nhiều hơn mà thôi. Lý Tiểu Thương chỉ vào lọ thuốc nhỏ trên chiếc bàn đầy áp những thứ đồ lung tung của tôi rồi hỏi: Đó là thứ gì? Cảm ơn, nếu như anh không nhắc, em suýt nữa thì quên mất. Tôi cầm lọ thuốc lên, uống một viên với nước. Tôi nghĩ anh đã nhìn rõ tên của lọ thuốc.

Lý Tiểu Thương ngồi bên cạnh tôi, không cần anh nói tôi cũng biết tâm trạng của anh không tốt. Nguyên nhân khiến tâm trạng anh không tốt ít nhiều liên quan tới tôi, điều này khiến tâm trạng của tôi cũng xấu đi. Tuy tôi ghét sự vui vẻ của anh, nhưng cũng ghét sự buồn đau của anh. Mấy hôm trước anh nhuộm mớ tóc vàng của mình thành màu đen, trông bộ dạng càng giống tụi quốc xã mới. Lúc này, cả khuôn mặt cũ kỹ nặng nề của anh khiến người ta mệt. Điều này có thể khẳng định không phải là anh muốn biểu hiện ra, nhưng anh muốn giả bộ cũng không làm nổi, cũng không giấu diếm. Bạn biết đấy, tôi ghét một người không điều khiển được tâm trạng của mình, mất điều khiển trước mặt tôi, đặc biệt là trong nhà tôi. Điều đó thực sự khiến tôi không chịu nổi. Tôi sẽ còn mất điều khiển hơn anh, trong đầu chỉ nghĩ được mỗi ba chữ “Người bị hại”.

Lý Tiểu Thương nhanh chóng trốn trên sân thượng hút thuốc.

Tôi thấy bất ổn. Sự yên tĩnh của anh ẩn chứa khả năng nguy hiểm bộc phát.

Tôi đang đọc sách. Anh dường như đang kiểm chế điều gì đó. Một lát sau anh đi vào, nói chúng mình tới quán nét đi, còn có thể ăn thịt xiên nướng nữa. Gần đây mỗi lần lên mạng, tiền còn thừa chúng tôi lại ăn vài xiên thịt dê nướng. Có điều cơ hội chúng tôi có tiền lại không nhiều. Anh nói, hôm nay trường đã đuổi học anh, nên em phải nể mặt anh mà uống thuốc tránh thai đi. Tôi vừa muốn cười lại vừa buồn. Nói thực, đã mấy ngày rồi đây là tin hay nhất tôi được nghe. Chúng tôi cùng nhau tới quán nét Bát Lý Trang, sau khi lên mạng xong, trên đường về nhà phát hiện bên ngoài đang mưa. Từ quán nét về nhà tôi có một con đường ven sông, không có đèn, khắp nơi tối om, chỉ thấy mặt nước lấp lóa.

Tôi là một người theo chủ nghĩa tồn tại.

Nói như vậy nhưng vẫn hoàn toàn không che giấu được sự yếu đuối trong lòng tôi. Đúng vậy, tôi luôn yếu đuối, có khí nhưng không có lực, chỉ là Lý Tiểu Thương không nhận ra điểm này mà thôi. Anh cho rằng trên người tôi có sự thông minh, lạnh lùng mà anh không có. Điều quan trọng hơn là anh không nhận thấy nhược điểm này của tôi. Nhược điểm của tôi là gì? Tôi cũng không biết, nhưng tôi biết nhược điểm của Lý Tiểu Thương. Điều này khiến anh dường như trong suốt trước mặt tôi, tôi chỉ cần liếc một cái đã nhìn thấu anh. Tôi khiến anh cho rằng hận tôi, yêu tôi, mắng tôi, đánh tôi đều tỏ ra là hành vi rất ngu xuẩn, không những thế lại không có nhân cách. Anh không có cách nào nắm được thóp tôi. Đối với con người luôn có tâm trạng như anh, tôi càng có thái độ khinh bỉ. Tôi không đồng cảm với bất kỳ ai, đặc biệt đối với kẻ tự xưng là người của chủ nghĩa tồn tại như Lý Tiểu Thương. Điều cần thiết hơn đối với anh bây giờ là cần phải hiểu được lý luận của chủ nghĩa tồn tại, chứ không phải tới tâm sự với tôi. Tôi ghét sự cầu xin, ghét ồn ào, ghét đầu óc không tinh táo. Tới thời điểm hiện tại, Lý Tiểu Thương có tổng hợp những điều trên. Tình yêu giữa tôi và Ba Bạt khiến địa vị của Lý Tiểu Thương càng trở nên gượng gạo, càng nguy hiểm hơn. Tôi không còn tìm anh hàng ngày nữa, cuối tuần tôi tới sống cùng Ba Bạt. Nếu như có kỳ nghỉ dài, tôi sẽ liên tục mấy ngày liền không liên lạc với Lý Tiểu Thương. Việc này nhanh chóng khiến Lý Tiểu Thương phát điên. Anh nói, thời xưa khi quan hệ giữa em và Mát mẻ tốt đẹp, em vẫn còn gọi điện cho anh từ nhà anh ấy. Nhưng sau khi em và Ba Bạt đi lại với nhau thì em càng xa rời anh. Ba Bạt có cái quái gì tốt chứ? Ba Bạt khác với bọn anh, thằng ấy không thực sự hiểu em đâu, bởi nó không phải là một Punk. Punk là bẩm sinh, cho dù em có cho nó nghe một trăm đĩa Punk cũng chẳng có tác dụng gì.

Lý Tiểu Thương thường nói với tôi: Bọn mình bắt đầu lại đi hoặc em có thể làm bạn gái anh được không? Sau khi bị từ chối, anh bắt đầu điên loạn hỏi lại: Tại sao? Một lần ở nhà Lý Tiểu Thương, lúc hai chúng tôi sắp uống cạn chai rượu vang đỏ, thì Lý Tiểu Thương liền ném chai rượu vào góc tường đối diện, những giọt rượu đỏ từ từ lăn từ trên tường xuống. Lúc đó tôi mới phát hiện ra anh không còn đeo dây chuyền có mặt lưỡi dao nữa.

Tôi lý trí tới mức tàn nhẫn hỏi: Đừng quên dọn dẹp mớ mảnh vỡ đấy, anh nên nghĩ tới hậu quả này, phải tự gánh vác mọi trách nhiệm. Hãy nhớ tới câu nói nổi tiếng của người theo chủ nghĩa tồn tại. Em phải đi đây.

Lý Tiểu Thương không giữ tôi lại, anh đau khổ cực độ. Trước lúc đi, tôi còn an ủi: Mai gọi điện cho em nhé!

Bố mẹ của Lý Tiểu Thương cũng nhanh chóng ý thức được sự vui buồn thất thường của con trai họ có liên quan tới tôi. Mẹ anh ấy có lần chạy xuống cầu thang đuổi theo tôi, vừa khẩn thiết vừa đe dọa nhắc nhở tôi không nên tới với Lý Tiểu Thương nữa, bà nói tôi sẽ hủy hoại anh ấy. Nhưng tôi nghĩ rằng nếu một thứ đã dễ bị hủy hoại như thế thì hủy hoại có lẽ hay hơn. Bà còn nói Lý Tiểu Thương là đứa trẻ cố chấp. Bà yêu cầu tôi nên nghĩ cho anh, tốt nhất đừng tới tìm anh nữa. Tôi không phủ nhận bà nói không có lý, nhưng không hiểu bà có nghĩ tới điểm này không, không có tôi, có lẽ Lý Tiểu Thương còn suy sụp nhanh hơn nữa. Không ai có thể chịu đựng được tình cảm đã đổ vỡ của anh, tôi thì có thể. Tôi còn có thể hiểu anh, an ủi anh. Nếu nói đây là một loại bệnh, thì Lý Tiểu Thương đã vào giai đoạn cuối, chúng tôi đều không có thuốc. Tôi chỉ là liều thuốc mê, mỗi ngày cho anh một ít, bản thân tinh táo tới mức có thể chăm sóc anh. Tôi liền đáp lại mẹ Lý Tiểu Thương: Được ạ, được ạ, cháu sẽ cố hết sức không tìm anh ấy nữa. Vậy cháu cũng không nên gọi điện cho nó nữa làm gì. Tôi sống người một lát, sau đó mới nói tiếp: Điều này không thể được. Anh ấy là bạn thân của cháu, cháu có việc nhất định phải gọi cho anh. Tôi nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt mình, phát hiện bà hơi buồn, việc bà lo nghĩ cho con trai của mình cũng là điều bình thường. Tôi thậm chí còn đôi chút cảm động. Sau đó phụ huynh của Lý Tiểu Thương lại đe dọa thêm một câu nữa: Nếu cô còn quán lấy con trai tôi, tôi sẽ tìm bố mẹ cô đấy. Câu nói này khiến tôi khùng lên: Bà đe dọa tôi? Tìm bố mẹ tôi ư? Vậy thì đi tìm đi nhé! Tạm biệt!

Còn có một lần nữa, bố của Lý Tiểu Thương tìm tới tôi – đang giận dỗi bỏ về nhà, lúc đó tôi và Lý Tiểu Thương vừa mới cãi nhau xong. Tôi chạy ra khỏi phòng anh, trốn vào lẻ đường để trấn tĩnh lại. Tôi nhìn thấy Lý Tiểu Thương đạp xe về phía nhà tôi. Tôi đứng ở bên kia đường, nhìn

bóng anh thoáng qua. Tôi vốn định gọi anh, nhưng rồi lại không gọi. Tôi men theo đường cái về nhà, đi qua mấy con phố, lúc tôi sắp qua đường thì nhìn thấy bố của Lý Tiểu Thương. Ông ấy vừa thở hắt hắt vừa đạp xe đạp. Ông hỏi tôi: Xuân Vô Lực à, cháu với Lý Tiểu Thương nhà chú thế nào rồi? Tôi đáp: Chẳng thế nào cả. Ông ngờ ngàng nói: Lý Tiểu Thương vốn là đứa xóc nổi, dễ cáu, có lẽ nó đã làm sai rồi. Bố của Lý Tiểu Thương nói. Chú à, chú không phải lo đâu, lát nữa cháu sẽ khuyên nhủ anh ấy. Tôi an ủi, thực ra tôi cũng rất lo lắng cho tâm trạng của anh. Chú biết cháu là cô gái tốt. Cảm ơn, chú về đi, không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu.

Chương 7: Đấu tranh vô vị

Vào mùa đông

Tôi thường xuyên mặc rất ít

Vào mùa đông

Thường có gió

Những người mặc ít sẽ cảm thấy lạnh lẽo

Chung quy lại

Tôi không biết phải nói gì với em.

Xuân Thu “Người lạ không quen biết – Tặng kks”

1

Ngày hôm đó tôi ngồi trong một khách sạn. Phòng kế bên là một người bạn của tôi đang qua đêm với người tình tạm thời. Sự việc này khiến tôi mệt rã rời. Tôi chống đối bằng cách cứ sáng sáng trở về phòng dùng máy tính của người đó lên mạng. Tôi quen với việc vào chat room của trang Thơ giang hồ, vừa vào đã thấy hai người đang nói chuyện về tôi. Một người trong số đó nói: Cậu đọc thơ của Xuân Vô Lực chưa? Cảm thấy cô ấy sáng tác thế nào? Người còn lại đáp: Chưa từng đọc qua, chỉ nghe nói rằng cô ấy có rất nhiều bạn trai.

Tôi vừa nhìn thấy liền nổi cơn tam bành: Hai người chỉ bằng trực tiếp nói chuyện với tôi.

Ha ha. Có người đứng bên cười phá lên.

Cười cái gì mà cười?

Chỉ là cảm thấy buồn cười. Người được gọi là kks kia đáp.

Kks? Chưa từng nghe nói về người này. Chắc chắn là bí danh của một nhà thơ nào đó. Thậm chí có khả năng chính là Thanh Xuân, Ba Bạt... Tôi hỏi anh ấy là ai, anh không nói gì, tôi cũng không hỏi lại nữa. Anh hỏi tôi em ở đâu? Tôi đáp em đang ở khách sạn một mình. Đánh xong dòng chữ này tôi mới phát hiện tôi nhấn mạnh vào chữ “một mình” theo bản năng. Kks liền hỏi: Tại sao lại phải nhấn mạnh “một mình”? Tôi đáp tôi cũng không biết tại sao, dường như tôi không cố ý.

Chúng tôi nói về những bài thơ trong diễn đàn, thỉnh thoảng chúng tôi còn nói về rock. Càng nói tôi càng cảm thấy kks vô cùng quen thuộc, tư duy của anh và tôi rất giống nhau. Nhưng tôi vẫn không tài nào nhớ ra người này là ai, tôi còn cảm thấy cô đơn. Tôi và kks nói chuyện tới khi trời sáng, trong lúc nói chuyện tôi có đi vệ sinh một lần, hút hết một bao thuốc, nước mắt tôi tuôn rơi khó hiểu. Ti vi vẫn phát chương trình bóng đá. Có phát chương trình gì cũng chẳng ai quan tâm bởi tôi chỉ cần một bối cảnh. Ngày hôm sau bạn tôi lôi bạn gái đi. Tôi gọi điện cho Ba Bạt. Anh bảo tôi tới công ty tìm anh. Ba Bạt lọt thõm trong văn phòng rộng lớn, trông anh gầy hảnh đi.

Tôi lại đi tìm kks, chỉ có điều lần này trên một diễn đàn âm nhạc. Kks nhìn thấy bài viết của tôi liền viết hồi âm cho tôi. Anh để lại địa chỉ hòm thư cho tôi, để bất cứ khi nào tôi rảnh có thể viết thư cho anh. Tôi bắt đầu không ngừng nói về người tên kks kia với Ba Bạt và Lý Tiểu Thương. Tôi bắt Lý Tiểu Thương đoán thân phận của kks. Lý Tiểu Thương giải mã mật mã hòm thư của kks,

trong đó không có một bức thư nào, đó là một hòm thư mới đăng ký. Tôi nghi ngờ kks là Thanh Xuân. Theo tôi biết, thì những người thích Punk và thơ ca chỉ có hai người đó là Lý Tiểu Thương và Thanh Xuân. Còn anh khẳng định mình không phải là Lý Tiểu Thương. Chỉ có bọn họ có thể ngay lập tức trả lời: 1. Con kiến điên cuồng là công ty âm nhạc của ai? (đáp án: Thôi Thân Thủy) 2. Ca sĩ chính của ban nhạc Nghịch tử là ai? 3. Hãy nói ba ban nhạc Punk mới của nước ngoài sau năm 90. Điều này đối với người sáng tác thơ để ngay lập tức trả lời được ba câu hỏi trên là không thể. Nhưng kks trả lời trôi chảy... Kks còn thề rằng tôi sẽ không bao giờ đoán ra được thân phận của anh. Anh gửi một bức thư cho tôi, giải thích rằng anh không phải là Thanh Xuân. Anh còn nói một năm sau sẽ tới tìm tôi, tới lúc đó tôi sẽ biết anh là ai. Anh nhấn mạnh nhiều lần, anh không hề quan trọng đối với tôi. Kks nói anh không hề quan trọng đối với em.

Tôi nói với kks: Em có cảm giác chúng mình từng gặp nhau rồi. Anh nói: Đâu có. Nhưng anh nghĩ em sẽ có cảm giác từng gặp anh. Thực ra anh cũng cảm thấy từng quen với bọn em.

Chúng tôi chat với nhau ở các trang web khác nhau. Anh nói: Một năm sau anh sẽ tới tìm em, lúc này anh chỉ thế này được thôi. Chat với em rất vui, nhưng hơi mệt mỏi, ngược lại chữa lộn lành thành lộn què. Anh biết những người thích Punk và sáng tác thơ chỉ có Lý Tiểu Thương và Thanh Xuân, nhưng anh thực sự không phải là Thanh Xuân. Biện pháp đơn giản nhất là em đi tìm anh ấy, cùng lên mạng với anh ấy, hãy quan sát xem anh có ở trên mạng không, thì em biết ngay mà. Còn nữa, suy nghĩ của anh hoàn toàn khác với Thanh Xuân, có lẽ em cũng nhận ra. Nếu anh là Thanh Xuân, vậy cách làm của anh hoàn toàn là hành vi của tiểu nhân. Chờ tới lúc hai năm rưỡi, em nhất định sẽ phải áo ra đi. Anh thì có kết cục không giống như mong muốn. Anh không muốn mất đi người bạn giống như em, mong em hãy cân nhắc. Hiểu nhầm lúc nào cũng có nhưng dư vị bị bạn bè hiểu nhầm không dễ chịu chút nào. Điều này khiến anh nhớ lại một vài chuyện trong quá khứ.

Anh ấy thậm chí còn biết cả chuyện của tôi và Ba Bạt. Kks nói: Ai mà chả biết chuyện của em và Ba Bạt, chỉ có điều em không biết mà thôi.

Hiện giờ em rất giống ân sĩ

Không còn sùng sục máu nóng như trước

Chỉ là vì em đã bỏ trái tim ở nơi khác mất rồi

Cuộc sống gia đình của em

Điều này khiến em trở thành phụ nữ từ tiểu tử giả vờ.

Em vẫn luôn muốn

Làm rõ

Một đứa trẻ cô độc chân chính

Là như thế nào.

Thời gian đó Lý Tiểu Thương mặt tươi hơn hờ. Anh lúc nào cũng có tâm trạng tốt. Hiện giờ chúng tôi ngoài nói chuyện về Jean-Paul Sartre và thơ ca ra, thì chỉ còn đúng một chủ đề đoán xem thân phận của kks. Lý Tiểu Thương rất có thiện cảm với kks, lại còn yêu cầu tôi cho địa chỉ hòm thư của kks để tự liên lạc. Anh và tôi đều ngỡ ngàng trước sự nhạy cảm và cách dùng từ của kks (kks chưa từng đánh sai chữ, thậm chí đôi khi còn dùng cả cổ văn nữa).

Anh lại khen kks là người có văn hóa. Còn kks trong thư viết cho tôi có đoạn: Lý Tiểu Thương là thiên tài, anh tin chắc điều này. Thậm chí còn giỏi hơn anh, nói chuyện với anh ấy thấy tâm trạng của anh ấy được dồn nén, đôi lúc lại bay bổng. Nhưng khi nhìn chữ của anh ấy, em sẽ phát hiện ma lực của con chữ với anh ấy. Nhìn chữ nghĩa của anh ấy, khiến anh nhớ tới một người:

Jean-Paul Sartre. Thành tựu của ông ấy bắt nguồn từ sự nghiền ngẫm. Lý Tiểu Thương có tố chất tiềm ẩn. Anh ấy là một loại nhân tài khác, anh ấy nhất định sẽ đặc sắc hơn trường phái của Ba Bạt. Bây giờ vấn đề cấp bách anh ấy cần giải quyết ngay chính là làm thế nào để chuyển hóa những suy nghĩ của anh thành văn. Đường như kks rất quan tâm tới Lý Tiểu Thương: “Anh quyết sẽ giúp anh ấy, cũng giống như trước đây cũng có người giúp đỡ anh. Bởi hoàn cảnh của anh lúc đó giống hệt của anh ta lúc này. Trước khi anh lột xác thì chẳng có ai tin anh có thể viết văn. Cảm ơn xxx đã giúp anh chưa bị hủy hoại trong điên cuồng. Nếu em là bạn tốt của anh, vậy nhờ em giúp anh một chuyện: Nếu em cho rằng Lý Tiểu Thương là bạn tốt của em, em hãy cho anh ấy một chút tự tin. Cho dù em cho rằng em đang lừa anh ấy, cho dù là lừa tới cùng. Anh ấy cần tĩnh tâm lại. Anh ấy cần suy nghĩ. Anh ấy không nên tiếp tục bay bổng như thế này được, nhưng anh lại bó tay không làm được gì, không biết em có cao kiến gì không. Anh ấy không thuộc loại người dựa vào cần cù để lập nghiệp, nỗi buồn khổ sẽ hủy hoại mọi tư tưởng và ý chí phấn đấu của anh ấy. Anh không muốn một thiên tài như anh ấy bị hủy hoại, anh hi vọng bây giờ vẫn chưa phải quá muộn.

Nếu như trong bức thư này không sử dụng quá đà các từ ngữ như ma lực, thiên tài, tư tưởng, tôi có thể đã không thể không hoài nghi sự liên hệ thân phận giữa Lý Tiểu Thương và kks. Đó là những từ ngữ mà thiên tài không nên dùng đối với người bạn mới quen. Huống hồ tôi biết Lý Tiểu Thương không phải là thiên tài. Tuyệt đối không phải, và tôi cũng vậy, tuyệt đối không phải thiên tài. Từ thiên tài này nghe thật buồn cười và khoa trương.

Tôi nói với Lý Tiểu Thương làm thế nào để tin kks? Thậm chí anh ấy còn chưa nói cho chúng tôi biết tên thực của anh ấy, có lẽ đó là ác ý của anh. Đương nhiên tôi không phải là tổng thống, cũng không phải là người nào nổi tiếng, hì hì. Lý Tiểu Thương và tôi thương lượng với nhau hồi lâu, chúng tôi quyết định sẽ thử thách kks một chút, đó là sẽ mượn anh ấy hai nghìn tệ. Nếu anh cho vay, điều đó chứng tỏ anh có chút thành ý. Vậy phải dùng gì để vay? Tôi hỏi. Cứ nói là vay tiền để tham gia thi Toefl. Thế mình sẽ trả lại khoản tiền này chứ? Hì, tới lúc đó nói sau. Lý Tiểu Thương nở nụ cười đắc thắng. Nụ cười của anh rất giống trẻ con. Tôi và Lý Tiểu Thương đã lâu lắm rồi không nói chuyện về sự nghiệp và hứng thú của nhau. Điều này khiến tôi cảm thấy giữa chúng tôi có vô số vách ngăn, chúng tôi đã không còn tin tưởng vào nhau nữa.

Thời gian này Lý Tiểu Thương liên tục sáng tác tiểu thuyết. Tôi nghĩ đó chính là cách để anh xây dựng lại sự tự tin cho mình. Anh không cho tôi đọc, tôi cũng không ép. Tôi luôn cho rằng, nếu anh muốn tôi đọc thì sẽ cho tôi đọc. Lá thư của kks khiến tôi nảy sinh lòng hiếu kỳ đối với sự nghiệp viết lách mới của Lý Tiểu Thương. Tôi yêu cầu kks gửi cho tôi tiểu thuyết của Lý Tiểu Thương. Kks trả lời dứt khoát, anh nhanh chóng gửi cho tôi tiểu thuyết của Lý Tiểu Thương, dung lượng tới mấy kb, vậy mà mở ra lại trống rỗng.

Tôi còn không kìm nén nổi liền nói với Lý Tiểu Thương về lời thỉnh cầu của kks nhờ tôi nói với anh. Đó là lúc chúng tôi trong cửa thang máy nhà tôi, tôi thân nhiên nói: lừa đảo không phải là phong cách của em, nếu như anh ấy thật lòng muốn giúp anh, anh ấy có thể giả vờ an ủi anh, tại sao lại còn tìm em chứ?

Đường như Lý Tiểu Thương muốn nói điều gì đó, nhưng anh không nói.

Tôi nhận được lá thư cuối cùng của kks, từ đó trở đi anh đoạn tuyệt liên hệ với tôi. Anh nói cho tôi thông tin liên quan tới cái chết của ba người, Hải Tử, Lan Ba và Nê Thái. Anh nói: em không cần phải tiếp tục đoán anh là ai nữa, bởi em sẽ không bao giờ đoán ra đâu. Như vậy sẽ rất mất thời gian, em nên làm những việc có ý nghĩa hơn. Đương nhiên, nếu em coi việc này như một thứ tiêu khiển thì không cần phải bàn luận nữa. Lúc chat với em lần trước, em nói với anh rằng em không còn sống lâu nữa, thế em muốn chết thế nào? Em nhìn thấy lời mời của anh trên trang bình hoa, rất tốt, anh cứ tiếp tục đi về phía trước.

Về cuộc “thánh chiến của thi nhân”, chủ yếu nói về trào lưu phản đối thơ ca, phản đối nhà thơ, chửi bới nhà thơ trên trang mạng âm nhạc bình hoa và khu thảo luận âm nhạc mà chúng tôi chỉ muốn gọi đám người nhắc tới thơ ca kia là hải tử, ngón trò, dành thời gian chuyên biệt để giảng giải cho họ biết thế nào mới thực sự là thơ ca và tình hình phát triển của nó, làm công tác phổ cập thơ ca đối với họ. Sự việc này đối với một vài loại người nhàn rỗi của trang bình hoa lại thách thức biến

việc này thành cuộc chiến đối lập giữa “thơ ca và rock”. Nhớ lại thời điểm đó tôi cũng bị thơ ca khiến cho đầu óc mụ mẫm. Nhưng kks lại bình luận rất rõ ràng rằng động thái này thật “vô nghĩa”.

Tôi nói với Lý Tiểu Thương rằng kks không xứng làm bạn của chúng tôi, mặc dù anh luôn nói ngược lại, mặc dù sự nhạy cảm và nho nhã của anh khiến tôi rung động. Nhưng sau khi suy nghĩ một thời gian dài thì kết luận được đưa ra do mấy lý do dưới đây:

Anh luôn giấu diếm không nói cho tôi biết tên thật của anh. Anh không trực tiếp cũng như thông qua người thứ ba nói cho tôi tên thật của anh. Trong tình hình không biết tên anh, chúng tôi có lý do để không tin anh. Tôi hơi xúc động: Bạn bè quý ở chỗ tâm giao, nếu bạn đến tên của đối phương cũng không biết hoặc đối phương không muốn nói với bạn, vậy thì mọi nỗ lực để hiểu nhau có thể lùi về số 0, chỉ là 0 mà thôi. Dừng lời của Hình Thiên nói nặng hơn một cấp tức là -0.

Nói là bạn của tôi, nhưng chỉ là nói miệng mà thôi. Trong sự kiện “thi nhân thánh chiến” ở trang bình hoa kks, biết hết về toàn bộ quá trình của việc này. Anh biểu thị “việc này vô nghĩa”, nhưng lại nói “nếu vì em, anh có thể gửi một lời mời”. Lúc đó tôi nghe nóng hết cả người, bởi tôi nghĩ nếu đã là bạn nên đứng cùng một chiến tuyến, sát cánh bên nhau chiến đấu, chứ không phải là người dội nước lạnh vào bạn. Nhưng kks không hề gửi lời mời đó, anh giải thích rằng “không muốn tham gia trò chơi đánh bạc”. Đúng vậy kks à, đúng như anh đã nói, anh sớm đã biết đây là một “trò chơi đánh bạc” nhưng em cũng bắt đầu biểu lộ rõ “đây cũng có thể là một cuộc đấu tranh vô vị”. Đã vậy tại sao anh vẫn còn nói: Nếu vì em, anh có thể gửi một lời mời? Vì em ư? Kks từ lúc bắt đầu xuất hiện đã nói muốn giúp đỡ tôi, nhưng tôi rất tò mò, anh giúp tôi chỗ nào rồi? Lúc khó khăn không hiểu anh ở đâu? Những lúc em cô đơn không nơi nương tựa thì anh ở đâu? Tôi còn nhắc nhở Lý Tiểu Thương chú ý kks có thể là người rất nguy hiểm. Tôi không hiểu rõ mục đích của anh ta nhưng Lý Tiểu Thương không nghe, càng ngày anh càng thân thiết với kks. Anh thường xuyên kể cho tôi nghe nội dung cuộc nói chuyện giữa anh và kks. Tôi cũng không mấy khi gặp lại kks nữa. Tôi chỉ hay nghe thấy thông tin của anh từ miệng của Lý Tiểu Thương. Tôi vẫn chưa biết tên của anh ta, nhưng hiện giờ đó không phải là vấn đề quan trọng nữa. Sau này Tiểu Thương nói với tôi họ cũng chia tay rồi. Chính vào lúc này, tôi mới nhìn thấy một lời mời của Lý Tiểu Thương.

2

Những người không phải là thượng đế đều muốn diễn vai thượng đế.

Tôi không cần phải nuối tiếc, càng không cần thiết phải lùi để tiến, hoặc có động cơ làm gì gì đó, hãy để Jean-PaulSartre làm Jean-PaulSartre, tôi là Lý Tiểu Thương và xin chào buổi tối.

Cùng thời điểm tôn trọng sự lựa chọn của bản thân cũng cần tôn trọng địa vị lựa chọn của người khác.

Có thể hợp tác với bất kỳ ai, nhưng không cho bất kỳ ai làm việc.

Quyết không tham gia các đoàn thể có từ hai người trở lên.

Với những người bị tước đoạt, chỉ bằng hãy làm người nghèo.

Tôi chỉ lấy lòng một người, đó chính là bản thân tôi.

Xin hãy chú ý điều thứ 6, nếu thấy tôi giống chiếc hamburger của McDonald thì tới ăn tôi, nếu không thì thôi đi. Nếu không phận sự đừng dắt con chó nhỏ đằng sau sân nhà tôi tham gia cuộc thi chó đẹp, trừ phi bạn cho tôi ít tiền hoặc chút lợi lộc khác. Hôm nay ngủ quá đã, không tham gia diễn tập. Những người nghèo khổ đáng thương muốn giết kẻ giàu có, xin hãy chú ý kẻ giàu có không phải là phụ nữ. Khi phóng điện cuồng trên con đường góc góc, thời khắc dễ chịu nhất của những người thuộc chủ nghĩa tôn tại chính là khoảnh khắc trước khi gia nhập, nhưng sớm muộn gì cũng dừng nữa (120), một thời phản nghịch, anh đi, em vẫn đề nén như vậy, ha ha, cho anh tức chết, tức tới mức thổ huyết, sau đó em làm đậu phụ huyết, sau đó cùng nhau ăn uống, em

chủ trì, anh chủ chi. Em muốn như vậy, em là như vậy, em thích vậy. Đáng mặt anh em thì rút hai ngàn tệ ra, để em còn giúp một người anh em khác thi Toefl. Sau đó người anh em đó sẽ mất tích trong quá đất này, sau đó em tới trả tiền. Hình thức trả tiền có hai kiểu: Một là trả tiền, hai là trực tiếp cầm dao đâm anh. Lại một miếng đậu phụ huyết. Em đang sáng tác, em vẫn đang viết, thủ tiêu xong rồi nói hoặc thủ tiêu xong cũng không nói, mặc kệ là bao nhiêu tiền, thủ tiêu xong hãy hay. Có thể học sinh có thể giảm hai mươi phần trăm không? Em không có thể học sinh, cho nên tốt hơn vẫn là anh mua thuốc cho em. Mẹ em đang nhắn tin em về ăn cơm, cho nên im miệng đi. Em không định điều khiển tuổi mười tám của em, nói về Rancid, đừng dán mắt vào con cún nhà tôi. Chọn một mình Lý Tiểu Thương, máu chó có thể làm đậu phụ huyết được rồi. Lý Tiểu Thương của em không được, anh thì được. Chẳng có ai có thể làm bia của anh, nếu Lý Tiểu Thương làm bia, Jean-Paul Sartre cầm một khẩu súng thì có thể làm gì chứ, sao lại căng thẳng vậy? Không muốn tôi ngốc nghếch, hay là sợ tôi ngốc, tôi chẳng quan trọng gì đối với anh, cách thức của anh chẳng hề quan trọng đối với tôi. Tôi là thượng đế, tôi là Lý Tiểu Thương. Đừng có dờ hơi như vậy, em yêu à, hãy tới bóc lột anh đi.

Mẹ kiếp đừng có nhắc chuyện đã xảy ra sau hai mươi tư giờ cho anh. Trong thế giới của anh vẫn chưa tồn tại, anh không cần thiết phải nói hoặc gửi lời nhắn gì đó với những người chưa tồn tại. Tôi là thượng đế của tôi. Để tránh không phải cụng ly với kks đang ở đằng sau mạng, những người không phải là thượng đế đều muốn đóng vai thượng đế.

3

Đúng vậy, đáng ra tôi nên sớm nghĩ ra điều này.

Lý Tiểu Thương nói đúng.

Điều quan trọng không phải anh là kks, điều quan trọng là tôi không trách anh. Nói cách khác, tôi hiểu anh. Bạn có thể hiểu được cảm giác hiểu nhau không? Nếu tôi là đàn ông, có lẽ tôi và Lý Tiểu Thương đã là chiến hữu của nhau. Tiếc rằng tôi không phải là đàn ông, cho nên hai chúng tôi yêu hận triền miên, không ngừng không nghỉ. Tôi càng mong muốn anh có thể sáng tác tác phẩm nhanh nhất, chơi với ban nhạc của anh. Lúc đó, trên mặt của Lý Tiểu Thương có niềm hạnh phúc như thể hồi quang phản chiếu. Anh nói lúc đó, em khen văn chương của kks hay, em có biết anh đã vui mừng thế nào không, bởi vì em đã khen chính anh đấy. Em chưa từng nói anh viết văn hay bao giờ, nhưng em lại khen văn của kks hay, phản ứng nhanh, có tính giác ngộ. Hơn nữa em còn thừa nhận em nhớ anh ta. Nhưng trong hiện thực, đã thay đổi hoàn toàn. Anh hoàn toàn không quan trọng đối với em. Kks xem ra còn quan trọng hơn đối với em. Đáng buồn là anh chính là kks. Sờ dĩ anh nói một năm sau sẽ tới tìm em, là muốn sẽ làm được thứ gì đó để em xem, để em tôn trọng anh. Anh rất muốn để kks đáng tin hơn, nhưng anh không có tiền, anh không có cách nào dùng danh nghĩa của kks để vay hai ngàn tệ của em, do vậy chỉ có thể chọn cách biến mất trước mặt em.

Anh nói hiện tại không còn tin tôi nữa, thậm chí còn không thể tưởng tượng được cảnh lúc tôi cùng anh đi cướp ngân hàng, tôi có bán đứng anh cho cảnh sát không. Anh nói tôi quá thông minh nhưng lại thiếu kiên định, em thì cái gì cũng muốn. Chẳng ai đoán được bước tiếp theo em sẽ làm gì. Thời điểm đó Lý Tiểu Thương đã làm lành với một cô gái luôn theo đuổi anh, nhưng vẫn thường xuyên tới thăm tôi. Tôi hoàn toàn không quan tâm. Anh nói không hề thích cô gái đó, nhưng anh đồng cảm với cô ta. Chúng tôi thường xuyên im lặng. Chúng tôi đều cô độc hơn trước. Lý Tiểu Thương chỉ vào chiếc đài đang phát bài hát của nhóm Rancid rồi hỏi ngược: What can we do? Nói ra thật giống chúng ta, chúng ta chẳng làm nổi việc gì. Chẳng làm nổi việc gì.

Bệnh của Lý Tiểu Thương càng nặng. Tôi đã không còn cách để không chế. Cặp sách của anh luôn để một chai bia, lúc nào anh cũng nói ắt có một ngày chúng ta sẽ chết già không còn đi lại với nhau nữa.

Tôi hiểu. Nhưng tôi hi vọng ngày đó càng tới chậm càng tốt.

Anh thì hi vọng ngày đó càng tới sớm càng tốt. Lý Tiểu Thương nghiêng răng nói, cứ như thể

anh có mối thù thâm sâu với tôi vậy.

Tôi dần dần bắt đầu thân mật hơn với một nhà thơ Thiên Tân tên là Đàm Di ở trên mạng. Người này thuộc chòm sao song ngư, có sự nhạy cảm khoan dung. Đàm Di vừa nhìn thấy tôi liền nói: Hôm nay em ướt à? Tôi liền công kích lại: Hôm nay anh làm đúng không? Sau này cứ vừa nhìn thấy anh lên QQ, liền phủ đầu ngay: Tiểu ngọc, anh đến rồi sao? Anh liền đáp lại: Câu này nên để anh hỏi em mới đúng. Anh có phải con gái đâu, không có thứ đó đâu? Tôi phát hiện một điều hể hễ cãi nhau với anh, tôi luôn thua.

Hầu như cuối tuần tôi mới đi thăm Ba Bạt. Trước tiên tới công ty tìm anh, sau đó mới cùng nhau về Cửu Giang Khẩu. Thứ hai chúng tôi cùng “vào thành phố”, anh đi làm, tôi về nhà. May mà chỉ có cuối tuần, nếu không tôi chắc chắn không chịu nổi việc “mất tích” liên tục hai ngày trong tuần trước bạn bè người thân. Không có điện thoại, không có ti vi, không có bất cứ thứ gì có thể có thể liên lạc với thế giới bên ngoài. Trên mình chỉ có một người đang sống. Tôi nhìn vào người này cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Trong nhà Ba Bạt chỉ có một chiếc giường và một chiếc bàn trang điểm chủ nhà đặt ở đó, trên chiếc bàn trang điểm có gắn một chiếc gương. Tôi thường đứng bên cạnh gương ngắm nghía khuôn mặt mình. Chúng tôi viết lách thứ gì đó đều nằm bò trên giường viết. Tôi đã đọc một vài tiểu thuyết trước đây do Ba Bạt sáng tác. Tôi còn nhận xét phong cách của anh và Lý Kỳ hơi giống nhau. Ba Bạt nói anh chưa từng đọc tiểu thuyết của Lý Kỳ. Một lần chúng tôi nhìn thấy tiểu thuyết của Lý Kỳ đăng trên tạp chí “Phù dung” ở hiệu sách Tam Liên, Ba Bạt liền đứng ngay ở hiệu sách đọc hết tiểu thuyết, sau đó khen: Viết hay thật! “Phong cách của hai anh giống nhau, đôi chỗ em thấy anh còn viết hay hơn anh ấy,” tôi bình phẩm. Ba Bạt lại kể có người bói cho anh ở ngoài hiệu sách rằng vợ anh sẽ nhiều hơn anh ba tuổi, còn cao hơn cả anh nữa. Tôi nghe có cảm giác giống như anh không phải kết hôn với người ta mà chỉ là vấn đề thời gian người phụ nữ đó xuất hiện. Tôi giả vờ như không có chuyện gì tiếp tục lắng nghe, nhưng trong lòng bực bội. Đó là buổi tối mưa phùn, Ba Bạt nói với tôi, sau này anh ấy sẽ lấy một cô gái lớn hơn anh ba tuổi lại còn cao hơn anh nữa.

Sau này Ba Bạt cũng gặp được Lý Kỳ. Hai người họ nói chuyện rất hợp nhau. Tôi cũng gặp được Lý Kỳ, mặt tôi rạng ngời nụ cười hạnh phúc.

Ba Bạt đã vì tôi làm một trang chủ mới cho diễn đàn thơ ca, màu nền đen tuyền, bên trên có hàng chữ nhỏ “Hãy để thơ ca vạch một vết sẹo trên cuộc đời chúng ta”. Chúng tôi thường xuyên gặp nhau trong chatroom. Đôi khi tôi lại đánh một câu: Anh có sự tự do như sóng to gào thét. Ba Bạt liền tiếp luôn: Em có sự tự do vô bờ bến. Chúng tôi cùng nhau bàn luận về bài thơ “Thất tình” của Thôi Nhựt: Hãy trả hết những gì của em về với em/ Anh chỉ cần một vết sẹo. Tôi cầm lưỡi dao rồi yêu cầu Ba Bạt rạch một đường trên người tôi. Tôi đang đeo sợi dây chuyền mặt chiếc khóa của Lưu Cát tặng, suốt cả mùa đông chiếc mặt khóa kia treo lủng lẳng trên cổ tôi. Ba Bạt cầm dao, bàn tay anh hơi run, tôi thực sự muốn một nhát thấy máu, tôi khát khao sự đau đớn đơn thuần đó. Anh rạch một đường, không đau lắm, một lát sau mới chảy máu, bây giờ đã để lại một vết sẹo. Tôi rất kiên quyết rạch một đường trên lưng Ba Bạt. Anh đột nhiên dùng giọng điệu bị quan thốt lên: Một dao không rạch được hai vạch. Tôi không nói gì, chậm rãi dùng dao lam rạch lên lưng anh. Tầm lưng anh láng mịn sạch sẽ, thậm chí còn đẹp hơn cả lưng tôi. Ba Bạt kể cho tôi nghe về người em trai đang học đại học của mình. Anh nói em trai mình rất tài, lúc làm tình đã ấn định hai tiếng, sau đó vừa làm tình vừa nhìn đồng hồ đếm ngược thời gian. Tôi càng háo hức và tán thưởng hơn đối với hành vi loại này, tự cho rằng đây là hành vi khiêu chiến cơ thể cực độ. Ba Bạt nói chỉ bằng khi em trai anh tới Bắc Kinh thì để hai anh em cùng làm tình với em và em sẽ thấy rất đã. Tôi nói thể thì hay quá, đúng là hay thật. Em cũng muốn thử một chút. Tôi không biết được lúc đó liệu tôi có nằm bẹp trên giường như đồng bùn không, liệu tôi có được phóng túng triệt để bản thân mình, ngoài việc cơ thể không muốn gì khác. Tôi luôn muốn tìm cảm giác này, hi vọng Ba Bạt và em trai anh có thể mang tới cho tôi.

Thời đó tôi mê mẩn với dao lam, một tẹ một lưỡi dao thép. Lúc thường xuyên tới cửa hàng mua thuốc, pepsi và bánh mì, tôi thường nhân tiện mua một lưỡi dao, sau đó đưa về nhà chơi. Đôi khi lại rạch một vết nông trên cổ tay, đùi và bụng, nhìn thấy máu chảy ra rồi đông lại, máu dần thấm ra ngoài. Tôi không đời nào ngốc nghếch như Lý Tiểu Thương, không đời nào tôi lại tự sát, càng không thể dùng cách này để tự sát. Ngày hôm sau tỉnh dậy, đây nhà đây giường là máu me,

dầm dề tới hết, rỏ giọt thành đường, rơi tí tách tới phòng khách, rơi ra cả nhà người tầng dưới.

Nếu lựa chọn tự sát, tôi muốn dùng cách đơn giản: Ví như nhảy lầu. Tôi hi vọng sẽ tìm được một tòa nhà cao tầng đẹp đẽ, bắt buộc phải phù hợp hai tiêu chuẩn, môi trường xung quanh rộng rãi và xung quanh không có người, như vậy tôi mới có thể chết an lành. Tôi càng muốn tìm được tòa nhà to như vậy, trèo lên nóc tòa nhà, ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, hát hò, sau đó trèo xuống. Trên con phố xung quanh khu nhà tôi ở có một vài tòa nhà như vậy, những tòa nhà đó tập trung ở một khu dân cư nhỏ rất gần bờ sông. Tòa nhà có màu vàng nhạt. Tôi đã từng đi vào đó. Lúc đó hình như tôi đang học lớp chín, tâm trạng u uất, tôi vô tình đi tới cầu thang của một tòa nhà, tôi cùng đợi thang máy với những cư dân sống trong tòa nhà này. Người phụ nữ phụ trách thang máy hỏi tôi một câu: Cháu tìm ai? Cháu ở tầng mấy? Những người ở trong thang máy đều nhìn tôi. Tôi sợ tới mức nói đại một tầng, liền hoang mang xuống thang máy. Tôi đứng ở cửa thang máy, cửa khép chặt vào nhau, lẽ nào họ đã dự liệu trước sẽ có người nhảy lầu ư?

4

Hôm nay tôi nhận được thư của Đán Ảnh. Phong bì màu xanh, chữ của anh ấy hơi lộn xộn. Ngoài điều đó ra còn có thể nói gì chứ? Dường như không còn gì nữa rồi. Đán Ảnh, người tốt của em, hai chúng ta là hai kẻ vô vị ngốc nghếch. Họ mắng chúng ta chẳng sai chút nào, tồn tại tồn tại hư vô hư vô, còn nói gì nữa nhỉ? Chúng ta sống một ngày là một ngày, viết một ngày là một ngày.

Mất anh hơi đau. Mạng máy tính lại có vấn đề. Anh đã hút rất nhiều thuốc. Anh buồn chán. Vô vị, gần đây rất vô nghĩa, thực ra trước đây cũng vô nghĩa. Anh còn nhớ, lúc anh mới lên mạng, còn nhớ cảm giác hứng thú thế nào khi vào trang Thơ giang hồ. Không đi học, cũng không đi làm, sống qua ngày đoạn tháng. Anh dùng từ sống qua ngày đoạn tháng. Cả đêm không ngủ. Đúng vậy cả hai chúng ta đều đau khổ. Chính là do nguyên nhân này. Anh không để ý, chẳng quan tâm tới thứ gì nữa. Anh hiểu cảm giác của em. Thực sự hiểu. Hiểu muôn năm. Anh chỉ cảm thấy những người như chúng ta, chết một người thì bớt một người. Sau này cũng sẽ có, nhưng sẽ không quá nhiều, cho nên chúng ta phải biết quý, quý sự nhạy cảm của chính mình. Những người giống như chúng ta sẽ không quá nhiều. Đúng vậy, nhất định phải quý. Đúng vậy, có điều anh có dự cảm. Chúng ta có lẽ sẽ không chết giống như thông thường. Giống như anh đây, đương nhiên sẽ không chết như bình thường. Anh cảm thấy anh không thể sống quá lâu. Em cũng sẽ như vậy. Dường như mỗi ngày anh sống qua sẽ tương đương với quỹ sống của anh bớt đi một ngày. Anh mơ tới sự tự sát, đúng như những gì đã được viết trong tiểu thuyết. Không phải là một bài thơ. Anh nghĩ, thực sự không phải như vậy.

Lúc anh tự sát, sẽ chọn cách nhảy lầu hoặc nhảy từ vách đá. Lúc sắp chết muốn trải nghiệm một chút cảm giác được bay lượn. Một người không có sức mạnh nhất lại đang khiến mọi người có sức mạnh. Một người bị quan nhất lại khiến mọi người vẫn tiếp bước về phía trước. Đã từ rất lâu, rất lâu rồi anh đã có một người bạn.

Một người hư ảo, tôi nghĩ chắc sẽ nhanh chóng không giữ được anh nữa rồi. Người này nói với tôi: Anh ngưỡng mộ nhất ở em một điểm, em vẫn vững bước về phía trước trong sự tuyệt vọng. Em thích phim không? Thích sách, kể đó là phim và âm nhạc. Em đã từng đi bộ năm mươi cây số chưa? Đi rồi, nhưng trong điều kiện có tiền. Em vẫn chưa đọc bài thơ của anh phải không? Còn điên cuồng hơn cả anh. Thứ đau khổ nhất có lẽ là tinh thần và tâm hồn. Đúng vậy, anh cũng đi qua, không giỏi bằng em, đều có nguyên nhân của nó. Bây giờ chúng ta đang trải nghiệm, rất giống với những gì trong phim. Em từng đọc vụ thiếu niên giết người trên đường Cốc Linh chưa? Còn cả Fight Club. Nghe nói em chưa xem, cũng chưa đi qua. Tìm đĩa xem. Chắc chắn sẽ xem. Không những thế còn muốn xem yên tĩnh một mình. Sẽ như vậy. Nhưng quan trọng nhất là chúng ta đều không có cách. Hôm nay sẽ nhanh chóng qua đi. Sẽ có một ngày chúng ta sẽ lựa chọn cái chết. Tìm tới một tòa nhà đẹp đẽ, sau đó nhảy xuống. Anh sớm đã nghĩ tới tòa nhà lớn anh hi vọng, đó phải là tòa nhà sạch sẽ, như vậy anh chết mới có thể nhắm mắt được. Anh cũng vậy. Chết hoàn toàn không cần can đảm. Anh đọc cho em nghe câu hát. Lúc tôi đứng ở nơi cao ráo, có sự xóc nẩy mạnh mẽ phải nhảy xuống, rất mạnh mẽ rất mạnh mẽ. Tôi lắng nghe. Thế giới là của các bạn, cũng là của chúng tôi. Nhưng chung quy lại là của chúng tôi. Điên cuồng hay chết chóc đều phụ thuộc vào bạn. Chính là câu hát này. Phần sau của câu hát rất đúng. Điên cuồng hay chết chóc đều tùy thuộc vào

chúng tôi. Anh không hút thuốc, anh thực sự muốn hút thuốc phiện, chỉ tiếc là vẫn chưa hút, anh cảm thấy anh đã đòi bại tới mức không cần thuốc lá khiến bản thân mê. Đúng không? Thuốc cũng không làm anh tê liệt được. Em có thù hằn sâu không vậy? Bây giờ anh vẫn cần. Bởi anh muốn nắm được thứ gì đó. Nỗi hận vĩnh viễn trong tim của chúng ta là mỗi một khả năng trong bóng tối. Chỉ cần có bóng tối liền hận. Anh biết, lúc mình không nắm được bất cứ thứ gì, thì chúng ta không nên có mặt tại hiện trường. Đúng vậy. Trước đây anh đã từng nghĩ tới việc này. Anh không quen nói chuyện về cuộc sống của mình với người khác, trừ một vài người anh tin tưởng. Nói với những người không hiểu em thì cũng như không nói. Anh biết. Không. Sau khi nói xong với những người như thế tâm trạng của em sẽ càng bị bết hơn, đúng vậy, bị bết hơn gấp bội. Ừ, đúng vậy. Anh từng yêu hai lần, một lần là yêu, một lần là bị yêu... chỉ có hai lần thôi ư? Kết quả vẫn trắng tay. Chỉ có hai lần. Ha ha, anh không thể không có gì trước mặt em được, anh không thể tay trắng. Hải tử em đã gặp chưa? Chắc gặp rồi. Thật thần kỳ. Có thể học thuộc. Đã ảnh hưởng tới anh. Luôn ảnh hưởng tới anh. Anh ấy là thiên tài, nhưng chúng ta, chỉ có chết rồi mới có thể nói là thiên tài. Đương nhiên, con người em cho dù có chết hay không chết cũng như vậy cả thôi. Người ta yêu nhau, lần đầu đều rất mệt. Tốc độ chính là sức mạnh. Em sùng bái ai nhất? Không có ai để sùng bái nhưng có tấm gương tinh thần. Lôi Phong, anh không đùa đâu. Hay lắm. Anh cảm thấy anh ta không đơn giản. Anh thích tâm hồn thuần khiết. Phải xét ở hoàn cảnh nào, thành phố đó thì sao? Thuần khiết không? Không, anh ấy không thuần khiết. Vô cùng không thuần khiết. Mà nên là như vậy. Anh thích thơ ca thời kỳ đầu của anh ấy. Thời kỳ cuối đọc không hiểu. Anh không thích lắm. Bởi anh không làm thế nào để tiếp xúc với loại thơ mơ hồ. Đọc qua rồi nhưng không phải một đường. Sở dĩ anh thích Hải tử, bởi vì anh ta là trẻ sơ sinh đỏ hỏn. Đồng ý. Tình cảm của anh ấy ai cũng có thể hiểu được. Đúng, chúng ta, thực ra chết rồi. Chúng ta đã chết rồi. Em đồng ý không? Tuy rằng vẫn sống nhưng đã điên rồi. Đồng ý, chúng ta đang tiến hành những nỗ lực cuối cùng để hoàn thành một vài chuyện. Không điên sao lại có thể như vậy? Đúng thế, chúng ta đã không còn bình thường nữa. Nếu không phải nguy tạo thì là biến thái. Nguy tạo chẳng hay ho gì. Chẳng có gì có thể cứu chúng ta được nữa. Không cần cứu, điều này chẳng có gì không tốt cả, bởi thoát khỏi dục tặc là điều anh mong muốn. Nhưng chúng ta vẫn còn trẻ. Tuy trẻ như vậy nhưng chúng ta sắp chết rồi. Con đường là do chúng ta chọn lựa. Anh nhớ mẹ anh quá. Đẳng nào cũng chết, do vậy chết sớm hay chết muộn cũng chẳng có gì khác biệt cả, đường đời chẳng có quá nhiều lối. Đường đời chỉ có một đường... ba đường. Anh cảm thấy có ba đường. Một đường dưới chân em. Gì cơ? Một sự giải thích đúng đắn. Vì người khác, vì bản thân, sống qua ngày đoạn tháng. Em đây là con đường của loài người. Em nói đi, khi nào thì em chết? Anh muốn viết thứ gì đó anh cảm thấy hài lòng. Em muốn viết một vài chuyện? Anh còn có một tâm nguyện cuối cùng. Chỉ có một tâm nguyện thôi. Tiểu thuyết của anh vẫn chưa xuất bản. Vẫn đang ở nhà xuất bản. Nếu như xuất bản rồi thì mẹ kiếp. Mẹ kiếp nó. Anh hiểu. Thứ anh viết ra đúng là mẹ kiếp... Chắc chắn em chưa đọc tiểu thuyết dài của anh. Chưa. Đúng, từ trước tới giờ anh chưa từng upload lên mạng. Rất muốn đọc. Hai mươi nghìn chữ. Đã viết được hơn một năm rồi. Muốn hiểu em tường tận, giống như hiểu một người khác vậy. Không đơn giản. Viết tiểu thuyết không phải để chơi, thực ra đã đọc tiểu thuyết của anh, em nên hiểu chút ít về anh. Đúng vậy, đúng là lao động chân tay. Rất hâm mộ. Không cần. Hận bản thân không có chí. Anh chẳng có cái gì khiến em hâm mộ. Chúng ta có nỗi đau chung. Anh muốn viết tiểu thuyết, bởi anh sẽ phải sớm tuân theo quy luật tự nhiên. Đúng không? Thật đấy. Nói như vậy, anh có thể tuân theo quy luật tự nhiên được rồi.

Chương 8: Mưa đá chảy ra từ mắt tôi

Dường như tôi phiêu diêu trên những tấm ảnh

Chẳng có gì có thể chứng minh được người đang cười lúc đó là tôi

Bạn luôn có thể tìm ra vết nứt không gian của thời gian

Hay là vết nứt của thời gian không gian

Mũi nhọn rõ ràng chĩa thẳng vào tôi

Xin trả lại cho tôi những thứ đã dùng

Xin trả lại thời gian đã lấy mất của tôi.

Xuân Thu . “Cái họng cô đơn”

Tôi gặp sự cố tắc đường lớn nhất thành phố, mấy ngày đó tuyết rơi dày. Buổi tối hôm đó Ba Bạt vẫn đang làm việc ở văn phòng. Lúc đó Ba Bạt muốn từ chức, anh nói trong cơ quan của anh có rất nhiều người ngốc nghếch. Bình thường Ba Bạt không hay nói nhiều, người khác đều nghĩ rằng anh chẳng hiểu gì. Có một lần, một đồng nghiệp gọi điện nói chuyện với bạn, trong lúc gọi điện có nhắc tới ca từ của Hà Dũng: Anh muốn đạp xe đưa em ngắm hoàng hôn... câu tiếp theo không nói ra được. Ba Bạt vừa lên mạng vừa thân nhiên nhả ngọc phun mây: Lưỡi của anh chính là món sơn hào hải vị/ Mặc cho em thưởng thức.

Ba Bạt nói từ lúc đó trở đi bọn đồng nghiệp không dám coi thường anh nữa.

Những “thanh niên nghệ thuật” thời những năm 70

thích Trương Sở. Trương Sở là một mối nợ tình cảm của họ. Những phần tử trí thức, tiểu phát tiết... Tuy nhiên Trương Sở cũng ảnh hưởng tới họ, đối với những thiếu niên thập niên 80, Trương Sở cũng không liên quan tới họ. Vừa không đủ High, cũng không đủ dẫu ấn riêng. Nhìn thấy đám người vẫn một lòng trung thành với Trương Sở khiến chúng tôi coi thường. Vẫn còn thích Trương Sở đồng nghĩa với tự khép kín mình và không hợp thời thế. Những thiếu niên thời 80 với cặp mắt nhạ.

Tôi mất hơn một tiếng so với bình thường mới tới được cơ quan của Ba Bạt. Động tác đầu tiên của tôi khi nhìn thấy anh là buông cặp sách xuống đi vệ sinh. Lúc chúng tôi đứng chờ tàu ở ga, anh đọc cho tôi nghe một câu thơ: Từ trong mắt anh chảy ra không phải là nước mắt/ Mà là mưa đá/ Đập vào thế giới này. Nghe xong câu thơ này, tôi vui tới mức ôm ngay cột sắt cạnh ga xoay một vòng, Ba Bạt ngây người, rất lâu mới phản khởi lên tiếng: Thật là ngốc nghếch, trước đây anh cũng từng ôm cột xoay vòng đấy. Buổi tối tuyết dày này, tất cả mọi phương tiện giao thông công cộng đều đến muộn hơn. Chuyến xe đêm chúng tôi đợi tới bến muộn tổng cộng một tiếng rưỡi.

Một buổi tối, tôi đang chat với một cô gái lạ trên mạng, cô ta giới thiệu là sinh viên đại học sư phạm Thủ Đức. Lúc đó ngẫu nhiên tôi đang ngồi trong quán net gần trường đại học sư phạm Thủ Đức. Chúng tôi nhanh chóng gặp nhau. Một nữ sinh rất bình thường, có chút gì đó không tự nhiên và hướng nội. Nghĩ ra thì tôi cũng như vậy, tôi có chút gì đó không tự nhiên và hướng ngoại. Chúng tôi dắt xe tới một quán cà phê sinh viên. Cô ấy không hút thuốc, nhưng tôi bảo cô cũng nên châm một điếu. Sau đó chúng tôi cùng nói về Thanh Xuân, hóa ra cô ấy cũng quen Thanh Xuân. Cô nói từng đọc hai câu thơ của Thanh Xuân trên một tạp chí: Ít ra chúng ta còn có hoài ức. Ít ra chúng ta vẫn còn áo len mẹ đan cho. Tôi nói tôi không có hoài ức, nhưng tôi có chiếc khăn quàng cổ mẹ đan cho, ngày nào tôi cũng quàng nó. Tôi không biết liệu cô ấy có biết tôi quen Thanh Xuân không

nữa, nhưng không sao, trong những đêm cô đơn rất nhiều năm về trước, tôi bằng lòng nói chuyện với bất kỳ ai.

Tôi hẹn Thanh Xuân ra ngoài. Chúng tôi còn ngồi trong một trường đại học. Trường đại học đó đối diện trung tâm thương mại, khuôn viên trường nhỏ tới mức đáng thương. Tôi vẫn mặc chiếc áo khoác bò, đội chiếc mũ xanh, cởi áo khoác ngoài ra vẫn là chiếc áo sơ mi trắng. Mái tóc ngắn nhuộm màu hồng thập thò ra ngoài mũ. Thanh Xuân đeo túi to. Bên trong chiếc túi là tập san mới nhất của tạp chí “Phù dung”. Anh nhìn thấy tôi liền vẫy tay về phía tôi. Tôi chạy như bay về phía anh. Chuyện giữa tôi và Ba Bạt đã lan truyền trên mạng, tôi tin chắc Thanh Xuân cũng đã nghe nói rồi. Chúng tôi trong lúc nói chuyện với nhau không nhắc tới Ba Bạt một lần nào, cứ như thể anh không phải là bạn trai hiện tại của tôi vậy. Thanh Xuân vẫn giống với trước kia mua cà phê và đường cho tôi. Chúng tôi ngồi bên nhau ở trong căng tin nhỏ trong trường, xung quanh có rất nhiều sinh viên cũng vừa uống cà phê vừa nói chuyện giống như chúng tôi.

Thanh Xuân nói anh muốn bỏ học để đi làm. Tôi nói tôi và anh trái ngược nhau hoàn toàn, tôi lại muốn đi học. Buổi tối chúng tôi tới nhà ăn trong trường ăn cơm. Tôi nói muốn tới chỗ anh, Thanh Xuân không phản đối. Chúng tôi vịn tay trong tay đi ra cổng trường, Thanh Xuân nói với tôi một câu nói của ai đó: Chúng ta càng cô độc, thì càng không có bạn, càng muốn tôn trọng bản thân. Ý của anh là, hiện tại tôi và Ba Bạt ở bên nhau, vậy thì đừng mong làm loạn cả lên, đặc biệt là với anh. Tôi thừa nhận tôi muốn về cùng anh, có lẽ muốn tránh mối quan hệ cố định với một người, điều này khiến tôi ngạt thở. Nhưng tôi cũng không mong xảy ra chuyện gì, tôi chỉ muốn không về nhà tối nay, muốn làm chuyện gì đó khác. Cũng có thể đó là uống rượu, cũng có thể là nói chuyện. Anh lại giở trò này với tôi. Tôi thấy vô cùng xấu hổ. Cảm thấy có lỗi với Ba Bạt, cũng có lỗi với Thanh Xuân. Tôi thực sự muốn mình ngất xỉu tại chỗ, tôi ngất đi có lẽ tốt hơn. Tôi thực sự không biết làm thế nào để đối mặt với khuôn mặt thề thốt kia. Gió thổi ù ù.

Hôm nay lại là một ngày mới, hôm nay xem ra còn rảnh hơn hôm qua.

Tôi ngồi đây, chờ điện thoại của Ba Bạt. Tôi thấy buồn chán, không viết ra nổi một chữ cho tiểu thuyết, thơ cũng vậy, cảm hứng của tôi vẫn chưa tới. Có lẽ tôi đã tới ngày tài năng, tư duy khô kiệt rồi cũng nên. Tôi muốn nói chuyện với Ba Bạt, tôi nhắn tin cho anh vô số lần, nhưng vẫn không thể liên lạc được. Sau đó Ba Bạt nói, anh không có tiền gọi điện. Tôi nghĩ tôi nên kiếm một công việc mới, để chi trả tiền hàng ngày lên mạng. Tôi thấy bản thân mình có thứ gì đó không viết ra được. Tôi muốn thử chơi trò thi cử, có lẽ sau này có thể kiếm thêm chút tiền.

Ba giờ chiều thứ Sáu, tôi hẹn Ưc Quả tới đại học Thương mại nói chuyện thơ và các sự kiện sau năm 80. Chiều hôm đó trời âm u, gió lạnh thổi từng cơn. Buổi tối chúng tôi lại tới quán net.

Tôi luôn có cảm giác cô độc. Điều này khiến tôi dễ dàng cảm nhận được, cho dù tôi ở bên bất kỳ ai. Tôi không biết Ba Bạt đối với tôi tốt hay không, nếu tốt, anh có thể cả ngày không gọi điện cho tôi, từ trước tới giờ không tới nhà tôi không? Sau khi quen Ba Bạt mấy tháng, anh chưa từng tới nhà tôi. Tôi đã rất mong anh nhìn thấy nhà tôi, căn nhà của tôi. Có lẽ anh không quen tới nhà người khác. Thôi, tôi cũng không muốn thảo luận với anh về việc này. Tôi cảm lạnh rồi, có lẽ tôi mắc cúm, không rõ lắm. Tôi gọi điện cho một người trên mạng, không ngờ xung quanh người đó còn có rất nhiều bạn. Lần đầu trực gọi điện tới, hỏi có phải tôi đã sáng tác một bài thơ cho 555 trên mạng không, tôi nói đúng. Có điều dường như không có ai đọc.

Tiểu Tà đã tới Bắc Kinh liền gọi điện cho tôi. Tối hôm đó tôi và Lý Tiểu Thương cùng nhau tới gặp anh. Chúng tôi hẹn nhau ở ga tàu điện ngầm ở bảo tàng quân đội. Hôm đó gió rất to, rất lạnh. Chúng tôi run cầm cập đứng ở cửa ga tàu đã sắp sửa đóng. Chúng tôi nhìn thấy một anh chàng cao ráo đội mũ đeo kính. Đó chính là Tiểu Tà. Tiểu Tà mời chúng tôi ăn tối ở quán sữa đậu nành Vĩnh Hòa. Ăn xong chúng tôi không biết nên đi đâu, tôi liền gọi điện cho một người anh em Nhi Ca làm thơ. Anh đề nghị tới chỗ anh chơi. Chỗ anh có máy tính, có thể lên mạng. Chúng tôi liền tới công ty của Nhi Ca lên mạng. Tiểu Tà cho tôi xem tập thơ của một vài nhà thơ trong trang “Hồ tuyết”. Anh nói những bài thơ hay anh thích, bài thơ “Người chim” để lại ấn tượng sâu sắc đối với tôi. Câu cuối cùng của bài này là: Nhưng, người chim nói, đừng nhìn tôi, tôi là người chim. Tôi cùng Tiểu Tà đều khen bài thơ này hay thật. Tôi bảo Lý Tiểu Thương tới đọc bài thơ này. Chúng tôi còn đọc

một chùm thơ của Nhi Ca, vừa đọc vừa cười, Nhi Ca khiến chúng tôi đều thấy ngượng ngịu. Chẳng mấy chốc trời đã sáng. Chúng tôi xuống dưới ăn sáng. Một đêm không ngủ, chúng tôi đều tây tây. Ăn xong Tiểu Tả dẫn chúng tôi tới khách sạn anh ở. Lý Tiểu Thương một mình bắt xe tới khách sạn. Nhìn thấy dáng vẻ hơi cô độc của anh, tôi nhớ ra anh từng rất nghiêm túc đọc tiểu thuyết của tôi, đồng thời còn góp ý kiến. Tôi thấy lòng chua xót, nghĩ tới việc tình bạn giữa chúng tôi sắp kết thúc. Chúng tôi nhìn theo bóng anh khuất dần rồi biến mất.

Tiểu Tả sống trong phòng tiêu chuẩn của khách sạn. Có một cô gái sống cùng anh, buổi sáng cô đi học. Chúng tôi tắm rửa, xem ti vi, sau đó nằm trên giường nói chuyện. Anh có một cảm giác mạnh mẽ muốn ở bên em mãi mãi. Tiểu Tả chậm rãi nói với tôi. Tôi vẫn chưa kịp phản ứng, anh đã nói tiếp: Milan Kundera.

Một lát sau Tiểu Tả nói tiếp: Chúng mình kết hôn đi – Allen Ginsberg.

Chúng tôi cùng cười phá lên. Chúng tôi vừa tay trong tay đi bộ, vừa nhảy chân sáo, giống như hai đứa trẻ. Lúc buổi chiều khi ăn cơm, chúng tôi vô tình nhìn thấy quyển “Trứng sau đời 70” trong một hiệu sách. Tôi vô tình nhìn thấy Lý Kỳ và Mát mẹ trong đó. Mát mẹ vẫn với vẻ mặt u uất đó, với đôi lông mi rậm đa tình và đôi mắt như hạnh nhân giống như mắt trẻ con.

Tôi nghĩ tôi và Mát mẹ không hoàn toàn bị người khác coi là “chỉ có quan hệ xác thịt”, xét từ tôi mà nói, tôi luôn thích anh. Tôi không có cách nào vào được thế giới của anh, cũng giống như Lý Tiểu Thương cũng không có cách nào vào được thế giới của tôi. Tôi cảm thấy tự nơi sâu thẳm cõi lòng rung lên. Ánh nắng đông trong suốt từ bên ngoài chiếu vào phòng, dường như chiếu đúng vào tôi.

Tôi không biết xuất phát từ kiểu tâm lý nào, tôi luôn giấu Ba Bạt về chuyện gặp gỡ với Tiểu Tả.

Cuối cùng tôi cũng bị. Cùng thời điểm thờ phào nhẹ nhõm tôi lại cảm thấy hơi hụt hẫng. Dường như đã mãi mất đi thứ tôi yêu nhất vậy. Thứ đó từ trước tới giờ chưa từng tồn tại. Tôi đã từng rất ngược đãi mình khi muốn có sinh vật nhỏ lớn dần lên trong cơ thể mình, sau đó lại nạo nó đi. Tôi đúng là điên thật rồi. Tôi sẽ không bao giờ đẻ con. Cả đời này tôi cũng không muốn. Có lẽ chính vì biết rõ không có thể có nên mới tưởng tượng một chút, ít nhất tôi và Ba Bạt vẫn yêu thương nhau.

Lúc chỉ còn hai người bên nhau, hai người này rất dễ nảy sinh sự sợ hãi đối phương. Họ sợ đối phương đột nhiên thay đổi. Lúc phát hiện ra thì đã muộn. Tôi và Ba Bạt đi trên đường về vắng vẻ sau khi ăn cơm xong, thường xuyên nắm chặt tay nhau cứ như thể sợ người kia đột nhiên biến mất vậy. Chúng tôi thường xuyên hù dọa bản thân. Một hồi sau khi trong căn phòng nhỏ không còn đủ ấm nữa, chúng tôi liền thờ phào một tiếng, sau đó vội vàng chạy tới sân mức nước rửa chân đi ngủ. Căn phòng nhỏ của Ba Bạt bị hai chúng tôi quần thảo bừa bãi. Sọt rác vút đầy những giấy, vỏ mỳ ăn liền, túi ni lông, băng vệ sinh bẩn và vỏ chai nước khoáng. Khắp giường là quần áo và sách vở. Lúc đó tôi và Ba Bạt đang chìm trong giấc mộng vàng đột nhiên phát tài. Anh bắt đầu mua xổ số bóng đá. Tôi biết Ba Bạt rất thích bóng đá. Có mấy lần, anh nói rất có khả năng đoán trúng, mãi tới sau này vẫn chưa bao giờ đoán trúng.

Anh có một cảm giác mạnh mẽ muốn ở bên em mãi mãi... Mát Ba Bạt toát lên vẻ cảm động, vẫn chưa biết trả lời ra sao, tôi liền nói: Milan Kundera. Ba Bạt lại kể cho tôi nghe lúc học đại học, anh nói chuyện rất hợp với một bạn học, đó là một sinh viên nam, bình thường rất tách biệt. Sau này tới Bắc Kinh liên hệ lại với anh ta, hai người hẹn gặp nhau ở một nơi. Kết quả là lúc gặp nhau, người bạn đó đã trở thành một cô gái. Ba Bạt không hề tỏ ra kinh ngạc, chẳng hỏi han gì. Sau này người bạn đó nảy sinh sự hiểu kỳ lớn đối với Ba Bạt, anh ta trực tiếp kể cho Ba Bạt nghe về việc chuyển đổi giới tính của mình. Ba Bạt nhận xét: Anh ấy chuyển đổi giới tính chắc chắn là vì anh. Chắc chắn anh ấy đã yêu anh.

Nghe Ba Bạt kể xong chuyện, tôi bán tín bán nghi, nhưng vẫn cảm thấy điều này là sự thật. Ba Bạt là người đi qua đèn xanh đèn đỏ vẫn khoan thai, nhàn nhã cất bước. Chẳng có gì có thể thay đổi sự thông dong, điềm tĩnh của anh. Chúng tôi có cùng chỉ số IQ, không hề nghi ngờ, hoàn mỹ

không tí vết. Cho nên ngày hôm đó tôi nhìn thấy người bạn học chuyển đổi giới tính của Ba Bạt.

Cô ấy ngồi dựa trên khung cửa, vừa nói chuyện vừa khóc, vừa kiên cường lau khô nước mắt. Trong ví tính đang mở “Thị dân siêu cấp” của La Đại Hựu do tôi mang tới. Cô ấy cao khoảng một mét bảy, rất gầy, ngực nhô lên đóa hoa bách hợp nhỏ. Dung mạo bình thường, môi trông đẹp nhất, màu sắc hồng nhuận, hình dáng đẹp. Nhìn cô ấy không nhận ra hình dáng “anh ấy” trước khi thay đổi giới tính. Cô ấy ngay lập tức nhận ra quan hệ giữa tôi và Ba Bạt, do vậy đối với tôi vừa phải lễ vừa lạnh nhạt. Tôi cũng vậy. Hi vọng cô ấy không vì một người đàn ông mà chuyển đổi giới tính, như vậy thì chẳng có ý nghĩa gì. Chúng tôi ra ngoài ăn cơm, cô ấy khoe hiện tại có một người đang theo đuổi, nhưng cô không thích. Cô còn nhận xét người đó chẳng có tố chất gì.

Nếu cô nói anh ấy không có tố chất, vậy người đó chắc chắn không có tố chất. Tôi không nhận được hần học nói. Ba Bạt khẽ cười, véo véo tay tôi.

Chúng tôi ăn cơm ở quán Tây nhị kỳ. Người đàn bà đó thật làm biết làm bộ. Vào mùa đông nhưng cô ta mặc rất ít. Chúng tôi gọi ba món: Sa lát hoa quả, canh ngô non thịt gà, gà hạt lựu. Cô ấy uống rượu cùng bạn trai của tôi, lần nào cũng nói “Cạn ly”. Từ phùng tri kỷ thiên bôi thiếu, thọa bất đầu cơ bán cú đa. Người đàn bà đó, tôi quả thật không biết nói về cô ta thế nào nữa. Cô ấy không ngừng nói về chuyện muốn đi tự sát hoặc bảo Ba Bạt giết cô ấy. Tôi quả thực không tưởng tượng nổi đó là cảnh tượng thế nào nữa. Nếu Ba Bạt thực sự giết cô ấy, liệu chúng tôi sẽ nổi thóc nôn tháo trước thi thể của cô ta? Tôi nói tốt hơn là tôi nên đi trước. Cô bạn học kia nhìn đồng hồ trên tay nói: Bây giờ còn sớm mà, mới hơn bảy rưỡi một chút... Cuối cùng tôi đã không còn nhẫn nại được nữa: Nếu cô từng học qua thuyết tương đối, cô nên biết rằng, thời gian không đơn giản như một tiếng sáu mươi phút đâu.

Tôi thường xuyên chat với Đàm Di trên QQ. Sau mỗi lần chào hỏi nhau: Này, tiểu ngọc! Chúng tôi lại bắt đầu xỏ xiên nhau. Ví như tôi hỏi: Anh làm rồi à? Anh liền phản bác: Em ướm rồi ư?

Ừ, làm rồi. Đàm Di lần này trả lời thật thà ngoài dự liệu của tôi. ướm, nhìn thấy tên anh là ướm ngay lập tức. Tôi vừa đánh xong câu này liền thấy Đàm Di nói: Làm cả một đêm, cảm thấy khó chịu quá. Mấy ngày sau, Đàm Di hỏi: Hôm nay em làm rồi ư? Làm rồi. Thế nào? Cũng được, tuyệt. Ừm. Nhà thơ nam hơi đau lòng, nhà thơ nữ lại hỏi: Thế còn anh? Cũng làm rồi. Làm cả đêm. Nhà thơ nam nhanh chóng đánh một câu: Thượng đế nói, để cho các người không đau lòng, tốt nhất hai người làm một lần đi. Tức là, nếu chúng ta muốn làm tình, đầu tiên phải được thượng đế cho phép, đúng không vậy?

Lần đầu tôi và Ba Bạt chia tay nhau là do chúng tôi khác biệt về cách nhìn nhận thơ ca, có lẽ sự việc không đơn giản là vấn đề cách nhìn nhận. Điều đó bộc lộ chúng tôi có tính cách và thơ ca quan hoàn toàn khác nhau. Vấn đề chính là chúng tôi không thường xuyên gặp nhau, đa phần chỉ gặp nhau trên mạng. Ngôn ngữ là nguồn gốc của hiểu nhầm, thế là sự việc đã phát sinh như vậy. Sự đánh giá của anh về một nhà thơ khác khiến tôi ghen tị. Mà người đó lại là bạn tôi. Tôi không thể thành thật với bạn bè, cũng không làm được việc mở to mắt nhìn Ba Bạt đánh giá cao người khác. Tôi cảm thấy bản thân nguy tạo và nhỏ nhen. Trong chatroom của tôi, tôi bức xúc yêu cầu Ba Bạt sau này không được gửi những lời bình luận khiến tôi có những cảm giác phức tạp, Ba Bạt liền đáp: Mọi người đều có quyền phát ngôn của họ. Đúng vậy, mọi người đều có quyền phát ngôn nhưng anh có thể không dùng nó mà. Tôi đáp. Thôi được, vậy thì thế này đi. Chia tay, chia tay. Sau đó liền gửi lời nhắn bảo Ba Bạt gửi lại cho tôi thứ tôi để ở nhà anh. Ba Bạt trả lời ngay lập tức, anh nói không muốn tôi buồn. Điều tôi thực sự muốn thấy là sự cố gắng cứu vãn của anh, thế là tôi lại gửi một lời nhắn tiếp: Anh đừng có ở đó mà giả nhân giả nghĩa. Ba Bạt sốt sắng rồi, anh đã nói rất nhiều: Em nói đi, anh giả nhân giả nghĩa lúc nào chứ? Câu nói này khiến tôi cảm thấy bất an. Quả thực Ba Bạt không phải loại người giả nhân giả nghĩa. Thực tế là nhiều khi anh cho rằng không nhất thiết phải giả nhân giả nghĩa. Ngày hôm đó cả hai chúng tôi đều điên điên, anh gửi lời bình luận tới một người bạn trên trang thơ giang hồ: Sự việc thực ra sẽ càng ngày càng bi bết. Tôi liền điên cuồng chat trong chatroom. Tôi nhìn thấy một câu trong chatroom bình hoa. Có người nói: Bạn là một thanh niên rock, tôi mơ hồ thích rock, tuy nhiên tôi mơ hồ không biết rock là như thế nào. Vừa nhìn thấy câu nói này tôi liền khóc.

Lý Tiểu Thương ngồi bên tôi. Tôi đang lên mạng ở nhà anh. Lúc Lý Tiểu Thương nhìn thấy tôi gửi lời nhắn cho Ba Bạt liền hỏi: Em suy nghĩ kỹ chưa đấy? Mặc dù em làm vậy anh rất vui mừng nhưng anh không muốn em buồn.

Hôm đó tôi không về nhà ngủ như mọi khi, tôi ở lại nhà Lý Tiểu Thương. Chốc chốc tôi lại chạy vào nhà vệ sinh lau nước mắt. Tôi không muốn Lý Tiểu Thương nhìn thấy tôi khóc. Bởi trong mắt anh, tôi là người kiên cường và quyết đoán. Tôi sao thế này? Tôi không thể kiềm chế được bản thân. Tôi và Lý Tiểu Thương cùng nằm trên giường, chúng tôi ngủ thiếp đi. Nửa đêm tôi tỉnh dậy, nhìn thấy anh đang ngồi bên cạnh bàn hút thuốc. Anh nói muốn ngồi yên tĩnh một mình. Tôi biết anh đang cố không chế bản thân để không chạm vào tôi.

Tôi ngủ mơ màng tới sáng. Tôi hoảng hốt nhận ra Ba Bạt cũng đang bị dày vò. Tôi lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ mộng mị, không biết mình làm vậy là đúng hay sai. Chiều tôi gọi điện tới công ty của Ba Bạt, tôi không biết nói gì, chỉ muốn nghe giọng của anh, muốn biết anh sống tốt không mà thôi. Giọng Ba Bạt trầm lắng. Tôi liền nói: Em là Xuân Vô Lực đây. Anh trầm ngâm một lát, sau đó nói: Sao rồi? Anh... Tôi buột miệng: Chiều em tới tìm anh. Được thôi, Ba Bạt đáp.

Sau khi Ba Bạt hết giờ làm, tôi xuất hiện trước mặt anh. Trông anh có vẻ rất mệt mỏi. Thậm chí quần áo của anh còn bẩn thỉu, chẳng bóng mượt như trước. Chúng tôi cứ đứng như vậy khoảng một giây, sau đó tôi tiến về phía anh rồi ôm chầm lấy anh. Anh không động đậy, dường như anh vẫn chưa kịp phản ứng, thế nhưng anh vẫn vòng tay ôm eo tôi. Bọn mình làm lạnh đi. Tôi đề nghị. Em không biết tối qua anh đã buồn và thất vọng thế nào đâu. Ba Bạt buồn rầu nói. Cả tối qua anh không ngủ được. Ba Bạt nghiêm túc nhìn tôi đề nghị: Chỉ một lần này thôi đấy. Lần sau nếu còn thế này thì không hay đâu đấy. Tôi nói tiếp: Em cũng rất đau lòng, em thậm chí còn không dám đi về nhà một mình nữa, em ngủ ở nhà Lý Tiểu Thương. Ba Bạt ngạc nhiên: Lý Tiểu Thương? Tôi đáp, vâng.

Lý Tiểu Thương hỏi: Xuân Vô Lực à, em dùng loại nước hoa gì vậy? Có phải là lọ nước hoa màu đỏ không? Ngày hôm đó mùi nước hoa em lưu lại trên gối anh thật thơm, anh thích mùi này, rất ngọt. Trước đây em cũng từng lưu lại mùi thơm như thế.

Sau khi làm lạnh, chúng tôi không có gì khác biệt so với trước kia. Mọi tình này xem ra sẽ dây dưa kéo dài, nhưng không hề có sự ngạc nhiên bất ngờ và ảo tưởng trong đó. Tôi phát hiện Ba Bạt thực ra là người rất buồn chán. Lúc ngồi trên xe buýt với anh, tôi luôn là người chủ động khiêu chiến: Sao anh không nói gì vậy? Anh thật nhàm chán, em chán quá. Thế nhưng sau khi việc xảy ra, tôi lại xin lỗi anh. Lúc xem phim cùng nhau, chúng tôi lại thân mật. Lúc về chúng tôi lại bắt đầu cãi nhau về việc tại sao không ăn sớm hơn một chút. Thực ra vẫn là một mình tôi cãi cò, Ba Bạt tức giận im lặng. Ngoài Lý Tiểu Thương ra, không ai có thể chịu được tính tâm trạng kỳ quặc của tôi. Ba Bạt cũng ý thức được sự hi vọng bất thường của tôi. Đây có lẽ là tín hiệu bất mãn của tôi đối với mối quan hệ của chúng tôi.

Chúng tôi nhanh chóng chia tay thật. Lần này do anh đề nghị. Vẫn diễn ra ở chatroom. Chia tay trên mạng khiến người ta luôn có cảm giác không nghiêm túc và dễ dãi. Từ buổi tối nhìn thấy lời nhắn lưu lại trên diễn đàn của anh muốn nói chuyện với tôi, tôi đã có linh cảm không tốt. Có lẽ sắp kết thúc rồi ư? mấy ngày trước lúc gặp nhau chúng tôi cãi nhau một trận. Anh không phải là loại người có thể chịu được tính khí kỳ quặc của tôi. Lúc anh tiễn tôi tới ga tàu điện ngầm, tôi dường như còn chọc ngoáy anh gì đó, nói xong tôi thấy hối hận. Sắc mặt Ba Bạt tối sầm, sau đó nói: Anh đi đây, đi thật đấy. Mấy ngày liền sau đó chúng tôi không gọi điện cho nhau. Tôi không ngờ lại nghiêm trọng như vậy. Nghiêm trọng tới mức chúng tôi phải rời bỏ nhau, từ đó không liên hệ với nhau nữa.

Tôi vào chatroom. Ba Bạt đang chờ tôi ở đó. Anh nhìn thấy tôi lên mạng, câu đầu tiên là: Anh không muốn tiếp tục yêu em nữa.

Hay quá. Anh thẳng thắn như em vậy. Cảm ơn anh Ba Bạt, bởi anh đã coi quãng thời gian chúng ta bên nhau là "yêu nhau", việc này khiến em vô cùng cảm động. Điều này đối với em là một sự an ủi.

Tôi nói: Được thôi.

Được thôi. Được thôi. Được thôi. Tôi chỉ biết trả lời bị động như vậy. Trên thực tế nếu đã tới lúc không thể biểu đạt được, nếu đã có người đưa ra kết luận rồi, câu trả lời của tôi luôn là: Được thôi. Đúng vậy, như vậy cũng tốt, tôi còn có thể làm gì được nữa? Tôi còn có thể thay đổi được gì? Tôi một mặt che giấu sự bất lực của mình, mặt khác nhanh chóng đánh lên hai chữ “được thôi.”

Ba Bạt nói anh sẽ trả lại cho tôi thứ tôi để ở nhà anh, anh còn bảo tôi trả lại đồ của anh. Tôi nói: Được thôi. Đánh xong hai từ này toàn thân tôi mềm oặt, từ lúc đó tôi im lặng, không nói ra gì nữa.

Từ quán net về nhà, tôi đổ vật xuống giường, lúc dậy còn đánh vỡ một cái cốc. Chiếc cốc đó lại là chiếc cốc thủy tinh duy nhất tôi thích nhất, là quà tặng của một người bạn đã đi xe máy chục tiếng đồng hồ từ quê anh ấy mang tới tặng tôi. Nếu hôm nay không nói chuyện với Ba Bạt trên mạng, thì đây chắc là điềm báo chia tay với anh. Nhưng nếu sự thật xảy ra trong điềm báo trước, thì điềm báo trước còn có thể nói rõ điều gì chứ? Tôi dọn đóng cốc vỡ, vứt vào túi ni lông rác. Sau đó tôi muốn đi vệ sinh nhưng lại ngại phải đi qua phòng khách, tôi lười biếng ngồi đái trong túi ni lông rác. Dừng những thứ xú ề để đẩy lại những thứ tốt đẹp trong quá khứ, đó là thái độ chuẩn xác biết bao!

Đàm Di nói với tôi trên QQ: Em biết không? Ba Bạt nói, đến cả kỳ hành quân của em không đúng ngày, em cũng nói cho anh biết trước, còn cậu ấy thông qua anh mới biết được.

01:27:16 Tiểu Tả nói với Xuân Vô Lực: Ít ra những lúc buồn còn có thể dùng vật chất bù đắp lại.

Có lý. Tôi không bao giờ còn tin rằng sự nhiệt tình có thể giải quyết mọi vấn đề.

Tôi chẳng nói được điều gì.

Đêm nào cũng mộng mị.

Năm mười bốn tuổi, vào ngày mất đi thảm cỏ xanh, tôi đã hiểu ra một điều, sau này trời định tôi sẽ mất đi từng người tôi yêu. Họ sẽ rời bỏ tôi với tốc độ nhanh như sấm đánh không kịp bịt tai. Nhưng tôi không thể lùi bước, tôi không trở lại được.

Lần cuối cùng tôi gặp Ba Bạt, cũng chính là lúc tôi gặp Mát mẽ và Thanh Xuân. Họ sống cùng nhau trong một nhà. Tôi mang sách vở và quần áo tới chỗ Ba Bạt, lúc về lại xách quần áo và sách vở của mình. Ba Bạt mặc chiếc áo phông cổ tròn quen thuộc, chúng tôi thậm chí còn không nhìn nhau. Cùng lúc tôi nhìn thấy ba người tôi từng có quan hệ, họ cùng ở một căn nhà, đang cùng ăn cơm. Cảm giác này đúng là buồn cười, dường như họ đang thành lập “liên minh người bị hại” hay tổ chức gì tương tự. Tôi rất đói, nhưng không muốn ăn, chỉ muốn hút vài điếu thuốc. Tôi nhanh chóng bỏ đi, lúc sắp đi chẳng ai nói với ai cái gì, có khả năng họ cũng thờ phào nhẹ nhõm giống như tôi. Thanh Xuân tiễn tôi ra cửa, anh nói: Sao em không chào mọi người một tiếng?

Không cần đâu.

Tên Ba Bạt vẫn nằm trên danh sách bạn tốt trên QQ. Nhưng chúng tôi không nói chuyện với nhau. Đầu của Ba Bạt thường xuyên tằm tói, một ngày kia đột nhiên sáng lên: Em quả nhiên không hiền lành chút nào.

Sao nói vậy?

Có phải em đã làm tình với Tiểu Tả phải không? Lúc đó bọn mình vẫn chưa chia tay.

Đâu có.

Sự thật là thế nào thì vẫn là thế ấy thôi.

Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, sao tôi lại trở thành một người bất lương vậy chứ? Trong quá trình trưởng thành, tôi thực sự đã trở thành người đến cả bản thân tôi cũng không biết ư? Tôi ngồi ngẫm nghĩ trên ghế đầu. Sự kinh ngạc ban đầu của tôi dần trở thành sự phẫn nộ, lần này sự phẫn nộ của tôi lớn hơn cả sự kinh ngạc. Tôi không hiểu sao anh có thể ra kết luận như vậy. Ba Bạt, dù gì anh cũng đã nói rồi, vậy em sẽ nói cho anh: Em tuyệt đối sẽ là người tốt như vậy. Sự thật là thế nào thì vẫn thế ấy thôi, nhưng nếu sự thật là những gì anh từng thấy, từng nghe thì em quả thực không biết sự thật là thế nào nữa. Sự thật là nhà bọn anh, sự thật, sự thật là nó không phải là nhà của em.

Tôi thấy lòng hoang mang khó tả, tôi chạy ra ngoài gọi điện cho Ba Bạt. Khi nghe thấy giọng nói buồn bã của anh, tôi đột nhiên vô cùng nhớ anh. Nói được một tí tôi òa khóc, tôi cũng không biết mình nói gì nữa, nhưng tôi vẫn muốn nói thêm một chút, muốn kéo dài thời gian cúp máy. Có lẽ vì chuyện này mà tôi mới có cơ hội gọi điện cho anh. Tôi mới có thể nghe thấy giọng nói của anh.

Ba Bạt cũng nói gì đó, ý như thể tôi không cần phí sức giải thích gì cả, dù gì... Anh nói rất đúng. Nhưng tôi vẫn muốn giải thích rõ ràng. Tôi muốn tới chỗ vấn Tiểu Tả. Tiểu Tả bị tôi ép tới cùng, anh thốt lên, nếu ngày hôm đó anh chủ động muốn xảy ra chuyện gì đó với em, thì em có từ chối không?

Tôi lập tức bình tĩnh trở lại. Tôi nói: Xin lỗi, Tiểu Tả. Đó là vấn đề của em. Đúng vậy. Nếu như ngày hôm đó Tiểu Tả kiên trì muốn làm tình, tôi chắc chắn sẽ không từ chối. Tuy việc này chưa xảy ra, nhưng cảm giác của Ba Bạt là đúng.

Tôi tự lẩn trốn bản thân bằng cách không lên mạng, tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ lời nhắn nào. Nhưng tôi vẫn nhìn thấy Ba Bạt nói anh không muốn hiểu bất kỳ ai, bởi bất kỳ ai anh hiểu đều xấu xa. Một người tốt hay xấu không nằm ở chỗ phẩm chất, tình cảm, đạo đức... Con người có thể tốt ở một số việc nào đó, nhưng một người không thể nào tốt hoàn toàn. Một người tốt hay xấu đều không quan trọng đối với người khác. Dấn dặt người ta sống là sự kiện, hoàn toàn không phải là kết luận nào đó, kết luận không đáng tin, tôi không ra kết luận. Toàn những chuyện vụn vặt, nên làm gì thì làm vậy, nên tốt thì tốt, nên xấu thì xấu. Tôi nói đều là câu trần thuật, đối với anh hay đối với người khác, em đều không có cảm giác nào khác. Em nói ra một chuyện, sai thì anh phản đối, sự việc này nên kết thúc. Một sự việc liên đới tới một sự việc khác hoặc phát triển nghiêm trọng lên, thì nói rõ vào lúc này vào thời điểm này, anh không có ý nghĩa gì. Tốt nhất là không có gì đáng nói, nếu anh còn muốn nói gì đó, cũng là toàn chuyện vụn vặt. Đừng lấy thứ gì đại loại như chủ nghĩa hư vô để nói một người, tôi chính là kiểu vô nghĩa như vậy.

Mấy ngày sau Ba Bạt gọi điện cho tôi. Anh nói: Em cần suy nghĩ lại, những việc trải qua trước đây của em phần lớn đều là vấn đề của bản thân em. Em không nên chỉ trách người khác, em cần suy nghĩ về những việc đã từng làm của mình. Câu nói này khiến lòng tôi nhói đau. Tôi gắng không đập máy, cố nghe xong điện thoại của Ba Bạt.

Tôi đứng ở đường phố Bắc Kinh, may mà không quá lạnh. Cũng không rét căm căm như lời đồng chí Đại Lực nói.

Tối nay ở quán bar. Tôi đã lâu không tới quán bar rồi. Tôi uống rất nhiều rượu. Trong thời gian ở đó có hai người bạn của họ tới chỗ tôi. Họ đều là dân sáng tác thơ. Họ có rất nhiều tên, những người sáng tác thơ đều biết nhau. Họ tới rồi, chúng tôi lại gọi rượu uống. Còn gọi một loại trà nữa, trà đó rất ngon. Tôi có cảm giác trong loại trà này có mùi vị thời thơ ấu.

Lúc đó tôi nhớ tới tình cảnh tôi và Tiểu Đình hút thuốc nói chuyện trong hành lang, rất vui vẻ, tuy rằng cả hai chúng tôi không có tiền. Tôi đang nghĩ tới nhất định phải sống qua ngày đoạn tháng. Tôi muốn có tiền, bởi có tiền thì có thể tới Thiên Tân tìm Đàm Di và các bạn của anh ấy. Bởi vì có tiền có thể tới Hàng Châu chơi. Bởi vì có tiền thì có thể đi trung tâm thương mại mua những loại quần áo tôi thích. Bởi vì có tiền thì có thể làm tập san của tôi, bởi vì có tiền thì có thể tới Tân Đông Phương học tiếng Anh thi Toefl. Bởi vì có tiền thì có thể lên mạng cả ngày, tôi nhất định sẽ sống buông thả, nhất định sẽ buông thả.

Tôi cúi đầu uống rượu. Lòng tôi trĩu nặng. Nhớ tới Ba Bạt, tôi thực sự không biết điều gì đã dẫn tới kết cục chia tay của chúng tôi, tôi bất giác muốn khóc. Tôi trốn vào nhà vệ sinh, trong đó bắn thiu vô cùng, hai giọt nước mắt rơi xuống. Sau đó tôi lau khô nước mắt, tự nhủ phải nén đau thương.

Buổi tụ tập kết thúc, họ cho tôi tiền đi taxi. Điều này càng nung nấu lòng quyết tâm sống buông thả của tôi. Tôi đang nghĩ nếu lần sau lại đi chơi, tiền đề là tôi phải có tiền bắt xe về nhà hoặc có chỗ để ở. Sáng tác thơ là tinh thần, cuộc sống là vật chất. Tôi và rất nhiều đồng chí của họ đã làm lẫn lộn hai thứ trên. Sự đảo lộn vị trí hoàn toàn khiến cuộc sống của chúng tôi treo lơ lửng. Một ngày nay tôi chỉ muốn giải quyết vấn đề này. Kỳ lạ thật, tâm trạng của tôi bình thản vô cùng, mọi xúc nổi trong chớp mắt đã tan biến hết, có lẽ một giây sau đó sẽ xuất hiện, nhưng hiện giờ đã biến mất...

Tôi ý thức được một vài vấn đề của mình. Thời gian này tôi dùng để giải quyết vấn đề. Chúng tôi viết lách trong bóng tối, chỉ có nhẫn nại và kiên trì.

Thơ ca vốn rất quan trọng, nhưng nhất định phải có thứ gì đó còn quan trọng hơn cả thơ ca. Tôi đang tìm thứ quan trọng hơn này. Tôi vẫn không ăn cơm thì làm sao, anh sợ tôi bị chết đói ư? Tôi vẫn tuyệt vọng thì làm sao, anh sợ tôi sa ngã? Tôi vẫn vô tình vô nghĩa thì làm sao, anh sợ tôi không có bạn bè ư? Tôi vẫn liên tục hút thuốc thì làm sao, anh sợ tôi bị ho ư? Tôi vẫn không về nhà lúc trời đã khuya đấy, anh sợ tôi ngủ trên đường phố ư? Tôi vẫn chỉ mặc đồ lót thì làm sao, anh sợ tôi bị lạnh cóng ư? Tôi vẫn hàng ngày ngủ li bì trên giường đấy, anh sợ tôi quên mất lý tưởng ư? Tôi vẫn không biết ý nghĩa của cuộc đời đấy, anh sợ tôi rơi vào triết học ư? Tôi vẫn không vào được mạng thì sao đây, tôi vẫn luôn như vậy. Tôi vẫn muốn kết bạn rộng rãi đấy, anh sợ tôi không còn dung mạo đẹp đẽ ư? Tôi vẫn hàng ngày điên cuồng đốt thuốc đấy, anh sợ tôi biến thành người đá ư? Tôi vẫn tiếp tục thế này đấy, anh sợ sẽ không có tiền đồ giống như tôi ư?

Dường như từ trước tới giờ tôi chưa từng trải qua tuổi trẻ. Đường như tôi đã trưởng thành từ lâu rồi, nhưng không biết việc đời, sống trong thế giới tưởng tượng của bản thân, quyết không đơn thuần. Những người nói tôi đơn thuần sai hết, tôi chỉ là ngây thơ chứ không đơn thuần.

Lên mạng

Vào chatroom

Tới chỗ Xuân Thu

Vào thơ giang hồ

Trận chửi, hi vọng, thất vọng

Bi quan, tuyệt vọng, hi vọng lần nữa

Tình bạn, phản bội, tình bạn mới

Hiểu nhầm, từ chối, loanh quanh

Cảm thấy bản thân như một người ngốc, luôn làm tổn thương người khác.

Chương 9: Anh đã quên

Anh đã quên

Phong cảnh đẹp đẽ trên con đường đó ư

Anh đã quên

Anh sống ở hành tinh cô độc xoay quanh mình

Anh đã quên

Sự khác biệt một ngày và hai ngày, sự khác biệt hôm qua và hôm nay

Anh đã quên

Anh không làm sao để thực hiện giấc mộng đẹp anh sẽ ngửa đầu cười to mà rời đi

Anh đã quên

Người đồng cảm với anh ở một hành tinh khác

Đột nhiên nước mắt chứa chan

Xuân Thu “Tặng cho những trái tim trẻ trung

mà nhón nháo”

1

Sau khi chia tay với Ba Bạt xong, mất một khoảng thời gian tôi vẫn chưa bình tâm trở lại. Tôi bắt đầu rảnh rỗi là hút thuốc, tôi không còn hay hút tẩu nữa. Tôi nhớ ra rồi, đúng là lúc này tôi đã nghiện thuốc. Tôi bắt đầu hút thuốc hàng ngày, không ngủ được, có quầng mắt, khuôn mặt tiêu tụy thậm tệ. Mặc dầu trông tôi vẫn giống người, nhưng thực ra đã phát điên từ lâu rồi. Bạn bè tôi đã phần đều rất vui mừng vì tôi đã chia tay với người yêu. Lý do của họ là tôi không phải là người có thể yên tĩnh trở lại, người giao thiệp với tôi càng nhiều càng tốt, có thể giúp để phong phú thêm sự từng trải. Họ đều khuyên tôi: Xuân Vô Lực à, đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ một giấc là xong thôi mà. Vấn đề ở chỗ tôi không ngủ được. Quan hệ giữa tôi và Lý Tiểu Thương không được cải thiện lên chút nào chỉ vì tôi tạm thời độc thân. Sự theo đuổi sỗ sàng của Lý Tiểu Thương khiến tôi càng buồn thêm. Tôi thường xuyên dờ dẩn khi nghĩ tới một người, hề cảm thấy vô vị không biết phải làm gì cho tốt. Học tiếng Anh cũng không học được, nhưng ngược lại sáng tác được rất nhiều thơ. Thâm Hạo Ba nói chỉ cần tôi đau lòng sẽ sáng tác được nhiều tác phẩm hay. Không hiểu có phải chửi tôi không nữa?

Tôi quyến luyến nhà của tôi. Chỉ ngồi lì trong phòng, tôi mới cảm thấy tự do. Tôi thường cảm thấy như đang sống trong phim. Tôi vừa là đạo diễn, diễn viên và người xem. Không gian của tôi là phòng của tôi, sân nhà tôi, đường cái bên ngoài (không có xe buýt) và con đường từ nhà tôi tới ven hồ. Đây giống như là bí mật của tôi, vừa là căn cứ địa của tôi.

Tôi quay lại tụ hội với nhóm Thanh niên văn học. Họ gọi, tôi đi ngay, sau đó lại vay tiền để bắt xe về nhà. Chỉ khi nào một nhòai, tôi mới lên giường. Đôi khi tôi cũng suy nghĩ về việc làm sao để lừa tiền, sau này đã chứng minh việc này rất khó. Một khi đã gắn với hiện thực, cách nghĩ của tôi lại thay đổi. Thậm chí tới cả can đảm lừa tiền, tôi còn chẳng có. Tôi luôn nghĩ sẽ tốt lên thôi, sẽ tốt lên

thôi, bây giờ không sao đâu. Có lẽ có một ngày nào đó, tôi sẽ có rất nhiều, rất nhiều tiền, lúc đó tôi có thể giúp đỡ những người giống như tôi bây giờ. Tôi sẽ không chờ đợi họ mở miệng cần tiền, tôi sẽ chủ động cho họ.

Tôi rất thích ảo tưởng. Tôi đang nghĩ nếu như tôi có năm ngàn tệ, thì tôi sẽ dùng hai ngàn năm trăm tệ để tiêu hoang phí. Chỗ còn lại tôi sẽ làm một tập thơ để tặng miễn phí cho những người bạn thích thơ của tôi, hoàn thành mong muốn ra một tập thơ hậu 80. Nhưng lúc này tôi không có tiền, tôi phải làm gì để kiếm tiền đây? Thời gian trôi đi nhanh như vậy, mọi thứ sẽ phát triển nhanh chóng với tốc độ điên cuồng không thể dự báo trước, có một vài thứ sau khi mất đi mới biết trân trọng, có lẽ là do thời gian dần trải trên kính lác rỗ ràng hơn chẳng. Mọi thứ đều đầy đặn hẳn lên, thực ra mọi thứ vẫn chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Có ai nhớ được sự ấm áp khi cơn gió đêm tháng mười một ở Bắc Kinh thổi qua mặt? Có ai bằng lòng đứng ra chứng minh tôi đã từng có lý tưởng thần khiết? Chờ đợi mùa thu, nó sẽ cùng với ký ức dập dềnh trong mọi góc ngách trống rỗng trong não, cùng nhau nhớ lại chuyện cũ, giai điệu tự động nổi lên, đi kèm với tâm trạng chua xót và sự hoảng loạn, vừa đau khổ vừa ngọt ngào.

Tôi thậm chí còn hư cấu nên hình tượng người đàn ông mạnh mẽ. Anh ấy có tuổi thơ đau khổ, tuổi niên thiếu u buồn, tuổi thanh xuân tự phản đầu, hiện giờ anh vẫn trẻ. Anh giống như người bù đắp mọi khiếm khuyết của tôi trong mọi lĩnh vực từ đó mà rơi từ trên trời xuống. Người tôi ảo tưởng đang nói với tôi: Đừng nghe nhạc nữa. Anh muốn đối thoại với em. Hôm nay em không có tinh thần như lần trước gặp anh. Anh có thể cảm nhận được sự mệt mỏi của em. Tim em đập rất mệt. Em đang tiêu hao sự nhiệt tình và sức mạnh của bản thân, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ một ngày nào đó thượng đế sẽ thu hồi mọi tài hoa của em. Không còn phải tham gia những buổi tụ họp vô vị, không cần phải làm tình hay thậm chí chỉ tiếp xúc với những người không thành công, không cần phải lên mạng hàng ngày, anh cảm thấy năng lượng của em sẽ tiêu tán và biến mất trong từng giây từng phút.

Tôi biết sự thông minh của anh ấy, nhưng tôi không lạnh mà run. Tôi là người theo thuyết vô thần. Thượng đế, thượng đế là ai? Lên mạng, đỡ đỡ, sáng tác thơ, nghe nhạc, đều là những việc tôi thích làm, những việc đó thậm chí là cuộc sống hàng ngày của tôi. Không làm những việc này, tôi còn có thể làm gì được chứ?

Anh hỏi: Em có tin vào kỳ tích không?

Tin.

Tại sao?

Chẳng tại sao cả. Những người không tin vào kỳ tích, mãi mãi sẽ không thể hiểu được sự tuyệt diệu của cuộc đời.

Vậy tự do là gì?

Tự do chính là bạn có quyền lựa chọn. Nhưng tôi càng tin hơn, một người lạnh lùng vô tình cuối cùng cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Hôm nay tôi vẫn cảm thấy cô độc, một vài ý tưởng không tài nào tinh táo nổi trong đầu tôi.

Tôi cứ ở tùy tiện như vậy, nghe nhạc, chẳng có việc gì, chờ đợi thời gian trôi qua. Nghe nhạc, nghe Ska, thỉnh thoảng vớ lấy chiếc gương con kiểm tra màu son. Đúng vậy, thưa các quý ngài, tôi đang chờ đợi được tụ tập. Tối nay tôi muốn có một buổi dạ hội điên loạn, tất cả mọi người nhảy suốt đêm cũng không thấy mệt.

Họ gọi điện báo tôi tới một nơi, tôi đi ngay. Có lẽ có thứ gì để ăn, ít nhất cũng có rượu uống. Cầu từ cũng ở đó. Tôi mặc chiếc áo khoác bò màu vàng, bên trong là chiếc áo sơ mi xếp li. Tôi đang len vào chỗ Cầu từ ngồi, bởi thật may mắn đang trống một chỗ. Tôi cảm thấy chỉ có tôi ngốc

nghech, được ngồi giữa bạn bè vẫn có cảm giác an toàn hơn.

Người đàn ông ngồi cạnh Cầu tử bảo tôi ngồi cạnh anh ta. Tôi đành phải ngồi cạnh, tôi quan sát anh ta một lát. Đó là người đàn ông trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi. Lúc ăn cơm, chúng tôi bắt đầu liếc mắt đưa tình. Có người gọi anh ta là “thầy”, họ nói anh là người làm ăn, tốt nghiệp đại học, rất giàu. Tôi luôn chẳng có khái niệm về người giàu, cũng chưa từng nghĩ tới việc theo đuổi họ. Người đàn ông bên cạnh nói: Tiền khó tiêu quá. Thế thì cho em một chút có được không? Tôi đùa. Ý hay đấy. Anh ta bắt đầu cười, già vờ móc túi. Được thôi, em chỉ đùa thôi mà. Thật đấy. Anh nhìn tôi, nói một cách nghiêm túc: Em cần, anh sẽ cho, em cần bao nhiêu? Tôi vừa chuẩn bị nói bao nhiêu thì phát hiện mọi người đều đang để ý tới cuộc đối thoại giữa hai chúng tôi. Tôi liền chống chế: Không cần, không cần, rút tiền trên bàn là chuyện không hay ho gì, đồng thời còn thể hiện em không có tố chất.

Nói chuyện một lát, tôi định về nhà. Người đàn ông cũng muốn đi với tôi. Tôi nói: Em vẫn còn chưa biết tên của anh. Lúc sắp đi tôi liếc Cầu tử một cái, tôi nghĩ anh ta hiểu tôi. Nếu đổi là anh, tôi cũng sẽ hiểu.

Xuống cầu thang, anh ta đi tới trước một chiếc taxi nói: Lên xe đi!

Anh có xe thật à?

Đúng vậy. Đây là lái xe của anh. Bọn mình đi Hồng Kông đi. Anh chỉ vào người ngồi trước vô lăng giới thiệu.

Tôi cảm thấy hơi kỳ, vội lắc đầu.

Sau này anh ta trở thành “thần tượng” của tôi. Anh không biết tôi chỉ gọi họ của anh, giống như cách xưng hô với những vĩ nhân “Mao”; “Chu”... vậy. Anh giống với Lý Tiểu Thương, đều giống như nhân vật hư cấu của tôi.

Tôi chú ý tới một chi tiết nhỏ, trong xe mở bài hát rất cổ lỗ, buồn buồn ai oán, chẳng hợp với không khí chút nào.

Xe quả thực đi tới đường Hồng Kông, chúng tôi ở lại một lát trên đỉnh núi. Tôi ngẩng nhìn ánh đèn phía dưới, thấy chán nản. Em tin vào kỳ tích không? Em tin. Tại sao lại tin? Không biết. Mặc dầu tôi biết kỳ tích luôn không rơi vào đầu tôi. Nhưng tôi vẫn tin, tôi nguyện thất vọng một ngàn lần, cũng vẫn tin vào sự tồn tại của kỳ tích. Tin vào kỳ tích, đó là một loại tín ngưỡng, một loại tín ngưỡng thừa nhận tình cảm của nhân loại. Những người không tin vào kỳ tích, vĩnh viễn không thể hiểu được cái đặc sắc của cuộc đời.

Người đàn ông ảo tưởng này đã hài hòa được một bộ phận mục tiêu của tôi: Thông minh, có ý chí kiên cường, được sinh ra sau khi đã bị đặt ở chỗ chết. Nếu chúng tôi là Punk, anh sẽ là một Punk lớn. Tôi hi vọng một ngày nào đó đi trên đường, chúng tôi nhìn nhau, anh sẽ chạy về phía tôi; sau đó chúng tôi không nói gì, anh nắm tay tôi. Chúng tôi chạy thẳng tới Sogo mua chiếc áo da màu đỏ đỏ. Anh khen tôi mặc màu đỏ rất đẹp, bởi màu đỏ là màu máu. Anh nói mặt tôi thiếu sắc máu, khi nhìn cảnh sắc xung quanh đã biến thành màu vàng. Từ đó xem ra tôi vào vận, tôi có thể lên mạng ở nhà, anh quan tâm tới cuộc sống của tôi. Tôi không còn phải sợ cô độc nữa, anh là cứu tinh của tôi. Tôi luôn muốn gặp được người như vậy, cho dù có phải bán linh hồn cho ma quỷ cũng kệ. Tình yêu không đáng một cắc, trừ phi đối phương dùng hành động chứng minh tất cả. Nếu bạn nhận được thông điệp cuối cùng, là một chiêu bài hay một cái hạn để chết, có lẽ bạn cũng nên nằm mơ giống tôi, chờ đợi một người yêu mình vừa có tiền vừa đẹp trai.

Nhưng “anh” thực sự tồn tại ư? Tôi ngồi trong nhà, vừa nghe “tín ngưỡng đau khổ” vừa hút thuốc, cảm thấy mình đúng là một con điếm. Nhưng tôi không tự thuyết phục nổi rằng mình lừa dối để lừa tiền, từ trong sâu thẳm trong xương tủy, tôi rất thanh cao. Tôi chỉ đang chờ đợi một người nắm lấy tôi, cứu tôi ra mà thôi.

Thieu đốt giống như lửa, bóng tay giống như băng.

Tôi phát hiện một bao thuốc “Hồng Trung Hoa” hôm đó anh để lại trong cặp sách của tôi. Tôi lấy ra hút vài điếu. Nếu như có tiền... việc đầu tiên tôi làm sẽ là tới trung tâm thương mại mua quần áo. Anh thấy đấy, em đúng là người không theo đuổi gì.

Anh hỏi có biết tại sao anh thích em không? Bởi vì anh cảm thấy chúng ta là cùng một dạng người. Điều này khiến anh mê mẩn.

Tôi nhắc anh tốt hơn hãy tránh xa tôi một chút. Tôi lựa chọn hình thức để lại lời nhắn, tôi sợ đối thoại trực tiếp với anh. Tôi đã nảy sinh tâm lý sợ hãi đối với anh. Tôi sẽ không trở thành người anh mong muốn, tôi chỉ luôn mong mỏi mình là thế hệ sau vô danh tiểu tốt. Tôi không biết anh có nghe thấy lời nhắn của tôi không, anh không còn liên lạc với tôi nữa. Từ đó trở đi, tôi không còn gặp lại anh nữa. Làm xong mọi việc, tôi nhớ tới những từ đại loại như “nhân cách” “độc lập” “không sợ cường bạo”... Tôi thấy mình vĩ đại hơn.

Không giấu gì các bạn, tôi thậm chí còn nghĩ tới nhân vật trong tiểu thuyết Cổ Long. Thực ra, tôi chẳng qua cũng là một ngụy Punk mà thôi.

Mãi tới nửa năm sau, tôi mới tìm được cơ hội hỏi một trong số những người có mặt tại hiện trường. Tôi nói mọi chuyện đã trở thành quá khứ, rất nhiều chuyện tôi đã quên rồi, nhưng tôi vẫn muốn hỏi những điều anh ấy nói lúc đó là thật ư? Hoàn cảnh của anh cũng là thật sao? Tin tôi đi, tôi thực sự đã không còn để ý nữa. Tôi chỉ muốn hỏi xem, một thời gian dài sau khi biết đáp án tôi vẫn nghi hoặc liệu đây là sự thật. Sự thật là gì? Sự thật chính là cảm giác kỳ lạ của tôi ở nơi đây lúc này.

Tôi nói với Đàm Di tôi muốn ra ngoài chơi hai ngày. Anh gợi ý hay là tới Thiên Tân chơi với anh. Anh lập tức rao tin trên diễn đàn: Tin vui của nhà thơ nam độc thân Thiên Tân – Nhà thơ nữ xinh đẹp nổi tiếng Bắc Kinh Xuân Vô Lực sắp tới Thiên Tân rồi.

Tôi không mang quá nhiều đồ, chỉ mang mấy chiếc quần chíp, dung dịch bảo quản kính áp tròng và một lọ nước hoa. Đàm Di và một vài nhà thơ Thiên Tân đón tôi ở trước cửa quán KFC gần ga tàu. Có một vài nhà thơ khen: Xuân Vô Lực còn xinh hơn trong ảnh. Đàm Di chỉ cười không nói gì, trông anh rất thanh tú, ánh mắt đa tình nhưng nhạy cảm. Đàm Di giống như cây lô hội xanh mướt. Sở dĩ đã ăn trưa nên mọi người đều uống hơi ngà say, họ quyết định đi dạo bên sông. Đàm Di và tôi ôm ấp nhau nhưng mọi người không cảm thấy lạ. Họ đều giải thích rằng Đàm Di hề nhìn thấy “Nữ thanh niên văn học” đều sẽ làm vậy. Điều này cũng phản ánh phiên diện rằng Đàm Di thích tiếp xúc với phụ nữ, không giống với phần đông mọi người.

Buổi chiều lại có mấy nhà thơ nam tới, trong đó còn có em họ của Đàm Di là Hoa Vừng. Điều này mãi sau này tôi mới biết. Trên đường phố đâu đâu cũng thấy bài hát mới của Châu Kiệt Luân. Hoa Vừng rất trẻ, rất gầy giống như một đứa trẻ vậy. Anh khiến tôi ngưỡng mộ. Lúc đi xe buýt Hoa Vừng cứ đứng khiến tôi tò mò, tuy nhiên anh giống trẻ con chứ không phải là Punk. Giống như trước đây Lý Tiểu Thương đã từng nói rất đúng rằng, Punk là bẩm sinh, không phải là Punk bẩm sinh thì cho dù có nghe hàng trăm đĩa Punk cũng chẳng có tác dụng gì. Xem ra thì dường như Punk là một yêu cầu nhục nhã.

Hoa Vừng luôn hát bài “Hiện tượng thất thập nhị biến” của ban nhạc “Ân hoạn”: Trước đây anh là một người yêu cuộc sống biết bao, nhưng hiện tại lại mất niềm tin vào cuộc sống; Trước đây anh là một người thành thật biết bao, nhưng hiện giờ lại trở nên ngụy tạo; Trước đây tôi từng là người thuần khiết biết bao nhưng bây giờ lại trở nên hạ lưu vô sỉ. Tôi sao vậy? Tôi sao vậy? Tôi sao vậy? Tôi không có khả năng để thích ứng với xã hội này, xã hội này sẽ thay đổi tôi; Tôi không có khả năng để thay đổi xã hội này, tôi sẽ bị xã hội này nuốt chửng. Tôi thay đổi! Tôi thay đổi! Thay đổi! Thay đổi! Khi xã hội này thay đổi tới mức không giống một xã hội nữa, thì tôi sẽ thay đổi không phải là người nữa. Hoa Vừng còn hát bài hát mới của nhóm Bàn Cổ: Báo thù thay Trương Chí Tân, báo thù thay Ngô La Khắc.

Còn tôi đang nghĩ về bài hát “Hoa nhi và thiếu niên”: Mùa xuân tới đây đón hoa xuân nở, cô gái trẻ trung dầm lên cây cỏ, anh trai bé nhỏ tay trong tay tới. Đón hoa xuân nở tỏa hương ngàn dặm, lòng em gái gọn sóng. Anh trai à không dứt được dây tình. Hoa mẫu đơn Dương phàm nở rộ Ngân sơn, không hiểu đóa hoa nào nở đẹp nhất...

Hoa Vòng nói anh thích nhất ca khúc “Áp lực” của Ân hoạn. Anh cảm thấy ban nhạc Ân hoạn và Bàn cổ cùng một chiến tuyến, không có sự phân chia cao thấp, nhưng nói thế cũng không chính xác lắm, điều quan trọng là: Phải quyết tâm đấu tranh tới cùng. Nhưng họ chẳng làm gì, ứng vào câu nói: “Đàm luận việc binh đao trên giấy”.

Sau này chúng tôi tới nhà nhà thơ Từ Giang ăn cơm. Sau đó lại xuất hiện mấy nhà thơ nữa, trong đó có Lý Vĩ, tôi nói với anh bằng đúng câu nói của anh: Từ mắt tôi chảy ra không phải là nước mắt/ Mà là mưa đá/ Đánh vào thế giới này sau đó add vào diễn đàn của tôi. Tôi còn nói lần đầu tiên đọc bài thơ này, tôi cứ nghĩ là do Lý Á Vĩ viết. Câu thơ đấy khiến tôi nghĩ tới Ba Bạt trong sự hoảng hốt.

Ăn xong cơm chúng tôi lại tới nhà một nhà thơ khác, có người nói ngày 14 tháng 2, Thiên Tân có buổi biểu diễn của Vương Lỗi, Thôi Kiện và Mộc Suy Qua. Tôi nói có thời gian nhất định sẽ tới xem. Buổi tối mọi người bắt đầu tìm khách sạn cho tôi. Vào buổi tối khí trời trong lành mát mẻ. Chúng tôi hỏi rất nhiều khách sạn, đi khắp nơi, chúng tôi giống như trong bài hát “Thiếu niên đi nhiều” vậy, nhưng những khách sạn đó không còn phòng trống. Cuối cùng chúng tôi tìm thấy một nhà trọ có thể coi là sạch sẽ trong đại học Nam Khai. Trời lạnh khiến chúng tôi run rẩy. Mọi người vào phòng tôi nói chuyện một hồi, hút mấy điếu thuốc, còn mở ti vi nữa. Hoa Vòng và tôi ngồi trên đất, Đàm Di và một vài người khác ngồi trên giường.

Tôi phát hiện Đàm Di có chút gì đó không tập trung, Hoa Vòng xem ra tinh lực sung mãn. Anh thuộc loại thiếu niên vừa hướng nội lại vừa nhiệt tình. Đàm Di giống như tị hiềm gì đó không nói năng gì. Tiền họ về, nhìn thấy họ biến mất trong hành lang. Tôi đóng cửa kéo rèm, hơi buồn nhưng vẫn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, giường rất mềm.

Ngày hôm sau tôi bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa, tôi vội vàng mặc áo khoác. Đàm Di xách một túi đồ ăn sáng MacDonald tới, trong đó có nước cam, khoai tây chiên và cánh gà cay. Tôi hơi bất ngờ. Ăn sáng thôi! Hôm nay anh mặc chiếc áo comple khoác ngoài kẻ ô nhỏ và chiếc quần nhưng màu nâu, khiến người khác nghĩ ngay tới khí chất của anh: Ngăn cách, gặp hoàn cảnh nào cũng thích ứng, u buồn.

Tôi chui vào chăn, nói, em ngủ thêm chút nữa đây, anh cứ ngồi tự nhiên nhé. Đàm Di ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi ôm cánh tay anh, ngủ mơ màng được một chút. Xuân Vô Lực à, em ăn nhanh đi, không ăn sẽ nguội mất. Anh khẽ nhắc. Thế anh ăn sáng chưa? Chưa. Vậy thì cùng ăn luôn.

Ăn sáng xong, Đàm Di bắt đầu thơm tôi. Tôi nhìn thấy đôi mắt dài và cái miệng dịu dàng của anh. Khuôn mặt anh mang ánh sáng buổi sáng. Lúc chúng tôi làm tình, những nhà thơ Thiên Tân vẫn chưa tỉnh dậy. Tôi phát hiện làm tình xong, ánh mắt của Đàm Di càng tối hơn. Chúng tôi nằm trên giường, rèm cửa đã được vén cao. Ánh nắng buổi sáng rọi vào phòng qua cửa sổ, tôi không kìm nổi vươn tay về phía ánh sáng: Em thực sự muốn nắm được thứ gì đó. Lúc tôi đang nói câu này, liền cảm thấy đến cả lời đang nói ra, tôi cũng không nắm bắt được. Đàm Di bổ sung thêm: Mong rằng như ánh nắng, em sẽ không nắm bắt được.

Hôm nay các nhà thơ khác không tới, Đàm Di đi dạo cùng tôi ở Thiên Tân. Chúng tôi đi trên đường, nhìn thấy một cửa hàng bán váy cưới, tôi bỗng nhiên nhớ tới câu nói Tiểu Tả dạy tôi: Anh có một cảm giác mạnh mẽ muốn sống mãi cùng em – Milan Kundera. Đàm Di cười vui vẻ. Tôi liền nói tiếp: Chúng mình kết hôn đi. Câu này do ai nói nhỉ?

Allen Ginsberg. Tôi thực thà trả lời anh. Một lát sau, tôi lại làm bầm một mình: Chúng mình kết hôn đi. Đàm Di nghe thấy, anh hỏi: Câu này ai nói?

Tôi cười nhăn nhó đáp lại: Xuân Vô Lực nói.

Được thôi, chúng mình kết hôn đi. Đàm Di nói tiếp.

Hả? Tôi sững người hỏi lại: Anh nói thật đấy chứ?

Đúng vậy. Hai năm nữa anh sẽ lấy em. Đàm Di nắm chặt tay tôi.

Thật ư? Em thực sự rất vui. Đây là chuyện có ý nghĩa nhất đã từ lâu lắm rồi em mới được trải nghiệm đấy.

Tôi đột nhiên phấn khích hẳn lên: Chờ đã, em muốn tặng anh một món quà. Tôi giờ cặp sách, lôi ra một lọ nước hoa, sau đó nhấn vào tay anh: Tặng anh đấy!

Đàm Di đón lọ nước hoa màu đỏ từ tay tôi.

Nào, xúc một chút thôi!

Tôi vớ lấy lọ nước hoa xịt thật mạnh vào anh.

Tên của loại nước hoa này là tốc độ, tốc độ chính là sức mạnh.

Anh cũng tặng em một thứ gì đi chứ. Tôi yêu cầu Đàm Di.

Trên con phố nhỏ phồn hoa bình thường này (Thiên Tân có rất nhiều những đường phố như vậy, tôi yêu những đường phố này), chúng tôi ngắm nghía hồi lâu, cuối cùng anh cũng mua cho tôi một chiếc nhẫn nhựa màu da cam, phía trên in hình một con mèo nhỏ. Tôi luôn thích những thứ nhỏ bé xinh xắn này, rất nhiều chuyện tôi đã quên, chỉ có những thứ vật chất này mới tồn tại, nhắc nhở tôi về những việc đã qua. Tôi đeo chiếc nhẫn lên ngón tay, nó quá bé, tôi đành phải đeo vào ngón út bên tay trái. Chiếc nhẫn mút chặt vào da.

Anh nói tới thuốc lá thơm Bạch Vạn, anh nói hôm nay giống như mùa xuân.

Ngày hôm đó tôi tới Thiên Tân. Không phải thời gian mong muốn nhưng địa điểm thật tuyệt. Khiến tôi nhớ tới lần đầu tiên tới Thiên Tân, đó cũng là một ngày mùa đông. Điểm khác biệt là hai người bạn tôi gặp (không phải bạn trên mạng, lúc đó tôi không lên mạng) là người chơi nhạc. Họ dẫn tôi tới một con phố nhỏ, ăn tạm bợ một bữa.

Cái lợi của mạng chính ở chỗ chúng ta có thể mặc sức hoài cổ hoặc mở ra tương lai. Thiên Tân là thành phố tôi tương đối thích, nó không phải là Vũ Hán, không phải là phương Nam. Tôi không thích phương Nam.

Hoa Vừng, anh không biết mặt của anh trẻ biết bao đâu, đại học Nam Khai cũng trẻ và lạnh biết bao! Tôi nhìn thấy người tôi muốn gặp, họ đều tốt hơn tôi nghĩ. Sau khi về Bắc Kinh, tôi thường xuyên cười ngây ngô một mình (việc này Tiểu Tà có thể làm chứng). Thạch hoa quả mua ở Thiên Tân tôi vẫn chưa ăn hết. Như vậy đi, Hoa Vừng thân yêu, mùa xuân hoặc mùa hè bọn mình sẽ leo núi, ngày 14 tháng 2 em vẫn muốn tới Thiên Tân. Chúng mình sẽ cùng xem show của Mộc Suy Quả. Nhìn thấy các anh, em cảm thấy chúng ta vẫn còn trẻ. Em đã không còn sáng tác thơ được nữa, ba bài thơ em viết hôm nay thật dở, nhưng chúng ta vẫn còn trẻ. Chúng mình gặp lại nhau vào ngày 14 tháng 2 nhé. Nó sẽ là ngày tình nhân của tất cả chúng ta. Tranh thủ lòng nhiệt huyết của chúng ta vẫn chưa nguội lạnh, tranh thủ chúng ta vẫn đang trẻ trung, muốn làm gì thì làm đi.

Đó là buổi chiều một ngày tháng 2, tôi và Đàm Di ngồi ở tầng hai quán MacDonald bên bờ sông Tân Thiên Tân. Bên ngoài là tiết trời lạnh lẽo cùng vô số người. Người với người rất cuộc không giống nhau. Dưới những cái đầu đó, Đàm Di nói anh nhìn thấy được cuộc sống nhọc nh

dung tục của tuyệt đại đa số người. Sau đó, tôi quay mặt lại, thổ lộ nguyện vọng muốn nổi tiếng với anh. Sau đó tôi nhanh chóng lấy từ trong túi ra một tập bản thảo viết tay như làm ảo thuật ra, đồng thời đọc to một đoạn trong một chương trước mặt đồng đạo mọi người.

Đàm Di nói anh rất cảm động.

Lúc ở cùng với Đàm Di, chúng tôi rất ít khi nói chuyện về thơ. Chủ đề ngoài lĩnh vực của hai đứa ra, trong tình hình bình thường chúng tôi thường nói về chủ đề có liên quan tới rock. Tôi biết đó là niềm yêu thích lớn nhất của chúng tôi. Thơ ca và tiểu thuyết chỉ là bộ phận trong cuộc sống có thể dựa vào năng lực của bản thân để thao túng.

Hoa Vừng gửi lời nhắn cho tôi, anh nhắn ngày 14 em nhất định phải tới đây, có một số chuyện anh muốn đích thân nói với em. Nếu em không tới, anh sẽ tới Bắc Kinh tìm em, cho dù có rất nhiều báng súng chĩa vào, anh vẫn sẽ tới.

Ban đầu tôi không để ý tới lời nhắn trên, tôi lại nhìn thấy một mẫu thư khác của Hoa Vừng, chủ yếu nói về thời gian tôi ở Thiên Tân. Anh nói: Tôi có thể tưởng tượng nổi một Xuân Vô Lực 18 tuổi, đi tàu hỏa tới Thiên Tân vào ngày cuối đông giúp chúng tôi cùng biểu diễn trò đùa ác này. Trẻ trung mà, vui quá, có thể chửi đồng – sa sút – bị quan. Thật vô vị! Tôi cho rằng tôi vẫn còn trẻ, muốn dựa vào người cô ấy ngủ một giấc thanh thản. Nhưng tôi chưa làm vậy, cũng không chú tâm làm vậy. Nhìn thấy Xuân Vô Lực, tôi thừa nhận mình đã không còn nhiệt tình nữa. Ngày hôm đó Xuân Vô Lực ngồi giữa hai chiếc bàn, không nói câu gì. Có lẽ việc này không bộc lộ điều gì. Nhưng tôi vẫn muốn tranh thủ lúc còn sống để làm nốt những việc chưa làm. Ở đây tôi vẫn không muốn viết quá nhiều về sự việc xảy ra hôm đó, chỉ muốn nói một câu: Xuân Vô Lực tới Thiên Tân đối với tôi mà nói là chuyện bất ngờ, nhưng chuyện bất ngờ này có lẽ cả đời tôi sẽ không quên.

Ký tên của anh ấy: Chim nhỏ có thể ôm hôn cả trời xanh, tôi còn có thể ôm hôn được ngày mai. Sao anh ấy lại viết anh ấy không trẻ nhỉ? Thực tế là anh ấy trẻ trung biết bao, những bài thơ trước của anh ấy khiến tôi cảm thấy anh đang trẻ. Mẫu thư này khiến tôi băn khoăn, tôi không biết anh có ý gì. Theo trực giác của tôi, anh không thích mẫu người như tôi.

Ngày 14 tôi sẽ tới Thiên Tân. Chúng tôi thực sự có thể ôm ấp tuổi trẻ ư?

Tôi rất sợ hãi, còn ai có thể xứng với ước vọng của tôi, cùng tôi xây dựng một gia đình chứ? Tôi thà kiên định ấu trĩ còn hơn du di thành thạo. Đương nhiên tôi không có ý Hoa Vừng ấu trĩ. Trong tiềm thức, tôi rất hoài nghi Đàm Di. Tôi muốn từ chối đại đa số người trưởng thành, tôi sợ sự thành thực của họ. Tôi muốn từ chối đại bộ phận người trẻ tuổi, tôi sợ sự công kích của họ đối với hiện thực trước mặt. Tôi tin tôi vẫn còn sự theo đuổi và chờ đợi vào điều tốt đẹp. Tôi biết những thứ đó sẽ biến mất hết trong dòng chảy thời gian. Đối với việc kết hôn với Đàm Di, tôi càng hi vọng rằng đó chỉ là cái cớ để thoát khỏi cái gì đó hoặc để nắm bắt được thứ gì đó, hoặc đó cũng là chủ nghĩa lý tưởng ngây thơ của chúng tôi. Từ trước tới giờ, tôi chưa từng nghĩ tới hậu quả của kết hôn, việc đó chưa có khái niệm rõ ràng trong đầu tôi. Nhưng lời nói của Đàm Di ít nhiều đã an ủi tôi. Anh nói “kết hôn” khiến tôi có cảm giác an toàn. Tôi lơ mơ nhận thấy kết cục của tôi không phải như vậy.

Tôi chưa từng nghĩ tới việc kết hôn, tôi chỉ muốn có một chiến hữu. Anh ấy trẻ trung giống như tôi, kiên định giống tôi, đứng bên cạnh tôi, không muốn tôi trưởng thành, ghim cơ thể tôi vào tường thời gian. Tôi muốn nghe anh nói anh yêu em, tôi muốn chúng tôi bị bắn trong chấn hàng trăm phát, chết như vậy mới có ý thơ chứ.

2

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, tôi phát hiện mắt anh sụp xuống. Tôi nhận ra mình đã thấy anh ở rất nhiều party.

Hóa ra là anh, anh chẳng phải là tay chơi trống trong ban nhạc của 555 đây sao?

Từ lâu anh đã không làm ở đó rồi.

Đúng rồi, anh tên gì vậy?

Lam Bình.

Vừa nãy ở trên mạng em cứ ngỡ anh là ai cơ, liền tò mò tới xem sao.

Lam Bình bước vào căng tin mua mấy gói mì ăn liền và hai bao thuốc Đại Tiền Môn. Tôi mua một bao “Đô Bảo” đã từ lâu không hút. Chúng tôi tới quán net ngồi một lúc, sau đó Lam Bình đưa tôi về nhà anh. Phòng của anh rất gần phòng khách, bố mẹ anh muốn vào hoặc ra đều phải đi qua phòng của anh, phòng của anh cũng không có cửa. Lúc mới vào tôi, cảm thấy không quen, nhưng sau này cũng không thấy lạ nữa.

Nửa đêm Lam Bình pha mỳ tôm, chúng tôi vừa hút thuốc vừa nói chuyện. Một lần nữa tôi không biết mình ở đâu ở thời điểm nào nữa. Lam Bình còn nói chuyện với tôi rất lâu về thơ ca. Sau khi nói xong, anh nói: Hay là em làm bạn gái anh đi, hiện tại anh không muốn sống tạm bợ nữa. Sống tạm bợ không có trong từ điển sống của tôi. Tôi cũng không biết liệu mình có đang sống tạm bợ hay không nữa, liệu tôi có muốn sống tạm bợ không, và làm sao có thể kết thúc kiểu sống tạm bợ. Hoặc tôi chưa từng nghĩ về việc gì, chưa từng nghĩ về việc gì thì làm sao kết thúc được việc gì chứ.

Vậy nhân lúc em vẫn chưa có người yêu, anh có thể tìm em bất cứ lúc nào. Được thôi. Tôi chấp nhận. Cũng chỉ có thể như vậy. Nằm trên chiếc giường xa lạ, quả thực khiến tôi có cảm giác hư ảo. Đúng vậy. Làm sao mới có thể chứng minh, thế giới này đẹp để biết bao, mọi thứ đều chân thực như vậy. Nằm trên giường, bạn có thể tạo ra một tư thế.

Lam Bình đưa một điều thuốc cho tôi rồi hỏi:

Hút không?

Có.

Tôi biết ngày mai tôi sẽ quên hết mọi chuyện, nhưng vẫn không thể tìm được chứng cứ tại hiện trường, không nên tồn tại, nhưng vẫn tồn tại.

Tôi nhớ tới Lý Tiểu Thương, còn cả Đán Ảnh, Tiểu Đình, Tiểu Tả, Hòa thượng.

Tôi thậm chí nhớ tới Đàm Di, Hoa Vừng, 555, Thôi Thần Thủy, Mát mẻ, Ba Bạt, Thanh Xuân, và một số người không nên nhớ tới nữa. Hiện giờ họ lần lượt xuất hiện trước mặt tôi như đang lần lượt chờ được lên sân khấu vậy. Tôi thậm chí còn chưa có ý trách họ, chỉ cảm thấy đã từng là bạn bè. Lòng tôi vừa sắt đá, vừa dễ vỡ như kính vậy.

Ban ngày tôi và Lam Bình đi tìm một tay trống của ban nhạc khác chơi, chúng tôi hít rất nhiều Hash, cổ họng đau rất. Họ ngồi trên giường chơi điện tử, tôi nằm trên đùi Lam Bình mơ mơ màng màng chỉ chực ngủ, khoảng mấy tiếng đồng hồ, đầu tôi trống rỗng. Lúc đi xe buýt về nhà, tôi có cảm giác tư duy của mình rối mù. Bỗng nhiên tôi phấn khích hẳn lên, tôi muốn sáng tác một bài thơ.

Khi tôi mười hai tuổi, tôi muốn vào hội văn nghệ thiếu niên. Khi tôi mười bốn tuổi, tôi cho rằng lúc này là thời điểm thanh xuân đẹp nhất. Lúc mười lăm tuổi, tôi đã nghĩ rất nhiều về tuổi mười sáu khác biệt. Khi tôi mười sáu tuổi, tôi quen biết Thẩm Hạo Ba.

Tôi là anh Xuân.

Lúc tôi mười bảy tuổi, tôi muốn lưu giữ thanh xuân ở tuổi mười bảy.

Hiện tại tôi mười tám tuổi.

3

Tiểu Đình nói hiện giờ anh sống trong nhà một người anh em, anh bảo tôi ngày nào đó tới chỗ anh chơi. Tôi cũng rảnh nên đã quyết định tới chơi. Lúc tôi tới đó, Tiểu Đình đã ở đó mấy ngày rồi. Anh nói thực ra chẳng hay gì. Nhưng tôi đã tới thì khác hẳn, cho nên mấy ngày tiếp theo hoàn toàn có thể dùng bốn chữ để khái quát: Sống say chết mộng. Do chỗ ở của bạn Tiểu Đình cách xa trung tâm thành phố, xung quanh không có quán net. Nên mấy ngày đó chúng tôi không lên mạng, dường như quên hẳn thế giới trên mạng. Chúng tôi tìm được sự vui thú mới về thể xác.

Chúng tôi làm tình cả tối, lúc thật sự mệt rồi thì hút thuốc, sau đó ôm nhau ngủ. Chúng tôi ngủ một mạch từ lúc trời sáng tới sẩm tối. Dậy xong thì ăn chút đồ, xuống dưới mua một chai pepsi to rồi tiếp tục làm tình. Chúng tôi nói chuyện thơ ca, âm nhạc, tiểu thuyết Cổ Long cùng bạn bè và cuộc sống của nhau. Chúng tôi đã sống với nhau như vậy trong năm ngày bốn đêm. Sống rất mang tính khiêu chiến. Lúc chúng tôi làm tình phát ra tiếng động rất lớn, nhưng bạn của Tiểu Đình vẫn ngồi trên sofa xem tivi, thường xem tới hai, ba giờ sáng. Chúng tôi cựa với nhau chắc chắn anh ấy nghe thấy tiếng động của chúng tôi.

Tiểu Đình nói anh thấy tên của anh phải thay đổi mới được, lúc nào cũng lén lén lút lút xem người ta tắm cũng không hay (trước đây trên mạng anh bị gọi là Tiểu Đình nhìn trộm Xuân Vô Lực tắm). Tôi nói chắc chắn mấy ngày vừa rồi mọi người đều rất nhớ chúng ta: Tại sao hai phần tử nghiện mạng đột nhiên mất tích cùng nhau?

Buổi tối ăn cơm xong, chúng tôi xem phim. Chúng tôi xem những bộ phim cũ trước đây. Bạn còn nhớ tới tuổi mười bảy của mình chứ? Đây là lời cảm thán được phát ra khi tôi xem bộ phim “Mười bảy tuổi” phiên bản tiếng Trung, dường như tôi đã già rồi. Tôi không biết những cô gái trẻ mười bảy tuổi ở Đài Loan, Mỹ, hay Âu châu sống thế nào, liệu có giống với tôi không. Nhưng cô gái Trung Quốc thông minh, cho dù có xem phim “Đám người lập dị” trong phòng khách cũng không thể cảm nhận được sức mạnh tuổi trẻ của mình. Chúng tôi còn xem phim “Biên giới của sự tự do” nổi tiếng, trong đó nhân vật Chu Vân Sơn có hai câu nói nổi tiếng khiến chúng tôi ấn tượng sâu sắc. Câu đầu tiên đã trở thành câu nói nổi tiếng: Đâu đâu đều lừa cả. (Tiểu Đình thường xuyên đọc câu này). Câu thứ 2 là “Mỗi người đều mang tính bi kịch, cuối cùng là cái chết.” (Tiểu Đình rất thích câu nói này, tôi lại thấy rất tầm thường).

Tiểu Đình còn kể cho tôi nghe cuộc sống trước đây ở Thành Đô của anh. Lúc đó anh thường xuyên tới những nơi biểu diễn ca vũ chơi, có mấy lời hát khiến tôi ấn tượng sâu sắc, đại ý như sau: Vuốt ve đầu em, dịu dàng biết bao; vuốt ve lưng em, rất muốn được ngủ cùng em; vuốt ve eo em, em thật lãng lơ, vuốt ve ngực em, đỉnh Everest...

Bài hát này nếu được đọc bằng tiếng phổ thông qua khẩu âm Thành Đô của Tiểu Đình rất hay, bạn có thể tưởng tượng điệu bộ vừa cắn hạt dưa vừa khiêu vũ không? Cũng trong mấy ngày đó, tôi phát hiện Tiểu Đình là một người rất thú vị. Anh thường đi đi lại lại trong phòng, khuỷu tay, miệng lẩm bầm đọc. Anh rất trẻ trung, rất gầy. Anh hát bài “tín ngưỡng của nỗi đau”, ngâm nga theo bài “Chàng thợ sơn”, còn thường xuyên hát liên khúc, tạo thành hiệu ứng độc đáo mà có sức truyền cảm.

“Tôi chính là người điều khiển sau sân khấu, tôi chính là hung thủ giảo trá, tôi chính là vua bài chí mệnh, tôi chính là người chưa bói đã biết trước... xã hội ngày càng phức tạp, xã hội sẽ ngày càng hiểm ác ư? Những ngọn cỏ dại sắp sửa bị nhổ hết, nhưng sự uy hiếp vẫn tồn tại ở khắp nơi... vấn đề là chúng ta không đứng ra, để chi điểm ghen chịu nhục của bạn, vấn đề là chúng ta không dám đứng ra, để chắt vắn nguồn gốc của sự yêu đuối, nhiệt huyết của bạn đâu mất rồi? Nhiệt huyết của bạn đâu mất rồi?... Nó đã sơn chiếc váy liền áo của cô gái, đã sơn chiếc áo kiêu Tôn Trung Sơn của chàng trai, nói đã sơn tiết tấu của chúng ta, đã sơn phong cách của chúng ta, sơn cả tuổi thanh xuân của chúng ta, sơn cả linh hồn của chúng ta, sơn hết những cống hiến của chúng ta, sơn cả cuộc sống của chúng ta, sơn hết mọi thứ của ta.

Tiểu Đình cũng đeo kính áp tròng. Điều khiến tôi bất ngờ là khi đi ngủ anh vẫn đeo kính. Nghe nói anh chưa từng bỏ kính ra, cũng chưa từng nhỏ dung dịch bảo vệ mắt. Anh nói anh đã đeo kính hai năm như vậy. Tôi tin. Anh chính là người có thể xảy ra những việc kỳ quái. Trên người anh có thứ may mắn kỳ quái.

Mấy ngày hôm đó còn có một nhóm quay phim tới quay cho chúng tôi. Lúc họ tới, chúng tôi đang ăn cơm. Tôi thân nhiên trước máy quay, dường như Tiểu Đình không nhìn thấy máy quay, đã khiến tôi cảm thấy kỳ lạ bởi bình thường anh rất hay làm loạn bỗng thay đổi một trăm tám mươi độ. Anh không ăn cơm, cũng chẳng húp cháo. Tôi lại cho rằng anh đã ăn no. Máy hát đang mở CD mới nhất “Tôi yêu nhạc rock”, chúng tôi chủ yếu đang nghe bài “Bia tương niệm của tuổi trẻ” trong đĩa “U ám những ngày cuối cùng” và bài “Đô thị lãng mạn” của nhóm “Viên hoàn chết”. Máy hát phát ra những giai điệu bi thương, dường như muốn nói rõ gì đó: Trong dòng chảy thời gian, cuối cùng bạn sẽ mất đi tuổi trẻ... Đúng là nhạc nền hay tuyệt, kết hợp với biểu hiện sâu lắng của Tiểu Đình và nét mặt phản kích của tôi, không giống phim phóng sự thì giống gì chứ.

Anh hút một hơi thuốc, nhấp một ngụm nước, khẽ ngâm nga mấy câu hát, hoặc tùy tiện làm một động tác nào đó, sau đó thậm chí còn ngồi lì trên sofa, cúi đầu không nói gì, bất động, để mặc cho tôi và mấy tay quay phim tha hồ biểu diễn trước ống kính. Chờ tới lúc những người của đài truyền hình đi hết rồi, anh mới tự nhiên bắt đầu húp hết cháo trong bát, tôi cười thầm. Anh vớ lấy quyển sổ ghi chép của tôi. Quyển vở đó ghi chép lại một vài cảm hứng khi làm thơ của tôi, còn ghi chép một vài câu nói hay tôi thích. Quyển sổ đó là Lý Tiểu Thương tặng cho tôi, trên trang tiêu đề anh viết như rồng bay phượng múa: Tặng Xuân Vô Lực. Lý Tiểu Thương. Còn có nét bút nắn nót của tôi: Vĩnh viễn không thỏa hiệp và câu nói “Vĩnh viễn vui vẻ quang minh” của Henry Miller mà chúng tôi thích, ngày tháng vào mùa hè đầu tiên của thế kỷ mới.

Tiểu Đình giở một trang giấy, nhẹ nhàng viết gì trên đó, nhưng lại ra vẻ rất thần bí không cho tôi xem. Tôi giật lấy quyển vở, lật giở một trang, là một đoạn văn tôi biết.

Có sương, sương dày dần lên.

Trong sương có người, cả người áo trắng như tuyết

Cửa tây thổi tuyết

Dãy núi băng tuyết xa xa có linh hồn cô độc, đêm đông sao băng lóe sáng cuộc đời.

Cửa tây thổi tuyết không phải là tuyết mà là máu.

Đó là một đoạn của tiểu thuyết Cổ Long. Lúc này tôi mới biết chữ của Tiểu Đình rất đẹp, vừa thanh tú nhưng không ấu trĩ. Rõ ràng không giống với chữ con trai viết, nói cách khác không giống với chữ của anh. Thật khó tưởng tượng nổi anh lại có thể viết ra dòng chữ trẻ trung, nho nhã đến vậy, rất giống với con người anh, vừa đáng yêu, vừa trẻ trung, vừa nho nhã.

Anh viết cửa tây thổi tuyết, nhưng tôi càng thích Hình Vô Mệnh hơn.

4

Một bé trai bắt được một con dế trên đám bùn ở đồng cỏ. Lúc đó trông nó ngắn tò te. Cậu bé đưa con dế về nhà, nhốt nó trong chai nước khoáng, còn dế vào trong đó một chút cỏ. Cậu bé đục mấy lỗ trên chai nước dế con dế có thể thở được dễ dàng.

Con dế này rất yên lặng, nó chỉ kêu vài tiếng vào buổi tối. Tiếng kêu cô độc đó xem ra rất buồn. Đây là con dế nhạy cảm, không những thế còn xấu hổ. Không biết tại sao nó lại xuất hiện ở đám bùn? Lẽ ra nó có thể không bị bắt, tại sao nó không chạy trốn chứ?

Con dế đơn độc một mình, nhưng nó hoàn toàn không cảm thấy cô độc. Đúng vậy, nó thà tách

biệt với thế giới, cũng không muốn trở về nơi khiến nó tan nát cõi lòng. Gió đêm rất lạnh, nó chỉ còn biết trốn vào đồng cỏ, nếu không run bần bật. Mặt trăng càng ngày càng tròn, lúc cả thế giới chìm vào giấc ngủ, dường như mặt trăng chỉ chiếu cho một mình nó. Chỉ có ánh trăng mới khiến cho con dê cảm thấy được an ủi phần nào, thế nhưng mặt trăng lại ở xa và cao như vậy.

Sức sống và dòng máu nóng bắn ra sạch sẽ, thật hay biết bao. Nhưng trong lúc chờ đợi, tinh thần sớm đã âm ỉ rồi. Giống như bầu trời đỏ rực, âm ỉ biết bao. Đưa trẻ một mình xem phim “Sản xuất ở Hồng Kông” trong phòng khách vào ban đêm, sức sống và dòng máu nóng không hay không biết đã lẹ làng lẩn đi. Chưa từng sáng lạn.

Trong sự tĩnh lặng, con dê nhớ tới rất nhiều thứ. Quê nhà xa xôi, thảm cỏ xanh biếc, ráng chiều vàng rực, có rất nhiều, rất nhiều những khuôn mặt tươi cười. Giống như vẻ hiu hắt và buồn bã em mới nói, những bông hoa dại trên thảo nguyên Ai-len khẽ rung rinh, không có ai cười ước mơ của em, con dê rơi lệ.

Nó thậm chí còn nhớ tới thời thơ ấu của mình, tuổi thơ ấu không bao giờ trở lại, đây là đâu?

Sự vui vẻ mất phương hướng. Chưa từng được vui vẻ.

Mấy ngày sau, chị gái cậu bé là người đầu tiên phát hiện con dê đã chết. Trái tim non nớt yếu đuối của cô bị tổn thương. Con dê nằm co quắp bất động trên đám lá xanh đã khô. Nó sẽ không thể tấu lên khúc nhạc thương tâm được nữa. Nước mắt của cô bé sắp tuôn rơi.

Cô bé không chịu đựng được, cô trốn vào trong phòng.

Cậu bé trách mẹ mình không nên để chai nước trên sân thượng, cho nên con dê mới chết công. Mẹ cậu bé giải thích loại côn trùng này có tính thời vụ, vốn không sống lâu được. Thế là họ liền vứt con dê từ trên cửa sổ xuống đất. Con dê lại được trở về thảm cỏ của mình. Nó hòa vào màn đêm và màu xanh ngút ngàn, sẽ không còn nhìn thấy nó được nữa, con tim của chú dê cùng tình yêu con người không biết.

5

Quá bất ngờ phát hiện ra chúng tôi đã vui vẻ tới ngày thứ tư. Ngày mai chúng tôi sẽ phải đi. Tôi tin sự tiếp xúc thân mật với Tiểu Đình chỉ có thể diễn ra trong thời gian đặc biệt, hoàn cảnh đặc biệt. Anh cũng cho rằng như vậy. Cho nên buổi tối cuối cùng này cả hai chúng tôi đều đau lòng và yên tĩnh khác thường. Chúng tôi vừa ôm nhau vừa rủ rủ nói với nhau rất nhiều chuyện, còn hẹn ngày mai sẽ chia tay. Tiểu Đình còn nói, anh muốn đi một mình.

Ngày thứ năm không mong muốn cuối cùng đã tới. Ăn xong cơm trưa, Tiểu Đình đột nhiên ngưng ngưng bảo tôi tặng anh một thứ gì đó làm kỷ niệm. Tôi nhìn nét mặt của anh, bất giác muốn trêu đùa, nhưng nghĩ tới chuyện chia tay sắp tới nên thôi. Tôi bắt đầu gỡ cặp sách, tôi chẳng mang thứ gì, chỉ có chai nước hoa Paris mê tình kia trong đó.

Tôi nói vậy em tặng anh cái này, anh đừng cho người khác đấy. Lúc đưa lọ nước hoa cho anh, tôi nhớ tới Đàm Di, tôi lại muốn cười. Tôi vừa đẩy cửa vừa nói: Em đi trước đây, tạm biệt! Tôi bắt đầu xuống cầu thang. Tâm trạng lúc này của tôi giống như đã chết vậy, Tiểu Đình lững thững đi sau tôi. Chúng tôi đi xuống cùng nhau, giữ khoảng cách nửa người không nhanh không chậm, không vội vàng không chậm rãi đi xuống. Tôi hỏi: Sao anh lại đi xuống thế? Anh chỉ ừ một tiếng. Tiểu Đình vào siêu thị mua hai lon Pepsi, đưa cho tôi một lon rồi nói: Cùng đi nhé! Chúng tôi đợi xe, lúc xe vẫn chưa tới, chúng tôi vừa tranh thủ nói vài câu với nhau vừa uống Pepsi. Ngồi trên xe nhìn ra bên ngoài, ở đó có rất nhiều cây bạch dương cao to. Tôi chỉ cho Tiểu Đình thấy rồi nói: Cây bạch dương đấy! Trên thực tế, tôi cũng không biết rốt cuộc đó có phải cây bạch dương không nữa.

Chúng tôi chia tay nhau ở ga tàu điện ngầm, tôi muốn đi tàu điện ngầm về nhà, Tiểu Đình nói anh muốn tới trạm Tây Đơn. Về nhà ngủ một giấc xong, tôi liền tới quán net lên mạng. Quả nhiên

có rất nhiều người nhớ chúng tôi, Phú Quý gửi lời nhắn cho Tiểu Đình: Thầy Quý rất nhớ cậu, thầy nói không hiểu mấy ngày nay cậu chết ở đâu nữa.

Mấy ngày sau khi chia tay với Tiểu Đình, tôi xỏ lỗ tai. Chẳng đau chút nào. Tiểu Đình đã từng nói không sao đâu. Sau này tai của tôi bị viêm, không thể đeo khuyên tai, tấy đỏ lên, còn chảy mủ nữa. Có người nói: Nhìn tôi đây này, đã một năm rồi, vẫn còn viêm, làm phụ nữ chẳng đơn giản chút nào. Muốn xỏ lỗ tai, lại sợ bị viêm. Nhưng Tiểu Đình nói có chuyện gì đâu, chẳng qua chỉ là xỏ lỗ tai thôi mà. Tôi liền đeo khuyên tai cũng không sao thật. Tiểu Đình khi đi ngủ còn chẳng thêm bỏ kính áp tròng ra mà có sao đâu. Ngày ngày tôi ngắm nhìn khuôn mặt tươi sáng của mình, lại nhìn vào lỗ tai đau âm ỉ của mình, thế là lại muốn bay.

Chương 10: Tuổi xuân ngốc nghếch

Tôi chưa từng nghĩ tới việc giết ai đó

Càng không muốn chết trong tay ai đó

Thực nghiệm chứng minh

Người bạn hận nhất hoàn toàn không phải là người cuối cùng giết bạn

Xuân Thu “Vụ việc thiếu niên giết người

trên đường Trường An”

1

Chẳng mấy chốc đã tới ngày đi Thiên Tân xem biểu diễn, Hoa Vừng ở trên mạng nói muốn tới đón tôi. Tôi thầm nghĩ cũng hay đấy. Tới lúc đó tôi có thể hỏi anh ý nghĩa của lời nhắn để lại trên diễn đàn của anh. Lúc đang ở đại sảnh của ga Bắc Kinh tôi nhắn tin cho Hoa Vừng nhưng không thấy anh gọi lại. Trong lúc bất lực, tôi liền gọi điện cho một nhà thơ Thiên Tân bạn chung của hai chúng tôi, tôi báo cho anh biết thời gian tôi tới Thiên Tân. Tôi còn nhờ anh báo hộ cho Na Tra. Trong tiềm thức tôi không hề muốn Đàm Di tới đón tôi. Điều này có khả năng nói rõ được gì đó.

Lên tàu rồi, tôi phát hiện ra mình không có chỗ ngồi, phải ngồi ở lối đi. Phóng mắt nhìn xung quanh, cả đoàn tàu là người Thiên Tân, tôi có cảm giác đen xì xì không thấy biên giới đâu nữa. Hai mẹ con ngồi bên cạnh chiếm vị trí đẹp nhất trước cửa sổ, lại còn cứ lăm bằm đòi đổi chỗ. Chênh chéch bên phải là đôi trai gái trẻ, chắc là vợ chồng. Cô gái xinh xắn, nước da trắng mịn, còn chàng trai để râu, dường như đang để phòng tôi nhìn trộm. Ngồi trước mặt tôi là một thằng cha đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn mặc cả bộ quần áo len trắng, thằng cha luôn mồm lâu bầu: Đoàn tàu này kiểu quái gì mà lăm người thế, cũng chẳng biết toa phía trước có chỗ trống không nữa. Tôi thực sự muốn nói với thằng cha rằng: Sao ông lăm chuyện thế không biết nữa, cả đoàn tàu toàn người Thiên Tân này đã quá đủ để dày vò thần kinh và tầm nhìn của tôi. Chính lý do này khiến tôi, mẹ kiếp chứ, chẳng muốn đi tàu chút nào.

Tôi chờ rất lâu ở ga Thiên Tân nhưng không thấy bóng dáng Hoa Vừng đâu. Tôi lại nhắn tin cho anh nhưng không thấy anh gọi lại. Tôi rút thuốc ra hít mấy hơi, đột nhiên tôi nhìn thấy Đàm Di đang đi về phía tôi, tôi thấy người một lát rồi cũng gọi to: Đàm Di!

Đàm Di tiến tới ôm tôi rồi reo lên: Em đến thật rồi. Hôm nay là ngày gì thế này, hôm nay là ngày lễ tình nhân. Tôi nghe Đàm Di nói lễ tình nhân, cứ như thể chúng tôi có quan hệ gì với nhau vậy, cứ như thể việc chúng tôi ở bên nhau cũng được coi là lễ tình nhân. Đàm Di nói vậy dường như muốn chứng minh anh có mối quan hệ mật thiết với tôi. Nghĩ ngợi vẩn vơ một hồi, tôi cũng không biết dư vị trong lòng mình là ngọt ngào hay chua xót nữa.

Anh thuê một căn hộ cho em rồi, anh đưa em đi xem nhé, rất gần công ty anh đấy.

Được ạ.

Căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, Đàm Di cứ luôn mồm nói hơi sơ sài. Tôi nhìn thấy cũng được, có một chiếc giường đôi, bàn học, cửa sổ bằng kính lớn, nhà bếp, nhà vệ sinh vừa có bồn tắm lại có căn gác nước, lại còn mấy hộp sữa vẫn chưa uống hết. Tôi nói: Như thế này cũng tốt lắm rồi, tiền phòng có đắt không? Đàm Di đáp: Không đắt lắm, lát nữa chúng mình có thể dọn dẹp tươm tất. Tôi nằm phịch xuống giường, kẻ ra cũng dễ chịu đấy chứ. Đàm Di cũng nằm xuống, nhất thời hai chúng tôi im lặng.

Này, lần trước nước hoa em tặng anh... Tôi nhìn thấy lọ nước hoa anh đặt trên bàn liền đi tới, mau chóng phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

Nước hoa em tặng anh, ngày nào anh cũng xúc một chút đấy. Anh thích mùi này.

Tôi vớ lấy quyển sách để trên bàn xem, còn rất nhiều bản bông nhỏ về những ban nhạc underground, tôi vớ lấy đĩa của ban nhạc Ân hoạn và Tả nhĩ mở cùng một lúc. Đàm Di nhìn thấy tôi uống sữa Oa ha ha, liền buột miệng nói đây là đồ uống bạn gái anh thích uống nhất, anh cũng rất thích uống loại này. Tôi cảm thấy việc anh có bạn gái vốn rất bình thường, lần trước gặp nhau dường như anh có nhắc tới câu này. Trước đây trên QQ cũng thấy rất quen tai. Tôi cảm thấy, chỉ cần tôi không tới Thiên Tân sống cùng anh thì anh có bạn gái là rất bình thường, cũng giống như tôi.

Buổi tối chúng tôi ra ngoài ăn, nhân tiện lên mạng. Tôi vào diễn đàn của anh, phía trên chỉ thấy vài chữ: Thơ ca! Rock! Phim! Độc lập! Phê phán! Tự do! Diễn đàn này cũng là địa chỉ tôi thường vào. Anh nói bây giờ diễn đàn này chán lắm. Đến cả anh cũng chẳng muốn vào. Diễn đàn của tôi đang hot, ngày nào tôi cũng vào, giống như an ủi vậy. Tôi cảm thấy khó chịu khi nghe anh nói vậy, tôi liền hỏi vậy, lẽ nào trước đây chỗ của anh cũng chán phèo ư? Anh đáp đương nhiên cũng thấy hay hay được một vài lần, sau đó thì không hay nữa. Có thể nhận thấy anh không có quyền luyện gì với việc lên mạng rồi. Ăn xong cơm, tôi bị đau bụng, chúng tôi đều nhớ ra trong nhà không có giấy vệ sinh. Đàm Di đưa tôi về nhà, sau đó anh xuống dưới mua giấy vệ sinh. Lúc ngồi xổm trong nhà vệ sinh, tôi nhớ tới Hoa Vừng. Tôi không rõ lúc này anh đang ở đâu, anh chẳng phải rất muốn đón tôi đấy sao? Tâm trạng của tôi thực sự rối bời.

Đàm Di mua cho tôi mấy cuộn giấy vệ sinh, ít kẹo sô cô la và một quả dưa. Tôi ngồi ở mép giường cười ngây ngô, vừa ăn dưa vừa nghe bài hát mới của nhóm Bàn cổ. Nửa đêm, Hoa Vừng đột nhiên gọi điện cho Đàm Di nói là muốn gặp tôi, tôi cầm máy. Âm thanh bên phía anh rất hỗn tạp, có lẽ anh đang ở ngoài đường. Anh hỏi tôi bây giờ đang ở đâu. Anh vội vàng xin lỗi về chuyện buổi trưa không tới ga đón tôi. Dường như anh còn muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Anh nói vậy thì mai gặp nhau, sau đó đôi nói chuyện với anh trai. Đàm Di cầm máy, hai người nói gì đó. Dường như Hoa Vừng đang an ủi anh trai. Họ nói chuyện rất nhanh với nhau bằng tiếng Thiên Tân, dường như có tranh luận, Đàm Di phân trần: Xuân Vô Lực đang ở chỗ anh, cô ấy khỏe, mai em tới chỗ bọn anh đi... Em đừng vật vờ trên phố nữa, mau về nhà đi, bên ngoài lạnh thế kia mà... Tôi cố gắng dịch lại lời của họ ra tiếng phổ thông. Cuối cùng Hoa Vừng cũng bị Đàm Di thuyết phục. Anh nói: Vậy thì mai anh em mình gặp nhau ở đối diện đại học Nam Khai.

Trả lời xong cú điện thoại này, tâm trạng hai chúng tôi đều nặng nề, Đàm Di cố tỏ vẻ trấn tĩnh. Hôm đó chúng tôi không hề nhắc tới Hoa Vừng nữa, dường như muốn tránh điều gì đó, cả hai đều không biết đối phương đang tránh điều gì. Nguyên nhân có lẽ là Đàm Di biết nhiều hơn tôi về sự bất thường của Hoa Vừng. Hôm đó dường như giọng nói nghèn nghẹn của Hoa Vừng cứ vang vang bên tai tôi, thậm chí còn xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Tôi chỉ cần khẽ nghiêng đầu, giọng nói của anh lại vang lên.

Sáng sớm tôi đã nhìn thấy Hoa Vừng, trông anh vẫn rất tinh tảo. Anh nhìn chúng tôi với ánh mắt thân thiện và rảo bước về phía chúng tôi, không có chút bất thường nào cả. Tôi thở phào nói: Đi thôi, trước tiên đi dạo một lát, sau đó ăn cơm. Chúng tôi đi qua đường cái, sau đó lại đi vào khuôn viên của trường đại học Nam Khai. Chúng tôi tìm một chỗ đất trống, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ thấy cây cối và hoa cỏ. Chúng tôi ngồi nói chuyện ở đó một lát, ánh nắng chiếu trên mặt anh. Hoa Vừng cảm động nói: Thật tuyệt vời, cảm giác này thật tuyệt vời. Tôi cũng nói: Hay thật. Hoa Vừng chủ động châm thuốc cho tôi, anh lấy ra một hộp diêm, sau khi quẹt diêm xong anh đưa bao diêm cho tôi. Tôi cầm lấy, đó là hộp diêm rất bình thường, mặt sau của bao diêm in đầu nhà thơ Heinrich Heine. Sau đó Hoa Vừng nói: Em phải cất hộp diêm này đấy, để hôm nào anh tới Bắc Kinh, em phải dùng hộp diêm này châm thuốc cho anh.

Buổi chiều những nhà thơ và không phải nhà thơ lần trước tôi gặp lại tụ họp. Chúng tôi hẹn nhau ở quán KFC gần chùa Hải Quang, chờ đợi bạn bè làm thẻ giả đóng giả nhân viên làm việc để được vào xem biểu diễn. Giá vé dường như hơn một trăm tệ, chẳng ai muốn mua vé, tất cả đều nghĩ

cách để trốn vé. Tôi và Hoa Vừng thường xuyên ăn một ít rồi chuồn ra ngoài hút thuốc, chúng tôi nói chuyện hơi hăng. Nhưng lúc đó chẳng ai trong chúng tôi ý thức được điều này. Lần nào đi ra ngoài cửa hút thuốc với anh tôi đều cảm thấy vui. Sau khi ăn xong, để giết thời gian chúng tôi lại đi Thiên tháp, ở đó tôi lạnh run người. Tinh thần của Đàm Di thậm chí còn không tốt bằng lần trước. Anh chỉ trực ngủ gật, thỉnh thoảng mới chêm mấy câu nói với người bên cạnh, đôi lúc phóng mắt nhìn nước sông, đôi mắt dài mang vẻ mệt mỏi khó nói. Bạn bè chụp ảnh cho chúng tôi, chúng tôi mới đặt tay sau eo đối phương. Dường như Hoa Vừng có gì đó không ổn, chẳng thấy mặt mũi anh ta đâu, chúng tôi đã tìm anh ấy rất lâu mới phát hiện anh ta đang trốn sau Thiên tháp thả điều. Tôi thả điều với anh một lúc, anh ta lúc vui vẻ bội phần, lúc ủ ê buồn rầu, cuối cùng anh ta ném cả điều đi, nói mấy câu buồn bã rồi lại rút đầu lại. Hoán Phù tháp từng anh liên tục dường như đưa mắt ra hiệu cho tôi mấy lần. Đàm Di còn chẳng thèm nói năng gì.

Hoa Vừng đề nghị chúng tôi đi uống cà phê. Nhưng xung quanh không có quán cà phê. Chúng tôi liền tìm một quán ăn nhỏ, gọi tạm vài món ăn và canh. Chẳng có ai đối. Đàm Di và Hoa Vừng ngồi trước mặt tôi, chúng tôi nói về những vấn đề liên quan tới thi ca. Đàm Di trông vẫn không có tâm trạng gì, bặt bặt mắt tinh thần gì, buồn rầu ủ rũ, im lặng. Không hiểu lúc này sự hài hước vốn có của anh đã trôi dạt đi đâu mất. Có lẽ anh căn bản không phải là người hài hước. Điều này khiến tôi không biết phải làm sao. Tôi cũng không biết mình nên thân thiết với anh một chút hay tỏ ra thân thiết hơn với Hoa Vừng nữa. Tôi nghĩ việc giữa tôi và anh vẫn chưa công khai, vẫn là việc được giấu kín. Việc này khiến tôi không quyết định nổi nên dùng phương án nào để đối phương tự nhiên. Do vậy tôi cũng có rất nhiều lời muốn nói chôn chặt trong lòng, muốn nói nhưng lại thôi.

Trời cuối cùng đã tới. Lúc chúng tôi ngồi trước trung tâm thể dục thể thao chờ xem biểu diễn, người tới xem cũng không nhiều lắm. Tôi và Hoa Vừng trèo lên chỗ ngồi cao. Tôi tìm được cơ hội chuẩn bị hỏi anh xem rốt cuộc anh có chuyện gì muốn nói với tôi. Tôi cũng không đoán được rốt cuộc anh sẽ nói gì. Anh thoái thác tôi rằng lúc nào biểu diễn sẽ nói cho tôi. Trong lòng tôi dấy lên dự cảm, dự cảm thông thường có chân thực không? Tôi thích được ở cùng với họ, cứ như thế này. Tôi ngồi trên chiếc ghế cao, gió đêm thổi vào quần áo bọn tôi. Tôi bắt đầu hối hận đã mặc quá ít quần áo khi tới Thiên Tân.

Một nhóm người nhanh chóng tụ tập trước cửa trung tâm thể thao, chúng tôi cũng bắt đầu bàn tán về tấm bảng rôn đỏ “Đêm rock của Hà phu nhân”. Chúng tôi bắt đầu đoán già đoán non Hà phu nhân là ai. Xe cảnh sát cũng rục rịch hoạt động, họ đứng đầy trước cửa từ lâu. Tôi còn nhìn thấy một “Thôi Kiện già”, là họ chỉ cho tôi, lúc đó tôi không để ý, người này giống hệt Thôi Kiện của mười năm nữa. Cuối cùng chúng tôi cũng tìm được vé miễn phí, không cần dùng tới vé giả. Đàm Di đương nhiên ngồi cạnh tôi, Hoa Vừng ngồi ở dãy khác. Được ngồi trên ghế da của nhà thi đấu, tôi thấy rất dễ chịu. Đã lâu tôi không xem biểu diễn rồi, không cần phải giục già, tôi cũng phấn khích hẳn lên.

Ban nhạc đầu tiên lên biểu diễn là “Phê khư”, họ mới biểu diễn được một nửa thì người xem phía dưới đã la ó. Lúc này người xem đã chật kín trung tâm thể thao. Có khả năng đều do cơ quan tổ chức, nên mang theo cả già trẻ lớn bé trong nhà tới, cứ như đi chợ phiên vậy. Đương nhiên mọi người muốn tới thưởng thức, nhưng thấy ban nhạc Phê khư chơi dở như vậy, họ đều sốt ruột. Trông Đàm Di có vẻ phấn khích hơn lúc trước, chúng tôi háo hức trông ngóng sự mâu thuẫn giữa ban nhạc và khán giả, để mở xé tổ chức của khán giả Thiên Tân. Chúng tôi đều linh cảm chốc nữa Vương Lỗi sẽ xuất hiện trên sân khấu. Đúng là trời định, chúng tôi hồi hộp chờ đợi... và quả nhiên không ngoài dự liệu. Khi MC giới thiệu: Đây là ca sĩ nổi tiếng như Thôi Kiện, người ta nói Bắc có Thôi Kiện, Nam có Vương Lỗi, là người đã ra rất nhiều đĩa hát, là gương mặt đại diện của âm nhạc mới Quảng Châu..., khán giả đã tò mò không chịu nổi. Họ đang trông mong ca sĩ này sẽ đem tới cho họ giải điệu hoài cổ và không khí dịu dàng. Lát sau họ lại thất vọng. Tôi và Đàm Di cũng phần nộ. Trước tiên chúng tôi đắm chìm trong âm nhạc của Vương Lỗi, đây là lần đầu tiên tôi xem biểu diễn trực tiếp của anh. Vương Lỗi mặc quần thể thao, hát được nửa bài liền cởi áo ra, khán giả hò hét: Xuống đi! Xuống đi! Tôi và Đàm Di phối hợp tác chiến, ra sức gào lên: Không xuống! Không xuống! Khi Vương Lỗi hát tới đoạn “Áp lực bên ngoài xã ở nhà, áp lực trong nhà xã trên giường, ban ngày làm cừu, ban đêm làm sói...” thì vô số khán giả đứng dậy đồng thanh hô: Chúng tôi muốn xem Thôi Kiện. Xuống đi! Vương Lỗi cầm mic nói to: Hôm nay tôi tới đây biểu diễn, đã lấy tiền diễn rồi, tôi sẽ không ra khỏi sân khấu đâu. Ít nhất tôi cũng đã cầm được thù lao rồi. Hi hi! Tôi

và Đàm Di đưa mắt nhìn nhau cười. Sau khi Vương Lỗi biểu diễn xong là Đường Triều, khán giả rất vui, tạm thời yên ắng. Đường Triều hát những bài hát làm nên tên tuổi của anh. Chúng tôi giờ sở ghi chép, muốn ghi lại thứ gì đó, hồi lâu mới viết được một câu “Tôi gửi gắm niềm hi vọng vào anh” khiến tôi cảm động tới mức rơi nước mắt. Câu nói này rất có vấn đề, hi vọng là gì tới giờ tôi vẫn chưa rõ lắm, gửi gắm tới ai, tôi vẫn chưa chắc chắn lắm. Nhưng tôi đã lựa chọn không để ý tới mình, tôi đặt hi vọng vào anh. Trong tiềm thức tôi muốn gửi gắm vào người đáng tin. Tôi ý thức được sau khi xem biểu diễn xong, có khả năng sẽ có một cuộc nói chuyện hoặc cãi vã. Tâm trạng của Hoa Vừng đã không chế sự phát triển tình cảm giữa tôi và Đàm Di.

Đàm Di còn dẫn tôi đi vệ sinh. Chúng tôi không về chỗ ngồi cũ mà tìm hai chiếc ghế ở chỗ ngồi khán giả phía dưới. Đột nhiên chúng tôi muốn thoát khỏi đám bạn bè, Đàm Di kéo tay tôi, xung quanh đều là người xa lạ. Các bạn đừng nói gì, thật giống với trên phim. Tôi đang nghĩ nếu như có một bông hồng hay thứ gì đại loại như vậy thì hay biết bao. Xung quanh đây chẳng phải có rất nhiều bé gái bán hoa đó sao? Đàm Di đương nhiên sẽ không dung tục tới mức mua một cành hồng thật sự. Lúc này Thôi Kiện đang hát bài “Vượt qua ngày đó” trên sân khấu.

Trời thực sự rất lạnh. Chúng tôi hòa vào dòng người xem đổ ra ngoài, bọn tôi dự định ra ngoài tìm họ. Chúng tôi nhìn thấy các thành viên trong ban nhạc đến từ Bắc Kinh ăn mặc thời trang ở ngoài cửa. Đàm Di mua cho tôi hai chiếc kẹo bông, tôi vừa ăn kẹo bông vừa an ủi anh chắc chắn sẽ tìm được họ thôi. Chúng tôi đứng ở cửa hồi lâu, giống như hai đứa trẻ đáng thương, đám bạn bè bỗng dưng biến mất tiêu. Dường như họ đã lên kế hoạch tránh ra chúng tôi. Đàm Di còn gọi điện về nhà báo tới nay anh không về nhà ngủ. Tôi đứng một bên thắc mắc Đàm Di đã trưởng thành từ lâu vậy mà còn gọi điện về nhà báo bình yên. Hai chúng tôi tìm đám bạn tới mức mệt mỏi, những số điện thoại đã gọi cái thì tắt máy, cái thì ngừng hoạt động do hết tiền. Chắc chắn Hoa Vừng còn có chuyện muốn nói với tôi, anh ấy vẫn chưa đi. Cả hai chúng tôi quyết định chờ thêm lúc nữa, nếu như họ không liên hệ, chúng tôi sẽ về ngủ. Sau đó điện thoại reo lên, bọn Hoa Vừng đang ở trong quán ăn nhỏ chúng tôi ăn lúc buổi chiều.

Lúc chúng tôi tới nơi, Hoa Vừng đã uống say. Khi tôi đi vệ sinh, anh ấy và Đàm Di to tiếng cãi nhau chuyện gì đó. Tôi chỉ nghe thấy mấy câu: Anh đã sắp ba mươi tuổi rồi, anh và cô ấy không thể có kết quả gì với nhau đâu... Anh là anh tôi... anh chẳng phải còn có mấy cô em đấy sao? Những việc này cô ấy đều biết chứ? Tiếp đó là giọng nói không to nhưng rất nghiêm khắc của Đàm Di: Hoa Vừng! Sau đây thì yên ắng. Dường như Hoa Vừng đang khóc.

Tôi thất chặt dây lưng, nhìn mình trong gương, sau đó đi ra. Những người bạn chung của chúng tôi trông dờ khóc dờ cười. Hoa Vừng nằm bò trên bàn không có động tĩnh gì. Đàm Di ngồi bên cạnh, dường như mệt mỏi tới mức có thể gục đầu xuống ngủ ngay lập tức. Áo giáp này khiến tôi khó chịu, nếu như anh ngủ ở đồng bữa bọn này, lẽ nào để tôi một mình xử lý? Việc này đương nhiên có liên quan tới tôi, tôi liền tiến tới chỗ anh hỏi: Sao vậy? Ban này hai anh nói chuyện gì vậy? Chẳng nói gì cả. Không có chuyện gì đâu. Đàm Di đáp. Mắt anh ấy đã buồn ngủ tới mức sắp sụp xuống rồi. Tôi liền không nói gì thêm nữa, tôi cũng ngồi xuống. Mọi người khuyên can: Đi đi, đi đi, em cũng mệt lắm rồi, về nhà ngủ đi.

Chúng tôi ai cũng có tâm sự buồn rời khỏi quán ăn. Con gió lạnh thổi ập vào mặt, khiến tôi rét run, dường như tôi đã biết được kết cục của mọi chuyện. Kết cục chính là chúng tôi nên tự về nhà mình. Tôi và Đàm Di về nơi ở của anh. Hoa Vừng ngồi dưới gốc cây không nói gì, chúng tôi cũng cảm thấy không tiện khi bỏ đi như vậy. Tôi nhìn mọi người, họ nhìn tôi với ánh mắt biết lỗi, dường như họ biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì vậy. Tôi và Đàm Di cũng đưa mắt nhìn nhau, sự giao thoa ánh nhìn trong nháy mắt khiến tôi rút ra kết luận họ biết nhiều chuyện hơn tôi. Chúng tôi có thể ngăn chặn được gì, hiện giờ mọi chuyện ngày càng khó điều khiển.

Lúc này Hoa Vừng bỗng cất tiếng, anh nói: Em yêu cô ấy! Em đã yêu cô ấy ngay từ lần đầu em nhìn thấy cô ấy. Em không hi vọng cô ấy và anh tốt đẹp, anh có bạn gái còn có rất nhiều bạn tình nữa, anh có thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy ư? Anh, em gọi anh một tiếng anh trai nữa, anh nghĩ xem, anh lớn hơn cô ấy tám tuổi, hai người có thể có tương lai gì chứ? Xuân Vô Lự! Đàm Di anh ấy có thể chờ em được à? Anh ấy sắp lấy vợ rồi... Hoa Vừng khóc rống lên.

Sắc mặt chúng tôi tối sầm, không ai biết phải nói gì. Mặc dù tôi có dự cảm với lời nói của Hoa Vừng, nhưng những lời anh vừa nói khiến tôi ngỡ ngàng. Lần đầu gặp tôi anh đã yêu tôi sao? Tại sao tôi không hề cảm nhận được chút nào? Yêu là thế nào? Yêu tức là có thể thổ lộ tùy tiện như vậy ư? Chúng tôi đứng ở đó, đều cảm thấy rất giống với tình tiết trong phim truyền hình.

Xuân Vô Lực! Em lại đây, anh có lời muốn nói với em.

Tôi đưa mắt nhìn Đàm Di, Đàm Di ra hiệu cho tôi đi. Mắt của anh càng thất thần. Tôi cũng bước vào tình tiết câu chuyện. Tôi cảm thấy rõ ràng mình bất lực.

Chẳng ai biết phải nói gì với tôi lúc này. Cũng không ai có thể đoán được liệu quan hệ giữa tôi và Đàm Di sẽ kết thúc tại đây. Bảo tôi phải làm sao đối mặt với đôi mắt thiếu niên của Hoa Vừng đây?

Hoa Vừng vẫn ngồi ở đó, anh nhìn về phía tôi. Trông anh giống như một bóng đen nhỏ bé. Tôi bước về phía anh rồi cũng ngồi xuống.

Anh nói đi. Em đang nghe đây. Tôi dịu dàng.

Anh yêu em, Xuân Vô Lực à. Anh mãi yêu em, anh không muốn làm tổn thương tất cả những người anh yêu. Bây giờ người anh yêu nhất, chỉ có hai người, một là em, hai là anh trai. Anh trai của anh mãi là người thân nhất của anh, là người tốt với anh nhất. Chính anh ấy dạy anh sáng tác thơ, bọn anh cùng nhau nghe nhạc rock. Hôm nay anh lại sổ sàng mắng anh ấy một trận, đã làm tổn thương anh ấy không chút thương xót. Bởi anh không muốn em phải chịu sự tổn thương đó ở Bắc Kinh hay không. Nhưng anh quyết không cho phép em phải chịu sự tổn thương đó ở Thiên Tân – cái thành phố khắp nơi là rác rưởi này. Anh trai anh lớn tuổi hơn em rất nhiều, em và anh ấy ở bên nhau thật không thực tế chút nào. Không hiểu em từng nghĩ tới chuyện này chưa? Hôm qua anh ngủ trên đường phố, anh thực sự không thể hiểu nổi giữa em và anh ấy đã xảy ra chuyện gì... Anh có thể chết vì em, anh trai của anh có thể như vậy không? Thật đấy, nếu em bằng lòng, hiện giờ anh có thể...

Anh chỉ muốn nghe một câu của em: em yêu anh không? Em chỉ cần trả lời một câu hỏi này của anh là được rồi. Nếu như em nói không yêu, anh sẽ không bao giờ quấy rầy hai người nữa...

Cơn gió đêm lạnh lẽo lướt qua chúng tôi, Hoa Vừng giống như đứa trẻ ngồi khóc ở góc đường. Trước mặt tôi, anh giống như một đứa trẻ. Trước mặt anh, tôi giống như một cô gái phức tạp. Xuất phát từ một khía cạnh khác, tôi cũng yêu Hoa Vừng. Sự không nơi nương tựa của anh và sự chân thật của anh đã bộc lộ hết trước mắt tôi. Anh thật thuần khiết, dũng cảm biết bao, anh chẳng có gì, giống như mọi người.

Không có ai có thể không yêu anh. Tôi cũng cảm động vì anh.

Tôi chỉ là nghĩ thầm trong lòng, tôi vẫn không biết phải thổ lộ thế nào. Tôi không biết nên nói gì mới được. Tôi không mong muốn Hoa Vừng đau khổ cũng giống như không muốn bản thân chịu khổ đau vậy. Nhưng tôi nên làm những gì đây? Tình cảm của một người chỉ khi nào được thổ lộ ra mới là tình cảm chân thật. Cũng với đạo lý như vậy, thì tôi phải làm những gì mới là sự quan tâm tới anh thực sự đây? Tôi có thể quyết định sự phát triển của mọi việc ư? Tôi yêu ai? Tôi chẳng yêu ai cả ư? Liệu tình yêu của tôi có thực sự là tình yêu không?

Những người khác đã đi rồi, tôi và Đàm Di không về nhà, mà tới quán net, chúng tôi đi cùng Hoa Vừng nữa. Tôi mệt mỏi rồi, lúc nào cũng có thể ngủ lịm đi. Hoa Vừng yên lặng. Sự yên lặng của anh ấy bao hàm cả sức mạnh hủy diệt trong đó. Vừa vào quán net, Hoa Vừng liền nằm bò trên bàn ngủ. Trước khi ngủ, anh còn vào diễn đàn của tôi gửi vào tin nhắn. Lúc mở ra toàn bộ là: Anh là Hoa Vừng, Anh là Hoa Vừng, Anh là Hoa Vừng, Anh yêu em Xuân Vô Lực, Xuân Vô Lực anh yêu em. Tôi lắc đầu, bụng tôi bắt đầu đau âm ỉ. Lúc đi vệ sinh, tôi soi gương, nhưng không soi mặt mà chỉ thấy chiếc quần bò xanh và chiếc áo jacket vàng của tôi vẫn gọn gàng, sạch sẽ.

Trên diễn đàn, có một vài người xem biểu diễn ban nãy đã biết chuyện. Họ đều khuyên Hoa Vừng, có lẽ chính là do cả ngày ở nhà không có việc gì làm nên mới ngầy ngỗ vậy, cả ngày vô công rồi nghề nên mới nghĩ quẩn. Họ khuyên: Hoa Vừng cậu đúng là đứa trẻ xui xẻo, đọc lời nhắn của cậu, có thể tượng tượng ra âm thanh và nét mặt lúc cậu nói những lời này. Trước đây đã biết cậu là người hay phẫn nộ, nhưng tới qua sau khi nhìn thấy cậu, nhận ra cậu năm 2002 còn phẫn nộ hơn nhiều so với cậu năm 2001... Chúng tôi đều cảm thấy, tốt hơn cậu hãy đi tìm công việc gì đó đi, hoặc ở nhà thì chơi nghệ thuật thuần túy, viết văn, chơi Rock, chơi Pop, chơi dân ca, chơi điện tử, chơi Low – fi, chơi tiên phong, chơi tranh sơn dầu,... sau đó tham gia một triển lãm nghệ thuật hay chương trình âm nhạc thường được tổ chức hai năm một lần gì đó thì cậu sẽ hot thôi... Chắc chắn cậu sẽ nổi tiếng, bất kể làm gì, nhất định sẽ hot. Đừng cứ như bây giờ nữa...

Tôi nhìn thấy mọi người đồng thanh hiệp lực khuyên Hoa Vừng, trong lòng tôi càng thấy rối bời hơn, tôi không chủ định viết lên giấy: Em đã nghĩ kỹ rồi, Em đã nghĩ kỹ rồi, Em đã nghĩ kỹ rồi, Em đã nghĩ kỹ rồi, Em đã nghĩ kỹ rồi, Em đã nghĩ kỹ rồi, em chấp nhận tất cả, em gửi gắm hi vọng vào anh. Thực ra tôi không biết tôi đang viết gì nữa. Nghĩ tới sự việc ban nãy, tôi cảm thấy sự không thỏa đáng ban nãy không phải là sự sốc nổi, bông bột của Hoa Vừng mà là sự im lặng, thờ ơ của Đàm Di. Chẳng có vấn đề gì không giải quyết được, điều chúng tôi cần là đứng ra thổ lộ hết thái độ của mình. Thực sự khó làm. Đây quả thực là việc trên đời này khó giải quyết nhất mà tôi từng gặp. Tôi gửi lời nhắn lung tung trên diễn đàn, Tiểu Đình đúng lúc đó cũng đang phát điên, chúng tôi mỗi người nhắn một câu, cùng nhau phát điên.

(Xuân Vô Lực) Nhớ lại nhớ lại nhớ lại đi tiếp tục tiếp tục sống tiếp Nhớ lại nhớ lại nhớ lại đi tiếp tục tiếp tục sống tiếp.

(Tiểu Đình) Anh dùng lưỡi mút thật lực chân răng mãi tới khi mút ra máu, anh nhổ nước bọt lẫn máu ra đất, trông rất đẹp.

(Xuân Vô Lực) Em nghĩ cuối cùng đã tới lúc em phải trả giá cho tín ngưỡng anh vì em, em đã chuẩn bị xong rồi.

(Tiểu Đình) Lần đầu tiên hút thuốc anh đã khiến họng đau tới mức không chịu nổi, anh nghĩ ngày mai chắc anh phải đi mua thuốc làm dịu họng.

(Xuân Vô Lực) Em còn có thể biểu đạt thế nào đây? Anh nói đi màu đỏ màu xanh em nên chọn một thứ nào.

(Tiểu Đình) Nhưng trên người anh lúc này chỉ có hai mươi tệ, vé đi Miền Dương mỗi người là tám tệ.

(Xuân Vô Lực) Anh là người duy nhất có con mắt chân thật, nhưng đã bị mù trước sự thật.

(Tiểu Đình) Mua vé xe rồi còn thừa bốn tệ, anh đang băn khoăn không biết nên dùng bốn tệ này mua thuốc hay mua bao thuốc đây.

(Xuân Vô Lực) Anh là người duy nhất có tín ngưỡng đau khổ, đã tan biến trong sự đau khổ.

(Tiểu Đình) Rót cuộc anh đã dùng tiền mua thuốc, anh nói với bản thân rằng đây chính là màu xanh và màu đỏ của cuộc sống, bạn nhất thiết phải chọn một thứ.

(Xuân Vô Lực) Em đã gửi niềm hi vọng vào anh nhưng em đã phó thác niềm hi vọng vào anh.

(Tiểu Đình) Hút nữa để khiến họng hồng hoàn toàn, có thể chảy máu nữa, nhưng lần này mẹ kiếp anh sẽ không nhổ ra nữa, anh nuốt vào trong.

(Xuân Vô Lực) Hôm nay trời định em phải rời khỏi đây thật nhếch nhác, không buồn vì việc gì khác chỉ vì vấn đề thể diện của em thôi.

(Tiểu Đình) Cảm giác này thật khiến anh dễ chịu, nó khiến anh quên mất khi anh nuốt máu vào trông nét mặt anh như đang cười.

(Xuân Vô Lực) Nếu như nỗi đau khổ thực sự sẽ tới thì để nói tới mạnh mẽ hơn đi, em ghét mập mờ không rõ ràng, em ghét mập mờ không rõ ràng.

(Tiểu Đình) Cuộc sống chính là bản thân bị mình chơi bởi bất cứ lúc nào cũng tìm được niềm vui.

(Xuân Vô Lực) Cậu bé thông minh, cầm chiếc đèn lồng dễ rách.

(Tiểu Đình) Chẳng ai có thể nghe thấy tiếng khóc của em.

(Xuân Vô Lực) Không nên tồn tại nhưng mọi thứ vẫn đang tồn tại.

(Tiểu Đình) Ừ,... ha ha, ha ha... ừ, ừ,... ha ha, ha ha... ừ....

(Tiểu Đình)

Thế giới này mẹ kiếp luôn chơi tôi cho nên tôi thấy nó hay. Tôi còn nhớ đây là một câu trong thơ của Doãn Sa. Dừng trong trường hợp này thật chuẩn xác.

Trong quá trình đắm chìm trong đánh máy, tôi nghe thấy Đàm Di đang nghe bài hát “Trên đời không có bữa tiệc nào không tàn” của Trịnh Điếu. Nghe bài hát đó lúc này khiến tôi có cảm giác dở khóc dở cười. Cảm giác này khiến tôi chán ngán. Nếu như không có sự thổ lộ của Hoa Vừng, lúc này chúng tôi chắc chắn đã nằm trên chiếc giường êm ái Đàm Di chuẩn bị riêng cho tôi, còn được đắp chăn dày nữa, có lẽ đã ân ái hoặc làm tình nhân tạm thời. Hoa Vừng đảo lộn mọi thứ. Giữa tôi và Đàm Di không có gì có thể thử thách được. Chúng tôi là kiểu hợp thì tụ lại không hợp thì giải tán, trong quy định trò chơi không có điều khoản thử thách, huống hồ đây lại là sự thử thách của em trai thân thiết nhất của Đàm Di. Tôi có ý giao lưu với Đàm Di về cách giải quyết hoàn cảnh lúc này, nhưng dường như tinh thần anh vẫn bất ổn. Tôi không biết anh đang nghĩ gì. Đột nhiên tôi phát hiện, trước đây tôi chỉ tìm hiểu anh trên QQ thật quá phiền diện, tôi thực sự vẫn chưa hiểu anh lắm. Chúng tôi cứ day dứt trong sự mâu thuẫn của tư tưởng tới sáng. Tôi nghĩ kỹ rồi tôi nghĩ kỹ rồi tôi nghĩ kỹ rồi, làm một người thuộc chủ nghĩa tồn tại, tôi nên trả giá bằng thứ gì đó cho tín ngưỡng của bản thân.

Hay là hôm nay em đi đi! Cuối cùng Đàm Di cũng mở miệng, anh nhìn tôi, dường như vừa hơi bối rối, vừa như là kết quả của việc suy nghĩ rất kỹ càng.

Được thôi. Nói xong câu này tôi cảm thấy mình thực là đưa ngốc nghếch. Tôi luôn mồm nói được thôi, được thôi, được thôi, được thôi. Ngoài câu “được thôi” ra tôi dường như không biết nói gì khác. Đối với đáp án và kết cục tôi đều trả lời được thôi. Đúng vậy thưa các quý ông quý bà, tôi nghe theo các vị.

Chẳng ai có thể đảm bảo nếu tôi tiếp tục ở Thiên Tân sẽ còn xảy ra chuyện gì không thể tưởng tượng nữa. Tôi mệt mỏi quá rồi. Ngoài ra chính là vì sự thất vọng của Đàm Di. Anh quả thực không thể coi là người linh hoạt, người có biện pháp. Tôi biết tim tôi đập rất không ổn.

Lúc quán net sắp đóng cửa thì Hoa Vừng tỉnh giấc. Lúc tôi nhìn anh, anh đang dụi mắt. Tôi nói: Em sắp đi rồi. Lát nữa sẽ đi. Hoa Vừng sững người một lúc, chẳng nói năng gì, cúi đầu. Sau đó cười một mình. Nụ cười ngắn ngủi vô cùng, nhưng vẫn an ủi được tôi.

Buổi sáng sớm luôn rất lạnh, dường như còn có cả sương nữa. Tôi mặc chiếc jacket vàng mỏng manh, tôi cố rứt đầu vào cổ áo, Hoa Vừng nhìn thấy tôi như vậy liền cởi áo khoác ngoài ra đưa cho tôi. Dường như anh đã gạt bỏ mối quan hệ giữa anh trai anh và tôi ra bên ngoài. Tôi nhìn thấy anh chỉ còn độc mỗi chiếc áo sơ mi, nhưng Hoa Vừng vẫn cười, anh nói không lạnh, không lạnh, anh

không sợ cái lạnh mùa đông. Tôi khoác lên chiếc áo đó. Đàm Di vẫn không nói gì, anh đi phía trước. Tôi nép sát vào Hoa Vừng. Vốn là người không có cảm giác an toàn, nên tôi luôn nép sát vào người đối tốt hơn với tôi, để có thể tìm được một chút bảo vệ. Lúc ngồi trên xe taxi, Đàm Di ngồi ở ghế phụ, nói với lái xe bằng chất giọng nửa tiếng phổ thông nửa tiếng Thiên Tân rất hay và rõ ràng của mình: Tới ga. Tôi châm một điếu thuốc. Thuốc lá cháy lập lòe, lúc này thật gương gao. Bên cạnh ga có một quán MacDonald.

Chúng tôi liền tới quán MacDonald đó để ăn sáng. Đàm Di vẫn rất quan tâm chu đáo. Anh nói: Em muốn ăn cái gì? Anh cứ gọi tự nhiên thôi. Tôi đáp lại. Bên ngoài trời vẫn tối om. Tôi nhìn ra bên ngoài nghĩ ngợi điều gì đó. Tâm sự của tôi vẫn nhen ở ngực, tôi muốn giải thích gì đó với Đàm Di, nhưng không biết phải nói thế nào. Nên giải thích cái gì đây? Mọi thứ liệu đều là sự hiểu nhầm của tôi, hay thực ra chẳng có chuyện gì. Anh yêu, đừng làm em sợ, em không biết phải nói những gì nữa. Em sẽ không giấu anh điều gì cả, những thứ đó viết trên ngực trên mặt em. Em uống một cốc đồ uống nóng, em muốn ủ ấm đôi bàn tay buốt giá của mình. Thời gian vẫn lặng lẽ trôi, chưa tới lúc cuối thì không thể thấy hồi kết được. Em nhớ tới bài thơ tôi qua em mới sáng tác “Em gửi gắm hi vọng vào anh”. Niềm hi vọng của em là gì? Em sắp đi thật rồi. Em vẫn không muốn đi. Đàm Di chính là người đáng để tôi gửi gắm sao? Anh có đủ tư cách không? Liệu anh có vui không? Hoa Vừng có vui không? Dư luận và quần chúng có vui không? Cho dù mọi người đều vui thì em vẫn cảm thấy có gì không ổn. Có điều tôi muốn nghe thấy sự thổ lộ rõ ràng không nhầm lẫn, xác nhận không nghi ngờ rằng không có bất kỳ sự biểu đạt bòn chòn nào, nói cho em đi, đừng chờ em phải đích thân lên tiếng, hãy nói cho em, việc này trong hiện thực rốt cuộc mang ý nghĩa gì? Hiện giờ em vẫn chưa rõ.

Lúc cùng Đàm Di đi mua vé, cuối cùng tôi không thể kìm nén được bèn hỏi:

Vậy là chúng ta kết thúc rồi ư?

Anh giống như ngõ ngàng đáp lại: Đâu có, anh vẫn là câu nói đó, hai năm sau anh lấy em. Chỉ cần trong hôm nay em nói bằng lòng lấy anh, ngày mai anh sẽ cưới em.

Trên khuôn mặt của Đàm Di không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc nào, chỉ thấy sự mệt mỏi. Anh là người quá nhạy cảm, mập mờ không lộ cảm xúc. Tôi sợ người như vậy. Đôi khi nhìn thấy anh, tôi có cảm giác giống như đang nhìn thấy bản thân tôi. Điều khác nhau duy nhất là anh dường như còn trấn tĩnh, lạnh lùng hơn tôi. Nhược điểm lớn còn tồn tại của tôi là sự nhiệt tình. Tôi còn nhận thấy sự nhiệt tình của mình hơi thái quá.

Lúc chuẩn bị chia tay, Hoa Vừng đột nhiên gọi to một tiếng: Xuân Vô Lực! Tôi quay đầu lại, anh đột nhiên ôm chầm lấy tôi, khẽ nói thầm vào tai tôi: Anh sẽ tới Bắc Kinh tìm em. Tôi ngần ngừ một lát rồi cũng ôm lấy anh đáp lại: Được thôi. Sau đó tôi buông tay, quay người đi về chỗ soát vé. Đàm Di trịnh trọng bắt tay tôi: Bảo trọng nhé. Lòng tôi lắng xuống.

Tôi trở về Bắc Kinh, tên của Đàm Di vẫn lù lù trên giá sách của tôi, được viết bằng lọ sơn móng tay. Dường như mọi thứ vẫn chưa thay đổi, tôi và Đàm Di vẫn thường xuyên gọi điện cho nhau.

Đàm Di bảo tôi sau tết tới chỗ anh, anh nói có thể ở chỗ anh ấy. Nhưng như vậy sẽ thế nào đây? Có khả năng mọi thứ sẽ rất vô vị. Sống cùng một người có cánh ngò giống hệt mình là một việc đáng sợ biết bao. Nhưng bản thân tôi không có tiền, đây là một vấn đề lớn. Ban ngày anh đi làm, tôi còn có thể làm gì? Cứ nghĩ tới đây, tôi lại ớn lạnh. Hoa Vừng cũng thật là, sự thổ lộ của anh khiến tôi xấu hổ. Anh giống như quá khứ của tôi, quá khứ của tôi đã bị tôi vứt ở phía sau. Bây giờ tôi bắt đầu đón tiếp lại nó ư? Cứ cho là tôi và anh ấy sống cùng nhau, thì thế nào chứ? Vẫn chẳng phải là sự đối kháng vô vị sao. Hoa Vừng sáng tác rất nhiều thơ add trên đó, tôi dùng rất nhiều bí danh bình luận. Tôi vẫn thích thơ anh như vậy, mùi vị hoặc môn trẻ trung khiến người ta phải rung động. Phần chữ ký dưới cùng của anh đã thay đổi thành: “Rời bỏ đi! Vứt bỏ tôi! Du khách tha hương” Lúc lên mạng tôi nhìn thấy bức ảnh chụp chung của tôi và Đàm Di ở Thiên tháp, bức ảnh khiến tôi cảm thấy không yên. Trong ảnh, mũi của tôi đỏ ửng do lạnh quá, mặt tôi nổi vết ban đỏ do cái lạnh cắn cắn, còn Đàm Di trông rất dịu dàng. Sự dịu dàng này khiến lòng tôi đau âm ỉ.

Càng ngày Đàm Di càng ít gọi cho tôi, đôi khi cả tuần cũng chẳng thèm liên lạc tới một lần. Anh cũng ít khi mở QQ, tôi có rất nhiều lời muốn nói nhưng không biết phải làm sao mới thổ lộ được với anh.

Cùng thời điểm này, tin nhắn của Hoa Vừng càng ngày càng nhiều, thậm chí anh còn nhắc tới việc muốn tự sát. Bất kể nói thế nào, sự phát triển của tình thế càng ngày càng giống trò hề. Anh nói anh chẳng nắm bắt được gì, chẳng cứu vãn được gì.

Đàm Di không nói một câu nào, nhưng tôi biết anh nhìn thấy.

Tôi không biết phải đối mặt với Hoa Vừng thế nào, nhưng tôi nhớ Đàm Di nói anh sẽ lấy tôi. Tôi không thể tới Mỹ, không thể tới Pháp, không thể tới Thượng Hải, thậm chí Thành Đô cũng không thể tới được.

Nếu như anh yêu tôi, anh sẽ phải gọi điện cho tôi, ít nhất cũng phải liên hệ một chút, đúng không? Lẽ nào anh muốn một mình tôi phải đối mặt với mớ bong bóng này ư? Thứ tôi cần không phải là đau khổ hay máu tươi, mà là người. Là tình yêu, là kiên trì, là thái độ. Hãy nói đi! Anh có yêu em không? Nói đi! Anh bằng lòng mãi ở bên em. Nói đi! Anh bằng lòng tạo ra một điểm giữa hiện thực và lý tưởng để duy trì.

Bây giờ là năm giờ chiều, ánh nắng vẫn đẹp.

Muốn đi với một người tới Tây Đôn. Nhưng tôi vẫn ngồi lì trên mạng chờ đợi sự xuất hiện của Đàm Di.

Lúc này thành phố đã lên đèn.

Bây giờ là sáu giờ bốn mươi sáu phút ở Bắc Kinh.

2

Đã lâu lắm rồi Lý Tiểu Thương không liên lạc với tôi. Chắc chắn anh vẫn chưa chết. Sau khi đã trải qua rất nhiều việc như vậy, có lẽ anh ấy đã nhận ra chủ động theo đuổi cái chết là một loại hành vi yếu đuối.

Tôi rất muốn gọi điện cho Lý Tiểu Thương, với ảo tưởng có thể nói chuyện tán phét với anh như trước đây, cùng nhau nhảy nhót, cùng nhau chia sẻ niềm vui lẫn nỗi buồn. Tôi nhớ tới lúc tôi mới bắt đầu sáng tác thơ, dường như mỗi lần sáng tác xong một bài liền gọi điện đọc cho anh nghe. Nhưng bây giờ tôi chỉ có thể nằm trên giường, hồi tưởng lại trước đây. Chúng tôi đã không thể gần gũi được nữa. Lý Tiểu Thương à, anh còn nhớ những việc này không? Chúng mình đi xe đạp cùng nhau tới quán net, hay là chuyện tới nhà anh lên mạng bị mẹ anh chửi té tát, hay chuyện đeo trên vai rất nhiều thơ của những nhà thơ nổi tiếng, cùng nhau nghe nhạc mà cả hai cùng thích không?

Chúng tôi nhiều lần đọc thuộc câu: sống là đau khổ, thế giới này thật nhảm nhí. Lý Tiểu Thương thích nhất câu: Trong hài kịch, đau khổ là thứ yếu. Chúng tôi nói về những câu nói này mà không cảm thấy xấu hổ chút nào. Tôi nghĩ chúng tôi cuối cùng cũng sẽ không bị chế riễu, bởi chúng tôi thật lòng thích những câu nói này và hàm ý bao hàm của chúng. Tôi không muốn chế riễu mọi thứ trong quá khứ của mình, bởi chúng đã từng tồn tại, từng có sức sống. Tôi biết ắt có một ngày, tôi dường như nhìn thấy trước một ngày nào đó sự cô độc sẽ đến.

Thình thoảng tôi còn vào trang web của anh xem, anh đã tìm được rất nhiều đường link và ảnh về các ban nhạc Punk nước ngoài. Càng ngày chúng tôi càng trượt xa nhau cùng với thời gian và sự phát triển của mỗi bên, chỉ là không biết liệu sau này ngẫu nhiên nghe thấy hai chữ “Sartre Jean-Paul” từ miệng một cô gái khác thì anh có nhớ tới tôi không. Vào thứ năm hàng tuần trên phố âm thanh bán dạo tạp chí “Phương nam cuối tuần” liệu có làm phiền anh, giống như tôi không vậy. Vẫn chưa nghe kỹ, đã cho rằng là âm thanh của quá khứ, tình cảnh trong quá khứ.

Ngày tháng vẫn trôi qua như vậy, không chờ ai cả kẻ cả tôi, càng ngày càng có nhiều bạn trẻ sáng tác thơ xuất hiện trên các diễn đàn thơ ca. Tôi thường nhớ tới chuyện vào mùa đông tôi và Lý Tiểu Thương rất nhiệt tình lên mạng. Dường như lúc đó ngày nào tôi cũng lên mạng, cứ như muốn duy trì mối liên hệ cơ bản nhất đối với thế giới vậy. Tôi cũng không biết rốt cuộc mình đang kiên trì gì nữa, trời đã không còn quá lạnh rồi.

Mùa đông qua đi. Mùa đông này, lạnh như vậy khiến tôi không thể quên.

Tôi đã không còn nhớ nổi quá trình từ lúc gặp Lý Tiểu Thương vào mùa hè rồi kết thúc vào mùa đông, không hiểu tôi đã sống qua giai đoạn này thế nào.

Một tối, tôi nghe nhóm Smith, trên sân thượng đang treo lủng lẳng một chiếc khăn quàng, tôi nghĩ hút xong thuốc này, dứt khoát ra đi thôi. Lời ca đẹp nhưng u buồn của nhóm Smith dẫn dụ tôi, tôi nghĩ nếu được chết trong bài hát này cũng là hạnh phúc. Chính trong lúc lẩn tẩn như vậy, tôi lại nhớ tới câu hát của nhóm Bàn cổ “Người sao có thể chết trên giường, người nên chết trên đường phố”. Kết quả là tôi đã hút hết cả bao thuốc, tôi lấy hết can đảm, dầm lên ghế, đầu tôi đưa vào chiếc khăn, nếu như nói là chiếc khăn quàng đỏ thì càng có ý nghĩa hơn. Tôi nghĩ ngợi, thử cách thắt chặt khăn, tôi cảm thấy khó thở, tôi không có can đảm thử tiếp. Tôi trở về giường, tiếp tục đốt thuốc.

Hoa Vừng viết thư tới nói mùa xuân mẹ kiếp thật khiến người ta khó chịu, thuốc lá, đồ uống, làm tình bằng miệng, đi dạo phố, ôm ấp dường như mọi người đều cần những động tác trên để bù đắp tâm trạng phập phù không yên ngày xuân. Đàm Di nói, với những ngày như thế này, nên đi du lịch ngoại ô. Nhưng Hoa Vừng chỉ muốn ở một mình, hoặc đọc thơ, hoặc gây gổ ta.

Hoa Vừng nói mấy ngày nữa chúng mình đi leo núi đi.

Đi biển đi. Tôi đề nghị.

Hoa Vừng giống như là chiến hữu thân thiết nhất khác của tôi sau khi đã mất Lý Tiểu Thương, nhưng không phải là bạn trai của tôi.

Trên thực tế tôi chưa từng có bạn trai theo đúng nghĩa, tôi luôn bài xích cách gọi này, cho rằng nó quá mất nhân tính.

Hoa Vừng gọi điện cho tôi nói rằng anh muốn tới Bắc Kinh thăm tôi. Tôi thậm chí nói mau tới đi mau tới đi.

Anh còn nói không muốn tranh cãi với Đàm Di nữa, anh muốn nói chuyện rõ ràng với tôi. Tôi cũng biết anh luôn thấy mâu thuẫn và khổ tâm về chuyện này.

Tôi đã nhìn thấy Hoa Vừng ở ga Bắc Kinh.

Tôi không lấy bao diêm in hình Heinrich Heine ra châm thuốc cho anh, nhưng chúng tôi đều hút thuốc. Tôi và Hoa Vừng đều không nói cho Đàm Di biết chuyện anh tới Bắc Kinh. Lúc lên mạng. Lần đầu tiên tôi không nói gì với Đàm Di. Dường như anh đã ý thức được gì đó, chúng tôi cùng trầm ngâm. Một lát sau, anh hỏi tôi: Tại sao không nói gì? Tôi buột miệng bịa ra một lý do. Đàm Di im lặng hồi lâu, cuối cùng nói với tôi: Chúng mình chia tay đi. Không liên quan gì tới Hoa Vừng đâu. Chỉ là do bọn mình không hợp nhau. Anh còn nói tiếp: Em và Hoa Vừng cũng sẽ không kéo dài lâu đâu. Tôi biết những điều anh nói đều đúng.

Tôi nói: Được thôi. Có điều anh phải trả lại cho em nước hoa của em. Đàm Di nói anh không quen gửi đồ, anh đề nghị nếu tiện em tới Thiên Tân một chuyến mà lấy, bởi dù gì cũng chia tay rồi mà. Nhìn thấy câu này tôi gần giọng bầu bầu một câu: Mẹ kiếp. Nhưng không muốn để Hoa Vừng nghe thấy.

Nhưng Hoa Vừng vẫn biết. Anh ta và Đàm Di chat rất lâu trên QQ, tôi cúi đầu không nói gì.

Hoa Vừng nói: Em muốn anh nói cho em về những gì anh đã chat gì với anh trai anh không?

Lòng tôi nặng nề giống như động không đáy, có thể vút vào tất cả mọi thứ nhưng không có tiếng vọng lại.

Tôi đưa Hoa Vừng tới cây cầu tôi và Lý Tiểu Thương thường xuyên đi qua ở bờ sông gần nhà tôi, còn nói cho anh nghe về Lý Tiểu Thương. Nước sông vào mùa đông, một vài chỗ đã đóng băng.

Sau khi Hoa Vừng ở Bắc Kinh vài ngày, anh lại về Thiên Tân.

Tôi đeo một bên hoa tai, bên còn lại đã rơi mất trong khi ngủ. Anh nói anh ghét quan hệ, đúng vậy, anh ghét quan hệ.

Trong phòng chờ ở ga, Hoa Vừng khóc rất thảm thiết. Tôi nhận thấy lúc đó tôi thật nhục nhã, giống như trở về tâm trạng đối mặt với Lý Tiểu Thương, dường như họ có cùng tính khí trẻ con và chủ nghĩa lý tưởng giống nhau. Tính khí trẻ con này là trở ngại để tôi bước vào thế giới trưởng thành. Cuối cùng tôi cũng ý thức được tôi không có cách nào trở lại được, tôi hiểu mọi điều anh nói, nhưng tôi không thể đặt anh vào đó được. Tôi muốn đi một mình, chỉ một mình thôi, chẳng cần ai đi cùng. Trường Giang cuộn cuộn chảy về phía Đông, những chiến hữu thân thiết của Xuân Vô Lực hết lần này tới lần khác lại bị thay. Tiễn Hoa Vừng xong, tôi thần thờ tới quảng trường Trung Lương gần ga Bắc Kinh mua một lọ nước hoa.

Hoa Vừng trở về Thiên Tân xong có viết cho tôi mấy bức thư. Anh đã viết một đoạn như thế này, anh đã viết rất hay, lá thư đó khiến tôi cảm động. Chữ ký của anh đã đổi thành “Thời gian như tên bắn/ Ngày tháng như thoi đưa/ Lửa thiêu đốt mọi thứ/ Khiến tôi phải tác chiến một mình.”

Anh sẽ cho em biết tình hình gần đây của anh. Việc này xảy ra vào ngày 9 tháng 3. Hôm đó tâm trạng anh rất tốt, không phải tốt bình thường đâu nhé. Giống như cảm giác mình dường như sắp bay lên vậy. Anh bò từ giường xuống, trèo lên ghế sofa mở cửa sổ. Anh cúi đầu, ngắm nhìn dòng sông bên ngoài, ánh nắng chiếu vào những ngọn sóng như dát bạc. Anh như đắm chìm trong thứ ánh sáng chói lòa đó, tự dưng lòng anh cũng bắt đầu dậy sóng. Anh liền mở đĩa Bàn cổ hai lần, dùng nước lạnh rửa mặt sạch sẽ. Em cũng biết anh là loại người không thể ở lại được ở bất cứ đâu. Cho nên anh đã lấy hết can đảm, chuẩn bị tới một nơi thật xa, không những thế nơi này phải là nơi trước đây anh chưa từng đặt chân tới. Nhưng tiền đề em phải hiểu là anh sẽ không đi xe đạp ra khỏi Thiên Tân. Cứ như vậy, trưa anh ăn tạm thứ gì đó, ra ngoài mua nước khoáng, bánh mì và thuốc. Lúc này trong tay anh chỉ còn đúng hai tệ, anh liền bỏ nó vào túi an toàn nhất. Anh đi xe đạp men theo bờ sông Từ Nha. Lúc ban đầu, anh nghe thấy lúc được lúc mất mấy con lừ vừa kêu vừa lặn lộn trên bãi sông. Cảm giác đó khiến anh mê mải, sông gợn sóng, bầu trời xanh tới mức anh quên mất mình đang quanh quẩn ở đâu. Anh tiến về phía trước không có mục đích, trong lúc vô tri giác anh đã tới một ngôi làng. Nhìn đồng hồ đã năm giờ.

Anh đứng ở đồng lúa mạch. Ngắm nhìn những từng dãy từng dãy những cây hòe to lớn trong tầm mắt, anh có cảm giác mình đã biến thành một con mọt vô vùng ngu xuẩn trước dáng vẻ to cao thô ráp của chúng. Bởi anh biết rõ mùa xuân luôn đang quan sát, đánh giá vận mệnh của anh em mình, đồng thời anh còn phải chờ đợi trong đau khổ. Nó đã gửi một luồng sáng cảnh tỉnh đúng lúc anh đang chìm đắm trong giấc mộng. Đúng vậy luồng sáng này có lẽ giống như em vậy, tới bên anh nhanh chóng, gấp rút. Nhưng anh đã rất mãn nguyện, thậm chí cho dù anh đi đâu, đều sẽ có em nhớ tới anh, như vậy là đủ rồi. Nhưng điều không may là khi về anh đã mất phương hướng, cho dù anh cố gắng đạp xe thế nào cũng không thể về nổi con đường lúc anh xuất phát. Anh lơ ngơ trong

cánh đồng, hỏi mấy người nông dân đường về thành phố, nhưng họ đều nói rằng họ chưa từng tới thành phố. Anh thực sự thất vọng. Liệu anh có chết ở nơi hoang vắng này không nữa, liệu anh còn duyên gặp lại em nữa không. Trời dần tối, lúc này anh cảm thấy mình giống như chú kiến trên chảo nóng không biết phải làm sao nữa, làm sao mới có thể đi ra được. Anh sắp uống hết nước của mình, bánh mì đã ăn hết chỉ còn lại mấy mẩu nhỏ, đương nhiên chỉ với hai tẻ trong túi thì tuyệt đối không thể đủ được. Cuối cùng anh cũng hạ quyết tâm “có chết cũng phải đạp xe về thành phố”. Anh hỏi lại một vài ông lão nông dân một lần nữa, làm sao mới có thể đạp về thành phố. Nhưng câu trả lời lần này của họ thật khiến anh thất vọng. Họ nói như sau: Cậu đừng đạp về phía trước nữa, như vậy càng đạp sẽ càng xa thành phố đấy, chỗ này cách thành phố khoảng năm mươi dặm nữa. (Lòng anh tan nát) Anh lại hỏi họ, đi đường nào mới về thành phố được? Họ liền chỉ cho anh thấy đường ray tàu hỏa ở sau lưng anh rồi nói cứ đi men theo đường ray đi sẽ có thể về thành phố. Anh liền nói cảm ơn, sau đó vẫy tay bỏ đi. Đá trên đường rất nhiều, anh chỉ lo sắm xe nửa đường bị thùng bời những hòn đá này. Anh cất to giọng hát bài “Tối mà sáng” của ban nhạc Bàn cổ: Cứ tối mà sáng như thế này khiến lòng tôi lạnh lẽo. Đạp hết sức khoảng ba tiếng, anh mới lơ mơ nhìn thấy ánh đèn thành phố.

3

Tôi và Tiểu Đinh lại gặp nhau. Đường Tràng An trong mùa hè rất sáng. Ánh nắng thật đẹp. Tôi nói vớ vẩn rất nhiều, tôi quên hết mình đã nói những gì. Tôi chỉ muốn nhìn thấy ánh nắng mặt trời. Anh cứ nhảy chân sáo phía trước tôi, dường như rất quen thuộc. Tôi gắng sức đuổi theo anh, nhưng luôn cảm thấy rất xa. Sau đó tôi đã đuổi kịp anh, anh quay mặt lại, ánh nắng rọi trên khuôn mặt và mái tóc của anh. Tôi cảm thấy đã vô cùng, tôi ngã xuống. Đường Trường An thật là nơi đẹp để biết bao.

Buổi tối mùa đông. Cầu. Nước sông đóng băng. Căn phòng tuy nhỏ nhưng ấm áp của tôi. Mặt trăng treo cao tít trên trời. Tôi và Lý Tiểu Thương đang cười. Quán net, nhạc pop. Thôi Thần Thủy và tôi hút thuốc bên bờ sông. Cuộc hội họp lớn “Hậu 80” diễn ra ở khách sạn Kempinsky. Tôi từng có mong ước muốn có chiếc áo phông của ban nhạc 555, hay tới Mĩ tham gia liên hoan. Mưa rào rào. Mát mẻ đang ngồi ngay ngắn trước máy tính. Đã từ lâu lắm rồi không muốn nói gì. Tôi cũng mệt. Chiến từ đường phố. Chiến từ đường phố.